

Tarka képek a kalotaszegi varrottas világából

Írta Gyarmathy Zsigáné. — (Negyven képpel.)

Részlet Mária Valéria Főhercegasszony Ö cs. és kir. Fenségeinek kelengyéből.

Isabelle f'heresegné

TARKA KÉPEK
A KALOTASZEGI
VARROTTAS VILÁGÁBÓL

IRTA

GYARMATHY ZSIGÁNÉ.

NEGYVEN KÉPPEL. .

BUDAPEST.

FRANKLIN-TÁRSULAT

MAGYAR IROD INTÉZET ÉS KÖNYVNYOMDA.

1896.

IZABELLA FŐHERCZEGASSZONY

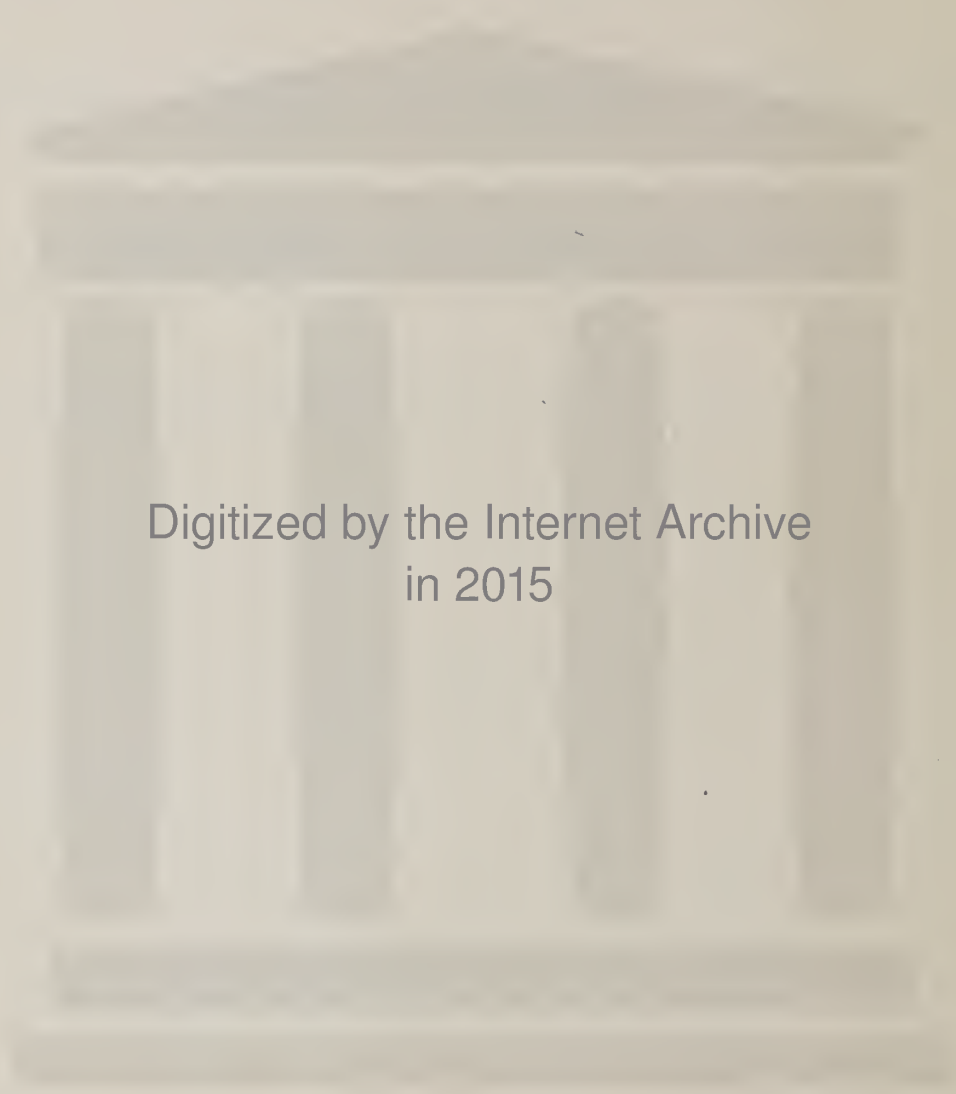
Ő CS. ÉS KIR. FENSÉGÉNEK

MINT AZ EZREDÉVES KIÁLLITÁS HÁZIIPARI VÉDNÖKÉNEK

MÉLY HÓDOLATTAL

ajánlja

Gyarmathy Zsigáné.

Digitized by the Internet Archive
in 2015

<https://archive.org/details/tarkakepekkalota00gyar>

TÁJÉKOZTATÓ.

Bizony sok szinből kell a festéket összerakosgatni, míg a szürke alapon színesen és igazán kidomborul egy-egy képecske, a mely önálló, de azért úgy össze van szöve-fonva a néppel és a varrottassal, mint a fodorvászon beverője a felnyújtójával.

Apró regények, még apróbb ethnografia és sok, sok Kalotaszeg összetételéből fog állni ez a könyv. Mert, ha nem lesz is mind varrottas, de mind Kalotaszeg lesz és mind egészen megtörtént dolog. Csak egyért, a minek már a címe is «Rege» nem állok jót.

És a méh sem gyűjti több virágról a mézet, mint a hány parasztházzal, szép leánynyal, zsémbes öreggel és rég nem szellőztetett tulipános ládával volt közöm, a míg megteremthettem a varrottas házi ipart. E közben aztán bő alkalmam nyílt megfigyelni a népeletet minden nyilvánulásában. És most helyén valónak találom, hogy első sorban a magyar leányokat tájékozzam egyről-másról a mi népünk életéből s nevezetesen az immár híressé vált ősi munka újjászületéséről, megizmosodásáról és érdekes hódító útja némely mozzanatáról.

A kalotaszegi varrottas az a magyar házi ipar, melynek fejlesztését, lelkes terjesztését rátok hagyom örökül; ti vagytok hivatva, hogy folytassátok azt, a mit én megkezdttem. Azért hallgassátok csak meg, mint éledt fel halottaiból az ősi munka; mint jutott be a magyar királyleány kelengyéjébe; mint utazott a magyar nádor leányához: a belgák királynéjához; aztán miként ment az Oczeánon túl s hogy jelenben mint hódít Albionban is. Tudom bizonyosan, hogy ez a tárgy és némely részlet érdekelni fog titeket.

A miniszter fölkérésére kiállítottam 1885-ben az országos kiállításon a kalotaszegi szobát.

Több faluból szedtem össze az ágyra és «rúdra való»-ra szükséges varrottasokat. Minthogy akkor már a nép nem varrta ezeket a munkákat, kinyitattam a tulipános ládákat s azok mélyéről kerültek elő a gyönyörű régi varrottasok. Dédanyákról unokákra szállt az ősi munka: féltve őrzött kincs.

De azért bizalommal adták a kezembe, pedig akkor még nem is sejtették, hogy ebből az átengedésből fog kihajtani az a házi ipar, mely már is áldása ennek a szép vidéknek.

Mikor a kiállítási szobában az ereszes zöld kályhától, a híres régi cserépkancsóig minden be volt rendezve épen úgy, mint egy ide való szoba, akkor legelőbb Rudolf trónörökös nézte meg és rendkívül dicsérte, különösen a régi eredeti mintájú párnahéjakat; épen azokat, melyeket már akkor senki sem varrt ezen a vidéken. Rövid időre a megnyitás után jött herceg Eszterházy Pálné. A «Kalotaszegi szoba» közepén volt egy asztal beterítve egy varrottas abroszszal, a mi rendkívül megtetszett a fiatal hercegnének s nyomban meg is akarta venni. De ott nem volt semmi eladásra szánva és azonnal sürgőnyöztek nekem, hogy mit tegyenek?

Én rögtön határoztam és erre az esetre írja dr. Jankó János az ő érdekes cikkében (a Fővárosi Lapok 1894 decz. 4-iki számában), hogy: «Én még ismertem azt a szegény santa leányt, a ki a régi varrottasból feltámasztott első varrottast varrta herceg Eszterházy Pálnénak, mely egyszersmind az első pénzért eladott darab». Úgy van, a korán elhunyt hercegné, Croy Eugenie, a Frigyes főhercegné testvére volt az első, a kinek varrattam. Aztán ő volt az is, a ki pár évvel későbbben oly lelkesen terjesztette ezt a házi ipart, hogy Német- és Franciaországba ládákkal vitette maga után s úgy árulta.

Ha egyszer valaki megírja a kalotaszegi varrottas történetét, — már pedig megírják, mert ez egy nyomot hagyó házi ipar, — akkor egyik főhelyet Eszterházy hercegné fogja elfoglalni épen a dr. Herich-pár mellett, mert dr. Herich Károly, a nem rég elhalt horvát képviselő volt az, a ki felhívta a miniszter figyelmét, hogy egy kalotaszegi szobát kellene bemutatni a kiállításon. El is jött e vidékre és kirándulásokat tett Kalotaszeg falvaiban egy leendő népipar érdekében s azután is segédkezet nyújtott nekem s úgy támogatott a kezdet nehézségeit legyőzni. Az első varrottas-vásárló Eszterházy hercegné volt. De hogy ezt tehesse, arra dr. Herich Károlynak minden jóért melegen érző szíve nyújtotta az alkalmat: az ő nevéhez lesz kötve ez a házi ipar mindenha.

A fájdalmas megemlékezésnek egy fehér virágát küldöm innen a havasok aljáról, arra a két sírra, melyben azok porladoznak, a kiknek annyit köszönhet ez a vidék. A herceg Eszterházy Pálné és dr. Herich Károly emléke legyen olyan áldott, a mily áldásthözó volt az ő nemes buzgalmuk.

MÁRIA TERÉZIA FŐHERCEGNŐ.

A KIRÁLYNÉ LEPEDŐJE ÉS AZ ARANYOS FEJKÖTŐ.

Soha sem fogom elfeledni azt az esetet, a mi úgy felizgatott akkor s a mi később olyan kedves emlékké vált.

Az 1885-iki országos kiállítás nyarán Erzsébet királyné hazajött; mert Erzsébet királyné mindig hazajő, mikor a nemzetnek gyásza vagy öröme van. A mi nagy királynénk ajkáról gördülő magyar szó, az Ő szeméből hulló könny, a nemzeti nagy ünnepre való hazatérte, mind, mind melegen érinti a mi szívünket s ha az lehetséges volna, még inkább megszeretnők Erzsébet királynét. De már réges-régen ott van Ő minden jóra való magyarnak a szive közepén!

Az 1885-iki kiállítás kalotaszegi szobájában a gyönyörű régi varrottasok között volt egy újabb darab is, egy «Menyasszony-lepedő»; ez megtetszett a Felséges asszonynak s hozzám azonnal jött a sürgöny, hogy ennek a kívánságnak nem lehet ellenszegülni, tehát tudassam a lepedő árát. Erre a hideg borzogatott, mert hát az a lepedő nem olyan lepedő, mint más! Egy szép fiatal menyasszony, Kovács Erzsí, sok unszoló, rábeszélő szóra adta ide, hogy bemutassam. «Aztán baja ne essék, rücskölés se érje; mert annak a fodorvászna olyan, mint a virág, a varrása, mint a gyöngyszem; a vak is láthassa, hogy esztendeig görnyedtem alatta, míg így kivarrám!»

— Hát aztán Erzsí, nem adnád el?

— Jaj, instálom, nem jó arról még csak beszélni sem! Oda nem adnám ezért a széles világért! — Aztán kezd aggódni:

— De istenem uram, vajjon nem is éri valami történet, valami rossz, ha arra messze viszik?

(A gy.-monostori embernek «arra fel»: a havas; a b.-hunyadinak «arra bé»: a szőlőhegy; mind a kettőnek s egyáltalán minden kalotaszeginek «arra messze»: Budapest.)

— Mert instálom, ilyen «fehéres» nincs több a hazában . . . (A haza pedig a kalotaszegi embernek a saját faluja.)

Szép is volt az nagyon. Akkortájt már csakis a «fehérest» és az írás-utánit varrta a nép, az úgynevezett «varrottas» már réges-régen kiment a divatból. Az 1885-iki kiállítás után én kezdtem visszatáncztatni az ősi munkát. Egy öreg, sánta asszony még tudta, azt magamhoz vettem s azzal taníttattam meg néhány leányt, kik aztán a maguk falvában terjesztették.

Igyekeztem megnyugtatni a menyasszonyt, mert minden áron óhajtottam, hogy az a gyönyörű darab díszítse a kalotaszegi szobát. Négy szél pompás fodorvászonra volt varrva, az úgynevezett «tányéros», és olyan volt, mintha hófelér karfiol rózsák duzzadtak volna a halványsárgás fodrosságon.

Erzsi erősen hangsúlyozta, hogy bennem megbízik, s végre ideadta a lepedőt. Szeptemberben lesz a lakodalma, akkorra visszavárja, mert a nélkül nem lehet menyasszony senki.

És most épen ezt a féltett drága kincset akarja a királyné és azt nem szabad mondani, hogy annak nincsen ára. Mert hát a széles világot még a magyarok királynéja sem tudná érette adni; de ha tudná is, azért sem adná a szép menyasszony, legalább így mondta.

I. A KIRÁLYNÉ LEPEDŐJE. — 2. A HERCZEG ESZTERHÁZY PÁLNÉ ABROSZA. — 3. RÁNCZOS KÖTÉNY. — 4., 5. «IRÁS UTÁNI» RÉGI MINTA. — A TÖBBI «VARROTTAS» TERITŐ.

Nyomban befogattam és indultam Gyerő-Monostor felé. Ott terem az igazi fodorvászon. Az a regényes szép falu az én szülőföldem és szülőföldje annak a kis menyasszonynak is. Megálltam a leveles kapu előtt; a jó gazdacsalád szénát gyűjtött a kertben, csak Erzsi volt elől, a küszöbön ült és varrta a menyasszonyingének a piros «vállfő»-jét. A mint meglátott, a kocsihoz futott.

— Instálom, tán haza hozá a fehéres lepedőt?

— Még nincs szeptember, Erzsi, addig van a szónk! Most csak azért

jöttem közéték, hogy valami régi varrottas-minták kellenének; nálad van a láda kulcsa?

— Nyitva van, instálom; tüstént kihányok mindent, ha parancsolja.

És pár pillanat mulva a dédanyák gyönyörű munkái ellepték a karos padokat. Én pedig mindazon törtem a fejem, hogy mi módon kezdjem ezzel a kis leánynyal? Tudok velök bánni, ismerem jól az eszök járását, de ez a menyasszonylepedő felette súlyos kérdés volt.

Erzsi elmerengve nézett egy pontra; követtem a tekintetét. A mint kivette a tulipános ládából a pártáját, felakasztotta a fogasra egy sárga kancsó fölé. A párta fehér gyöngy boglárái ragyogtak az ajtón beözönlő napfényben, a leomló szalagok pedig, mintha lángoltak volna.

A kalotaszegi leányoknak legféltettebb kincse, drága ékessége a fehér-gyöngyös párta. Akkor teszik fel először, mikor konfirmálnak és akkor utólszor, mikor saját esküvőjökre mennek.

Vállára tettem a kezem:

— Erzsike! szép, szép ez a párta, de szép ám az aranyos fejkötő is!

Gyorsan kérdezte:

— Talán bizony, instálom, látott egy szépet arra messze?

(A kis leány azt hitte, hogy Budapesten láthat az ember olyan fejhez simuló, arany sujtásos kis fejkötőt, a melyet itt hordanak a vékony, fehér kendő alatt.)

Ez a vágyakozó kérdés egyszerre jó útba igazított:

— Láttam, Erzsi, egy nagyon, nagyon szépet. Hej! mint ragyogna az a patyolat kontyoló alatt!

— Nagyon drága, instálom?

— Bizony nagyon . . . De, tudod mit, Erzsi: nézz csak ide, hiszen neked van még egy olyan menyasszonyi lepedőd, mint az a másik, hát ha annak, arra messze, jól megadnák az árát, vehetnél te azon egy olyan aranyos fejkötőt és még maradna belőle más egyébre is . . .

Tiltakozva rázta a fejét és még a vállát is megrántotta. De szóhoz jönni nem engedtem; élénk színekkel festettem egy képzeletbeli aranyos fejkötőnek a szépségét: olyan gyönyörű az, a melyet még nem látott soha senki ezen a vidéken . . .

Egyszerre csak közbe szolt:

— Aztán, instálom, van azon arany rózsa is?

— Van bizony még arany tulipán is!

— Arany tulipán is? . . . Kifutok, instálom, édes anyám után.

Kovácsné asszonyomat az arany tulipán mellett még az is érdekelte, hogy, ha már Erzsi rászánná magát a lepedő eladására, mennyit adnának érte, mert ő ennyin meg ennyin alól nem adná. És nem is adta. Az pedig akkora ár volt, hogy én épen a felét sürgönyöztem meg a kiállítás felügyelőjének.

Aztán sajátkezüleg diszítettem fel egy aranyos fejkötőt s azt mint menyasszonyi ajándékot küldtem el.

Mikor bejött Bánffy-Hunyadra megköszönni, azt mondta:

— Igaza vala, instálom, hogy nincs a «hazában» több ilyen gyönyörűséges főkötő.

És visszagondolva erre a dologra, dicsekvés nélkül el kell ismernem, hogy igazam volt, mert csakis ily utakon-módokon lehetett megteremteni ennek a népnek a házi iparát. Pedig ez a házi ipar áldás itt: ezzel lendített sok fiatal leány a szülők sorsán s e mellett a varrottassal annyit szereznek, hogy szép ősi viseletöket is még diszesebbé teszik.

Azért mondják az erre utazók, hogy a kalotaszegi leány egy-egy lábon járó tulipán, mert igazán virít nemcsak fiatal szépségük, de gyönyörű tájviseletük is, melyet még szebbé tesz az, hogy mindig tiszták. Hegyes orrú, magas sarkú piros csizmáikat csak akkor vetik le, mikor a patakban sulykolnak. Igazán, hogy lábon járó, virító tulipánok ők; s hogy az én vonzalmam mily erős volt hozzájuk mindig, megmutatja egy régen (1886) irt levél, a mint következik:

MARGITSZIGETI LEVÉL.

Szó sem lesz arról a bájos legendáról, mely ezen a helyen úgy kísérti az embert. És a Nyúlsziget sűrű pagonyában, a sötét kolostor ablakában hiába rajzolja a képzelet a királyleány fehér, szent arcát, a mint áhitattal nézi az eget s jóslelke a csillagokból olvassa királyi atyjának a jövőjét. Hiába tárja fel ez a gyönyörű sziget gazdag szépsége pompáját, azokról én most nem írok semmit. Nem. Ez alkalommal szó sem lesz e kedves sziget szépségeiről. Bevallom igazán, — hiszen úgyis mindjárt kiderül, — hogy soha sem voltam inkább otthon, mint most, azért otthonról szól a nóta.

A mint írok, ki-kitekintek az ablakon . . . százados fák összeboruló lombjai között annyit látok a Dunából, a mennyi volt az a kicsi, csörtető hegyi patak ott a leánykori otthon galambdúczos kapuja előtt. Milyen jó, hogy csak ennyit látok. Ha több lenne, kevesebbet mondana nekem. De így egészen előmbe varázsolja a gyermekkor aranyos világát s a későbbi évek minden boldogságát, előmbe varázsolja a mi ábrándjaim, törekvéseim, összes szeretetem központja: az egész Kalotaszeget. Látom a kék zománczczal övedezett szép hegyet. a Vlegyászát, mely fiatal korában tűzes belsejének szikráit ontotta; de már megvénült s kiégett vulkánja felett hó ragyog; ősz fejével méltóságosan néz le a vidékre s talán tudja is, hogy Kalotaszegre az ő mélyen barázdolt ormairól áradoz az a pompás, balzsamos levegő. Abban a levegőben virul az arc üdesége, s ragyog a gyönyörű tájviselet színpompája.

És a mint ott van a nép költészete a mezőn csengő dalban, úgy ott van valami igaz ősmagyaros Kalotaszeg hegyei között: régen múlt idők hagyományos szokásaiból egy vidék sem őrzött meg annyit, mint ez a rész. Hamisítatlan igaz a fogasok kancsó sora: ősanýákról beszél az «ágyfűtűlvaló»-k piros vagy kék tulipánja, a tulipános ládák dús varrottasa, a padlástverő ágyak váncosainak tarajos, fenyőágas, hintókerekkes minta-varrása. Ebből az igazból kell kifejlődnie annak a jónak, a mi keresetforrásává váljon egy olyan népnek, a ki hű tudott lenni ősei szokásaihoz, a ki megőrizte az igazán magyarost úgy öltözetében, mint háza berendezésében. A régihez való ragaszkodás, mikor még nem keresték mindenben a felületes, könnyebb oldalt és nem sajnálták a fárasztó, de jó munkát, az tartotta meg Kalotaszegen a néprajz számára azokat a becses ősi dolgokat. Minden parasztszaládnál van néhány olyan ruhadarab, a mire azt mondja egy-egy nagyon öreg egyén: ebben még a nagyapám nagyapja, vagy a nagyanyám nagyanyja esküdött. Zöld menték, csipkés kötények és selyemmel varrt ingvállak, melyek már minden ragaszkodás mellett is kimentek a divatból; de azért megőrizték épen, mint a régi varrottasokat . . . Immár a varrottas ébredéz: halottaiból feltámadt és nagy hivatást fog betölteni, mert szép is, jó is, eredeti is, a tartóssága pedig páratlan.

Méltó ez a «varrottas» és ez a fodorvászón minden magyar nő pártolására és ha látták volna azt a képet, a mi előmbe tárult elindulásom előtt pár nappal, lehetetlen, hogy meg ne mozdult volna a leghidegebbek szívében is valami; egy hang, a mi azt mondja: ez a miénk, ezt ne hagyjuk!

Utam azon a kis falun vitt keresztül, hol a Körös folyó születik: a frissen kaszált rendekből nyári zápor verte fel azt a kimondhatatlanul üde, balzsamos levegőt, a mely még Kalotaszeg szülöttét is édes mámorba ringatja. Az út mellett utczahosszat varró-asszonyok ültek a leveles kapuk előtt: tíz éves leánykáktól hatvan éves vén asszonyokig; kezökben a halványsárga vászon s azon virító régi hímes minták; a rojtos kredencz-terítő, a hosszú aszfaltfutó, a «tányéros abrosz», szóval mind az a munka, a melyet én adtam a kezökbe: tehát míg a szénát forgathatnák, sietnek sok öltéssel kevés garast szerezni, s mily örömmel sietnek szegények; jól eső érzéssel nézem a szép tarka képet, s a falu közepe táján megállítom kocsimat: megismernek s egy pillanat alatt körülvesznek: — «Hát, instálom, most megyen Magyarországra, hogy nekünk munkát szerezzen?» — «Most.» — «Oh, hogy a jó Isten áldja és segítse meg! Adja az Isten, hogy térjen haza jó egészségben és a mi számunkra jó hírrel!»

Elöttem lesz e kép sokáig; azok az üde arcú, reménykedő tekintetű fiatal leányok, a hálálkodó koros asszonyok, biztatgató fiatal menyecskék, a kik nem mehetnek más megyékbe napszámra, mert a bölcsőt nem vibetik s még kevésbbé hagyhatják:

— Mert, instálom, igazán nem lehet meg nálunk nélkül, — mintha én ezt nem érteném, úgy magyarázzák . . .

Jól van, csak varrjatok ott a hegyek között a pompás jó levegőben, lesz gondom rá, hogy a jó levegőn kívül egyébhez is jussatok, csak varrjatok!

★

A mint ez a levél egy pár lapban megjelent (1886-ban), az ország minden részéből küldték az érdeklődő, jóságos izenetet: mi is terjeszteni akarjuk az életre keltett ősi munkát.

És terjesztették is csak úgy a főherczegnék, mint a kasznárnék: szóval mindazok, a kik nemcsak magukért élnek.

JÓZSEF FŐHERCZEGNÉ.

Hogy a varrottas és a fodorvászon annyira elterjedt a művelt világban, ahhoz nagyban hozzájárult a mi magyar főherczegünk, fenséges családjával együtt.

De tudjátok-e mi az a fodorvászon? Az valami olyan különlegessége Kalotaszegnek, a mire igazán büszke lehet. Nem készítik azt sehol a világon, csak itt. Megkísérlik sok helyen; de nem sikerül sehol, még a híres vászon-szövő székely asszonyoknak sem.

A fonásában rejlik a titka és szükséges hozzá az a hosszú, nagyon hosszú zord tél, a mikor ráérnek egész tehetségüket a jó fonátnak szentelni: mert csak a túlságosan megserített fonátból lesz fodorvászon. Minél apróbb és egyenlőbb a vászon felületén szétfutó hullámváz, annál szebb a vászon. Akkor mondja a kalotaszegi asszony: «Olyan fodor, mint a bors; olyan erős, mint a talp; olyan sárga, mint a viasz».

Sok munkával, nagy fáradsággal jár, míg a kicsi kendermagból fodorvászon lesz s míg a fodorvásznat kiékesítik azok a gyönyörű régi minták, melyek a mi Nagyasszonyainkról maradtak ránk. De higgyétek el, nem kevesebb fáradság az sem, melynek révén ez a munka eljutott több ország trónjáig.

Mennyi fáradság, míg a kicsi kendermagból a királykisasszony kelengyéje lett, s még több, a mikor elvándorolt egy nagy, nagy vizen át, hogy a leendő angol királyné a mi fodorvászonunkról theáztassa az ő jóságos nagyanyósát: az angolok királynőjét.

Az apró regényekből — melyek egy szőig megtörtént dolgok — majd elmesélek nektek néhányat, míg leirom a kalotaszegi varrottas történetét.

Erzsébet királyné Gödöllőre vitette a menyasszonylepedőt és Ferenczy Ida alapítványi hölgy azt sürgönyözte nekem, hogy ez a munka remek. Eszterházy herczegné, mikor megkapta a rózsás abroszt, meleg sorokban mondott köszönetet és ígérte, hogy terjeszteni fogja ezt a magyar házi ipart. És terjesz-

tette is később olyan nemes buzgalommal, a mint csak egy oly fenkölt szellemű áldott jó szívtől kitelt.

Az országos kiállítás után való télen behivattam néhány magyar faluból több leányt és biztatgattam, hogy kezdjenek varrni: jó lesz az nekik. Adtam fodorvásznat, pamutot, mintát. Mikor a kész varrás bekerült, jól megfizettem a munkát, hogy kedvet kapjanak. Azután megvettem a vásznakat — még pedig drágán! — és ismét visszaadtam, hogy kivarrják.

Így gyűlt a munka, melynek előállíttatása nem csekély anyagi áldozatba került, mert az igazság érdekében ezt is jó tudni. Akkor még fogalmam sem volt róla, hogy mi módon fogom terjeszteni a varrottast. Csak egyszer rá akartam szoktatni s jól begyakorolni a munkába e vidék fiatalságát.

1886-nak a nyarát a szép Margitszigeten töltöttem családommal együtt. Egy reggel, a mint felnyitottam ablakomat és gyönyörködve tekintettem az üde lombok között átszillamló Dunára: látom, hogy a színpompában úszó virágágyak mellett csoportokba tömörül a fürdőközönség és ajkról-ajkra száll: «A várból egy királyi küldött!» Ugyanekkor koczognak ajtónkon és a fürdőorvos lép be, egy pár igazgatósági taggal, a nyitva hagyott ajtóban pedig ott áll egyenruhában a «királyi küldött».

A doktor előadta, hogy Klotild főherczegné üdvözlete mellett azt kéri, hogy mi módon szerezhetne be erdélyi háziipari munkákat és régi kancsókat a tátrafüredi villája földszítésére?

Nyomban írtam haza, hogy azonnal küldjék a készletben levő varrottast, még azt a sok régi dolgot is, melyet mintának vásároltam össze.

Ez alatt Telepy Károly festőművész megbízást kapott a főherczegnétől, hogy válaszsza ki, a mit czélszerűnek ítél s legyen jelen a villa berendezésénél. Avatottabb kézre nem is bízhatta volna ezt az ügyet.

Ettől kezdve nagyon felkarolta Kalotaszeg háziipari ügyét Holdházy János, ki a akkor a fiatal főherczegek nevelője volt.

Most is öröm tömör magyarsággal írt szép irányú leveleit. És bevallom őszintén, hogy nagy volt az örömöm, mikor egy levelében arról értesített, hogy a főherczegné a varrottas mellett érdeklődik az én szerény irodalmi munkáimért is. Ugyanis a fenség elolvasta a «Hegyek közül» című kötetet, előfizetést küld egy akkor megjelenő munkámra és küldi elismerésül páros arczképeket.

A József főherczegpár! Szívem nagyot dobbant, azután még egy nagyobb, mikor a képeken keresztül írt sorokat elolvastam. A főherczegné szép, férfias vonásaival írta azt, a mit én el nem mondhatok; de a mi meggyőzhet arról minden embert, hogy a fenséges asszony magyar könyveket olvas és van elismerő szava a magyar írónőhöz is. A főherczegi család a mi nyelvünket beszéli; ismeri irodalmunkat.

Egyszer, midőn József főherczeg kegyes volt egy könyvemhez előszót

írni, én hálásan megköszönve, valami módon fölemlítettem, hogy a fenség magyar író. Erre József főherceg egy gyönyörű levélben ezt mondja: «Nagyon köszönöm, hogy engem magyar írónak nevezett, mert én eddig magamat csak cigány írónak tartottam!» Benne van ebben a nyilatkozatban a magyar irodalom megbecsülése.

És ha Ők szeretnek minket, bizony a mi szívünk is tele van igaz szeretettel a magyar főherceg és egész családja iránt, s ha ezt a fenséges családot valami csapás sujtja, megüti az minden magyarnak a szívét. Még a nép közönbösségét is átrezgi valami igazán emberi érzés.

A múlt, 1895. évi királyváras alkalmával történt, hogy beállított hozzám egy öreg parasztasszony és minden bevezetés nélkül kezdte:

— Hát, instálom, lesznek *zászlós lányok*?

Hogy a zászlós urak kik, azt tudja minden ember, de a zászlós lányokról még a kalotaszegi sem tud, hahogy nem bánffy-hunyadi, mert a zászlós leányokat csak ez a hely termi.

Nagy örömet, nagy gyászt zászlóval jelez az idevaló fiatalság. Csakhogy ez a zászló nem afféle közönséges zászló és épen ebben áll az eredetisége. Ha fiatal és megsiratott halott «érkezett», a leánysereg nyomban összefut és megkezdzi a zászló készítését. Negyven-ötven darab fekete kendőt, hajfonót és fátylat alkotnak össze egy lombos, tornyos halommá és úgy viszik a koporsó mellett; minél módosabb az atyafiság, annál több a zászló.

Vizsgák alkalmával vagy mezei kirándulásokkor színes kendőkből készül a zászló és a selyemkendők, piros hajfonók gazdag színpompával úsznak a napfényben.

Midőn a mi kedves kis hercegünk gyászos halálával olyan nagy szomorúság szakadt ránk, akkor kérdezte azt az öreg parasztasszony: hogy lesznek-e zászlós lányok?

Én a várva várt királyunk fogadtatására értettem a zászlót:

— Nem, instálom! Azt tudom, hogy oda örömmre viszik, készen is van már néhány, akkorra, mint a torony . . . de nekem csak nem tud kimenni a fejemből az az eset . . . minden éjjel — mert akkor nincs más dolgom — megsiratom a József főherceg fiát. Azért kérdem, hogy vajjon Istenem uram, arra messze, a hercegleányok készítenek-e zászlókat szép fekete selyem keszkenőkből?

Az erre nyert felelet nem elégítette ki az öreget; egy kissé hallgatott és a mit azután mondott, az a szívemig ért, mert szívből jött; azért is jegyzem ide:

— Higye el, instálom, hogy leginkább mégis csak az édes anyját sajnálom! Nem tudja az úkeme bánatát senki, csak az, a kinek meghalt a kedves gyermeke. Oh szegény, szegény asszony! Hogy az Isten pusztította volna is el azt a vadmacskát, mikor a világra jött. Ne okozza vala ilyen nagy

bánatot mindnyájunknak! Mert, instálom, a kiben csak egy mákszemnyi lélek van, az mind megesik ezen a gyászos történeten!

Annyi részvét s oly valódi fellázadás a vadmacska iránt nyilvánult ennél a szegény asszonynál, hogy azt megindulás nélkül nem tudta volna végig hallgatni senki. Nekem pedig még sokáig fog a lelkemben rezegni az az egyszerű felkiáltás: «Szegény édes anyját sajnálom!»

KALOTASZEGI GYERMEKEK.

Egy darab üde tájat balzsamos hegyi levegőjével, piros arczú, piros csizmás apró népével jelez ez a pár szó: Kalotaszegi gyermekek. És a táj üdeségében, a levegő frissességében fogan meg az a mindenek felett való ragaszkodás, mely élete fogytáig melegen él e táj szülöttének a szívében.

Minden magyar ember s különösen minden hegylakó erősen ragaszkodik otthonához; de oly mélységes, fogvatartó szeretettel egy sem, mint a kalotaszegi. Ezekből a játszadozó gyermekekből hiába lesznek elgyöngült aggok; ha az élet zivatara távol sodorta a szülőföldtől, mindig erős vágygyal, ifjai hévvel vonzódnak oda vissza. Ott, hol szakadozott hegyek aljában kicsi falvak fehér-
lenek s a havasok kékes hegyláncolata felett fehér ormával trónol a vén Vlegyása, ott van az ő igazi otthonuk mindig. Ezt a tájat nem feledi soha; ez után a tiszta levegő után szomjas mindig Kalotaszeg szülötte.

Természetes, hogy a kalotaszegi gyermek is csak olyan, mint széles e világon minden gyermek. Lehet, hogy egy kissé üdébb, egy kissé tisztább, mit talán a pompás levegőnek és festői tájviseletnek lehet tulajdonítani, de azért gyermek. Csecsemő korában épen úgy lekötözik szegénykét keskeny kis bölcsőjébe, mint sok más vidékbeli s épen olyan egészséges álmod alszik rabhelyzetében, mint akár a székely kis göbé, vagy havasi mokány. Aztán lábra kelve játsza a «nagyosdit». Azt, a mit szülőitől lát s a mit épen olyan komoly dolognak tart, mint azok.

Kalotaszeg több falvában deszkát és fát szállítanak. Ez a nép kenyérkeresete. Ezekben a falvakban a gyermeksereg megteszi havasnak a kertvégi bozótot és tövist. Azt levágja, kis szekereire rakja és indulnak messze, messze, «Magyarországra». A bánffy-hunyadi nép kereskedő szellem: a férfinép marhával, gabonával üzérkedik, karcsú délczeg asszonyai pedig ott árulnak naphosszat az országút mentén. Így hát piacosdit csapnak a gyermekek is és egy cseppet sem kiméletesebbek, mint a nagyok. Csak úgy korholják egymást, mint édes anyjuk a havasi oláhot.

Kalotaszeg népe élete fogytáig meg nem tanul egy idegen nyelvű mondatot és kényszeríti a vele érintkezőt, hogy az ő nyelvét beszélje.

Mikor a bánffy-hunyadi gyermek kinő a «piaczosdi»-ból s az igazi piacra még nem való: vasárnapi mulatsága abból áll, hogy sorjába fogódzik serdülő leány és fiú. Az első pár kaput nyit s az egész viruló sor énekelve búvik át a kapun. Így róják végig az utcákat nem kis csodálatára az idegennek, a ki így egyszerre gyönyörködhetik a helység virágaiban. Tudják is ezek a szépen fejlődő délczeg leánykák, hogy ragyogó tájviseletük, ragyogó fiatalságuk menyire hat minden utasra.

Már a «falusi» (így nevezi a bánffy-hunyadi mindazokat, a kik nem ott laknak) a serdülő korban másként mulat. Az utca helyett kimegy a vadvirágos rétre, ott cziczét fut, labdázik s alkonyatkor virágbokrétával tér haza. Jó

KALOTASZEGI GYERMEKEK.

szívvel ad néhány szál virágot az utcaajtókban üldögélő koros asszonyoknak, a kiknek erre valami édes meleg érzés járja át a szívüket: mikor még ők is a virágos mezőn cziczéztek!

De míg az a boldog fiatalkor eljön, a kalotaszegi gyermeket is, mint minden más gyermeket, hét éves korán túl iskolába hajtja a törvény és ezt nem minden szülő veszi áldásnak. Többen vannak, a kik azt mondják, hogy ugyan mi köze van másnak az ő gyermekükhöz? Miért kívánják, hogy az iskolába csavarogjon, mikor otthon dolog van!

Aztán, mint minden más gyermeknek, úgy a kalotaszeginak is legnagyobb szüksége van az édes anyára. Haj! de a sanyarú körülmények éppen az anyától

fosztják meg a kalotaszegi gyermeket egész nyáron át. Kevés az a szerencsés gyermek, a kinek szülői olyan tehetősek, hogy el ne kelljen távozniok, más megyék dúsabb tájain keresni az «élet»-et.

Kalotaszeg bájos völgyei, szaggatott bércei a havasi táj jellegével, üdén, bársonyosan zöldelnek. A fák lombjai még augusztusban is májusi hamvas-sággal bólintgatnak a tiszta, balzsamos levegőben és ez a levegő egészséges hullánczásba hajtja a vért és a kékkel zománczozott hegyek is nagyon szépek... De van egy nagy baj: a zöldbársonyos, vadvirágos mező nagyon kövecses talajt borít, melyben nem igen terem a tiszta búza, ezért kénytelen a nép, hogy dúsabb rónákra széledjen, megkeresni a télire valót. Pedig a kalotaszegi tél nagyon hosszú tél!

Már június elején megkezdí a nép a kivándorlást, a mint mondja, «arra messze Magyarországba». És ha csak a férfi menne, az erőtől duzzadó fiatal leány: de elmegy, — mert el kell mennie, — a szegény gyöngé anya is, a ki után néha öt-hat kis gyermek sir; sir a legelszomorítóbb állapotban. Ilyenkor a fehér ingecskés, rózsás arcú kis teremtésekéből, halvány, gondozatlan, piszkos, szánandó alakok válnak. Egy része — az apraja — ki sem lábolja azt az elhagyatottságot; a megmaradottaknak pedig igen nagy részéből nyomorék lesz. Ezért van a szegényebbek között annyi sánta. Lám a módosabb gazdák gyermekei szép szálas, délczeg alakok. Az édes anyjok nem ment a bölcső mellől kenyeret keresni.

Az eltávozó nép után szomorú látványt nyújt a kék ablakkeretű házacs-kák tája. Egy-egy elaggott öregre bizzák az unokákat. Még szerencse, ha az öreg asszony és nem férfi, mert valamicskével többet tud segíteni magukon. A szegény öreg, még ha jobb módban, jobb erőben lenne, akkor sem igen boldogulhatna egymagára annyi apró gyermekkel. Így pedig épen szaporítja azoknak a számát, a kiknek szintén ápolásra lenne szüksége.

Gyakori eset, hogy az édes anya gyermeke elválasztását is akkorra halasztja, mikor elmegy. Ez aztán még szomorúbb. Tanuja voltam egy ilyen jelenetnek.

Összegörnyedt, köszvényes kezű öreg asszonyra bizta két leánya és menyé apró gyermekeit. A vő egy fejős tehenet kötött az ólba, hogy legyen a gyermekeknek tej. Ez minden esetre a jobb körülmények közé tartozik. Csakhogy a szegény öreg asszonymak még szaporította a dolgát, mert sok ház kilincset megforgatta, míg a jó gazdák telkén akadt egy olyanra, a ki hajlandó volt a más tehenét megfejni.

Mikor az udvarra léptem, akkor biczegett befelé az öreg asszony a habzó tejjel. Köszönt és nyomban előadta, hogy:

— Instálom, a szegénynek a szerencséje is szegény! Róhatom az utcákat, míg akad egy jó lélek, a ki megszán és fejni jó. Hej pedig hogy elsirta már magát az a gyermek, mert most válik a szegényke.

— No, akkor kínálja meg gyorsan szegényt. Én is bemegyek, mert egy régi abroszt keresek.

Beléptem. A magas küszöbű kis szobában vagy hét gyermek zajongott. Kettő ütötte egymást és ordított, a legkisebb egy lyukas széken állott és szintén ordított. Kimerülve, elkékülve már inkább hörgött csak szegényke.

— Kínálja meg, kínálja meg gyorsan, szegény kis jószágot!

De míg az öreg odabiczegett volna, a már járt tudó unokák útját állták és mint kis vadállatok követelték a tejet. Mindenik kapott annyit, hogyha nem lakott is jól, de az éhségük csillapult és elhallgattak. De a kicsi egy pár korty után újból sirni kezdett.

KALOTASZEGI GYERMEKEK.

— Fektesse le a szegényt és kínálja meg újból.

A mi megtörtént. A gyermek még szipogott egy kissé, azután kimerülve elaludt. Szája szöglete meg-megrándult, kis tüdejéből egy-egy zokogásszerű sóhaj tört fel. Aztán elcsöndesedett, csak néha czupogtatja kis ajkát. Bizonyosan azt álmodja, hogy az édes anyja ölében van és szopik. Szegényke! Legalább álmában érezze azt az ápolást, melyre ilyen állapotában úgy rá volna szorulva.

Hát vajjon a szegény édes anyja mit álmodik, a mint ott alszik a dús búzakévék alatt és fáradt tagjai meg-megrándulnak a szunyogcsipések szokatlanságától.

És a mint végignézek a szegényes kis szoba ápolatlan, szipogó népén, elgondolom, hogy ezeknek még a jobb sors jutott. Hát a hol nincs sem nagyanya, sem pedig fejős tehén? A kik ott maradnak isten számra . . . Oh, de ez olyan sötét, olyan szomorú kép, hogy a festéséhez sokkal edzettebb idegek kellenének.

Végig borzogatja az embert az irtózat, ha azokra a szerencsétlen áldozatokra gondol, kiket a házatérő disznósorda szétmarczangolt . . . és még sem ezek a legnagyobb martirok a védelem nélkül maradt gyermekek között . . .

Az öt-hat éves gyermek már ösztönszerűen igyekszik magán segíteni. Gondolkozni kezd, hogy egyszer volt jobban is; de hát mi okozta azt? Akkor, ha éhes volt — régen, régen, mikor a fákról úgy hullt a virág, mint a hó, — édes anyja tüzet gyújtott s valami módon ezután csak enyhült az éhsége. Hogy az mi módon történt, azt nem tudja; de annyi egészen bizonyos, hogy tűz volt a dologban és a tűz után mindig valami kellemes érzés következett.

Így hát minden igyekezetét arra fordítja, hogy valami módon tüzet élesszen ő is. Hogy hova? Az épen nem lényeges, a fő az, hogy tűz legyen. Ha ez sikerül, akkor minden jó lesz. És fájdalom, minden nyáron sikerül: minden nyáron van Kalotaszeg valamelyik falvában egy-egy akkora égés, mely után földél nélkül marad a sok szerencsétlen család, a ki soha sem fogja megbocsátani a kis öntudatlan gyújtogató bűnét. Van rá példa, hogy ilyen eset miatt egy egész emberöltőn keresztül tart a gyűlölködés, «mert hát ha föl nem perzseli vala a nagyapám telkét a te nagyapád, akkor jobb módban lennék most!»

És ha eljő az idő, hogy a varrottas egy meggyökeresedett házi ipar lesz, akkor más képet fog nyújtani a kicsi telkek tája. Akkor az édes anyák nem lesznek kénytelenek odahagyni parányi gyermekeiket.

ÖZV. DR. HERICH KÁROLYNÉ.

Ez a név oly szoros kapcsolatban van a kalotaszegi varrottassal, mint minden-
nel, mi az emberbaráti nemes érzések kútforrásából nyeri a tápot. A hol igaz ügyért igazán kell tenni valamit, ott a Herich Károlyné csodálatra méltó tevékenysége csodadolgokat mivel. Csak ha az ész a szívvel, a jóindulat az akarat-erővel, a tárgyhoz való értés a munka szeretetével párosul, csak akkor lehet annyi üdvös dolgot végezni, mint végez ez a derék fiatal asszony. És Herichné soha senunit sem tesz hiúságból, sokkal nemesebb cél vezérli: a valódi emberbaráti szeretet. Ezt sokszor volt alkalmam tapasztalni és tudom bizonyosan, hogy tőlem is jobb néven venné, ha nem írnék róla. De a varrottasról beszélni az ő neve nélkül teljes lehetetlen.

A házi ipar iránt való érdeklődését férjétől sajátította el, valamint nagy

hatással volt a még csak gyermekasszony fejlődésére az a magas röptű, széles látókörű nagy műveltségű férj szelleme. A fogékony fiatal lélekbe ő csepegtette azokat a nemes érzéseket, hogy a jót magáért a jóért kell cselekedni; gyönyört lelni a másokért való munkásság fáradoalmában; szánni a nyomort, támogatni a gyöngét, szeretni a szépet igaz lelkesültséggel úgy, a mint ő szerette. A férj ereiben egy rész olasz vér is csörgedezett s lángoló szeretettel hevült a szépművészetekért; gyakran időztek Olaszországban s művész lélekkel élvezték mindazt a gyönyört, melyet az olasz föld nyújt. Az érzéssel és

ÖZV. Dr. HERICH KÁROLYNÉ.

tudással párosult eszme útát tört magának a legmagasabb palotákig, a hol kitüntetéssel fogadták dr. Herich Károlyt bájos fiatal feleségével.

És ezt a fiatal asszonyt sem kerülték el a megpróbáltatások nehéz napjai, a mikor kiváló egyéniségének egész hősiségével küzdött. A mit ő *akkor* tett, azt csakis valódi hőslélek tudják megtenni . . . Aztán hitvesi egére mély gyász borult; de ez a gyász nem fedte el jó szíve előtt az emberi nyomort. Nagy lelki ereje nem engedte, hogy csak a saját bánatának éljen. Első sorban, mint a leggyöngédebb leány, legjobb testvér ott volt mindig, ha a családban szükség volt a segítségére. Már pedig a hajlott kornak és a bölcsők kicsiny lakosainak gyakran van szükségök a szeretetteljes ápolásra s Herichné

a betegápolásban is páratlan, ezt módomban volt tapasztalni. «Emelt lélekkel fogadta el az élet küzdelmét a szó teljes értelmében, a ki mindenkor és mindenkép eleget igyekszik tenni kötelességének, ki önmagára nem gondolva, nagyobb czélnak, nemesebb ideálnak szánta az életét és a társadalom lelki ismeretes, buzgó munkása». De még milyen buzgó! Ez a nemes buzgalom vezette odáig, hogy a Mária Dorottya egyesület és a Tanítónők otthonának az élén álljon, hol épen olyan odaadó, lelkes buzgalommal teljesíti kötelességét, mint akár a népkonyhánál. Hej! pedig a népkonyhát nagyon a szívéen hordja, el nem mulasztana egy órát, mert ki tudja, addig mint néznének utána annak, hogy minden szegény tisztességesen kikapja a saját részét; de meg ki is gyönyörködne olyan tiszta örömmel egy-egy szegény gyermek jó étvágyában!

És mindezek felett áll az a jóságos, határt nem ismerő fáradságos munka, melylyel a kalotaszegi házi ipart gyámolítja. Elkezdte 1885-ben az országos kiállításon és folytatta mindig, minden alkalommal; különösen nagy sikert ért el Bécsben, midőn az osztrák muzeumban először mutatta be a kalotaszegi varrottast. Nagy kelendőséget szerzett a szép munkának és épen jókor jött, mert előbb, ha vonakodott is a nép munkát vállalni, de később, midőn érezte a munka áldását, ugyancsak toluult: «mert hát instálom, mégis csak segít a nyomorúságunkon a tű». És immár sokkal több varrottast tudtak előállítani, mint a mennyit el lehetett adni s a mily arányban nőtt a varrottas halom, olyan arányban fogyott a pénz, a sok pénz! Erős aggodalom szállt meg, hogy vajjon mi lesz már? Lehet-e ezt így folytatni? És lehetett, mert Herich Károlyné híven teljesítette, a mit kitűnő férje egy jeles művében az «Iparművészeti tanulmányok»-ban irt. «A házi ipart a nép körében kell ápolni. A régi traditiókat gondosan fenn kell tartani és óvatosan tovább fejleszteni, mert nincs csodálatosabb, mint valamely népnek művészeti tevékenysége. Minden időben a nagy művészek a művészi hajlamú népnek tömegéből emelkedtek ki . . . El nem vitázható azonban, nevezetesen a házi iparra vonatkozólag, miszerint feladata abban áll, hogy cikkei számára a közgazdaságilag kívánatos kelendőséget eszközölje ki és hogy ezt nevezetesen abban keresse, hogy a fogyasztási célokhoz simuljon». Ilyen buzgó támogatással érhettem el csak azt a sikert, hogy a nép között a régi alapon az ősi minták után modern céloknak megfelelő munkák készülnek és immár hódítanak az oceánon túl is.

Nemzeti nagy ünnepünkön szintén Herich Károlynéra vár diadalhoz juttatni az igazi varrottast, azt az ősi munkát, melyet az 1885-iki országos kiállításon támasztottunk fel halottaiból. És a mi rá vár, az nem vár hiában! A mit ő végez, az jól van végezve, a jól végzett munkán pedig áldás van: sok, sok kalotaszegi szegény leány áldása!

EGY KALOTASZEGI KIS LEÁNY TÖRTÉNETE.

Rövid, de igaz kis történet. Még a nevét sem változtatom el annak a kis leánynak. Ki tudja, hát ha az ország valamelyik részében szeme elé kerül, a mit róla írtam és akkor bizonyosan hiszem, hogy életjelt ad magáról s ha teheti, elmondja, miként él most?

Kis Ilona a neve és igazán kicsiny volt, mikor egyszer csak végigfutott a faluban az a hír, hogy a kis leány anyja, Biró Kata, nem jött haza a többi aratóval. «Ott maradt Magyarországon . . .» mondták a hazatérők.

Érdeklődtem, tudakozódtam az elhagyott kis leány után. Különösen az apró leánykákat faggattam, a kik már kezdték megszokni, hogy varrást kérjenek. Kezdetleges munkáskáik árát összegyűjtögették és reménykedve várták a vásárt, hogy fersinget vegyenek rajta. Immár akadt a hét-nyolcz éves leánykák között olyan is, a ki egészen a varrottasból ruházkodott; ez aztán még inkább buzdította a többit. Néha annyi apróság csődült be varrást kérni, hogy azt sem tudtam, mit adjak nekik. A buzgalmukat nem akartam csökkenteni s azért egyet sem bocsátottam el a munka és jó szó nélkül.

Egy kedden ismét összegyűlt a nép, — mint minden kedden és vasárnap, — vén asszony, fiatal menyecske, eladó lány és sok apró lányka. Az utóbbiak közül feltűnt nekem egy érdekes arcú szép gyermek. A mint szemléltem, egy menyecske meghúzza a ruhámat és odaság: «Instálom, ez a Biró Kata elhagyott cselédje . . . azé, a ki harmad-idén odamarada Magyarországra». Aztán elmondta, hogy az még nem tud varrni és le akarták beszélni, hogy hozzám jöjjön; de elfutott magára s az Isten tudja, hol kuttoga a reggel óta?

Mikor a tömeg távozott, kiléptem az udvarra és odaszólítottam a kis leányt:

— Jer ide, apróság és mondd el, hogy miért jöttél?

Egyszerre elhalványult s nagyon ijedten nézett rám.

Leszakítottam egy rózsát.

— Úgy-e virág kell?

Bájos kis arcza még fehérebb lett, tekintete még rémültebb s egy pillanat alatt lehanyatlott a virágok közé; nyitva maradt duzzadt kis ajka épen olyan volt, mint a ráhajló fehér rózsa szirma. Pár percz múlva magához térítettük s akkor már rimánkodást fejezett ki az a sűrű pilláktól árnyalt sötét szempár: igazán nagyon szép volt.

— Varrásért jöttem . . .

Aztán félt szegényke, hogy talán nem bízom a tudományában, gyorsan és mégis akadozva tette hozzá:

— Megtanulom . . . de tudom is . . . igazán megvarrom, mert . . . mert fersing . . .

Elakadt. Siettem kisegíteni, hogy ismét el ne aléljon.

— Hogy ne tudnál, te kicsi Ilona! Csak ne félj, kapsz varrást. Hozzatok ki csak egy kendőcskét! Tudom, hogy nem rontod el (pedig azt hittem, elrontja még inkább, mint a többi.) No nézd, apró csillagot varrsz a négy szegletbe. De ne siess, nem baj, ha nem varrod is ki a vásárig, azért mégis kikapod a fersingre valót.

Erre a biztatásra szeme fölcsillant, arcza kigyúlt, elkapta kezemből a munkát és futásnak eredt. Hiába kiáltottam utána és biztattam puha kalácscsal, vissza sem nézett, csak futott.

Mily erős felindulásban remeghetett a gyermek szíve, midőn ösztönszerűen megérezte, hogy most teszi az első lépést az élet útján az önfentartásért és egészen egyedül áll a nagy küzdelemre.

Aztán az Anna-napi vásárkor újból megjelent. Most már nem mutatott olyan módnélkül való félelmet, de azért még mindig, mint egy remegő őzike, úgy nézett körül a nagy barna szemével. Nyomban meg akartam nyugtatni és mosolyogva szóltam hozzá:

— No, kis lányom, úgy látom, lesz fersing! Hadd lássuk, mennyit varrtál már?

— Hát az egészet, instálom!

És diadallal rázott egyet a kendőn. Szépen, hibátlanul és nagyon gyorsan varrta meg azt a nehéz kézi munkát, mely a fodorvászonra esik. Én pedig odatartottam a többi kis lány elé:

— Lássátok, hogy köztetek a legkisebb varr legjobban!

És ez nagyon hatott. Ettől kezdve varrtak úgy a nyolcz-kilencz éves leánykák, hogy fel tudtam használni a munkájokat; mert az igazság okáért be kell vallani, hogy addig a buzdításul adott apró munkák hasznavehetetlenek voltak és a családomban levő gyermekeseregnek szolgáltak a «boltosdi» játékhoz.

Azóta a parányi leánykák bámulatos kitartással varrják a fárasztó varrot-tast és többen eldicsekednek vele, hogy ők már nemcsak fersinget, de kis malaczt is szereztek a tűjökkel. Erre az idegen mosolyogva néz az apróságokra, mire azok neheztelve vetik oda:

— No, ha nem hiszi, menjen Gyarmathynéhez, majd megtudja ott!

Meg is tudták többen és csodálták mindannyian.

Egy ilyen jelenetre mondta egyszer Herich Károly: «Ez annyira megkapó, hogy le is fogom írni!» Bár megtehetette volna, mert ő volt erre a leg-hivatottabb, mert nála nélkül meg sem kezdődött volna ez a házi ipar.

És a kis Ilona példája buzdított tovább, pedig a szép kis lány már nem volt a társai között.

Azóta hírét sem hallottuk Kis Ilonának. Most lehet úgy tizenhat-tizenhét

éves: vajjon varr-e még varrottast? És gondol-e néha szülőfalvára s a szülőfaluban hagyott kis társaira! Azok immár mind felserdült hajadonok s hogy őt sokszor emlegetik, azt biztosan állíthatom. Még azt is hozzátehetem, hogy itthagytott társai a becsületes munka után már nemcsak fersinget, de fehér gyöngyös pártát is vásároltak, mely szépen ékíti a fiatal leányok fejét . . .

Hej! ha a szép Biró Katának nem kellett volna távoli rónákon keresni a munkát, most az ő szép leánya is pártás fővel menne az Úrnak házába, mint a többi!

«A mely vidéknek házi ipara van, ott megszűnik a nyomor.» És Kalotaszegnek lesz házi ipara, mert sokan vannak, kik segítő kezet nyújtanak erre. Az emberben élő jó: az Isten tegyen minden asszonyszívet fogékonnyá a nyomor iránt és buzdítsa kitartásra az igaz ügyek mellett. Különösen, ha az anyák szívéig hatna e gyöngé szózat és elgondolnák a Kis Ilona sorsát, akkor bizonyos lenne, hogy a hazai ipar felvirágozna s az üde táj friss levegője mellett jutna egy-egy darab puha kenyér is a kicsikék kezébe; akkor a házi ipar lenne az az áldást hozó csatorna, melyen idegen országok pénze a mi földiünket termékenyítené és akkor az édes anyák nem lennének rákényszerülve, hogy elhagyják a kis Ilonákat . . .

Tehát, míg gyermekszemekből az elhagyottság miatt könny fakad, addig ne pihenjünk!

IZABELLA FŐHERCZEGNŐ.

Pár év előtt olvastam két főherczegnétől egy-egy jelmondatot, mind a kettőt ugyanegy eszme hevíti: a családban feltalálható boldogság:

«Az anya legnagyobb boldogsága gyermekeinek nemes lelkében rejlik», írja a Frigyes főherczeg ifjú hitvese, Izabella főherczegnő.

A főherczegasszonynak ez ideig van hat szép kis leánya, tehát hat tündöklő tiszta lélek rejti az anya kincseit. Bizony végtelen nagy kincs, tengernyi boldogság!

József főherczegné szokott tiszta magyaros irányával ezt írja: «Egy anya valódi örömét családjában lelheti fel, magára vessen, a kinél nem így van».

Izabella főherczegnő sem vethet magára, neki is főgyönyörűsége az ő szép családja . . . De hát melyik jó asszonynak nem az?

Hála istennek elmúltak azok a «régi jó idők», mikor jámbor Gyöngyössi uramék «különös és méltó alázatossággal» magasztalták a minden földi ére-nyekben tündöklő patronussáikat, ha volt, ha nem más érdemük, minthogy véletlenségből egy kevéssel magasabban találtak szüületni. Az e fajta alázatos magasztalások nem emelik azt, a kinek zengik, de az írók még úgy sem!

Izabella főherczegnőről hízeltetés nélkül lehet *ebben a könyvben* be-

szélni; lehetne még akkor is, ha nem lenne édes testvére herczeg Eszterházy Pálnénak, a kinek áldott nevéhez oda van fűződve e vidék házi iparának a keletkezése. Eszterházy herczegné varratta a *legelső darab varrottast*; a rózsás abroszt egy szegény sánta leány varrta és kapta azt a tíz forintot, melyet később ezerek követtek. (Csak az egy Körösfőre bement a varrottasért vagy 10.000 forint.) Azt az abrosz-mintát most is «Eszterházyiné rózsásának» nevezik. Ha akkor a herczegnének fel nem tűnt volna a rózsás abrosz, a mit úgy megdicsért, s a mit én nem tartottam titokban, és később nem terjeszti olyan nagylelkűséggel, kérdés, hogy vajjon a varrottasból lett volna-e a mi éltünkben kalotaszegi házi ipar?

És Izabella főherczegné is örökölte ezt a családi erényt, Ő is szíven hordja a magyar házi ipar föllendülését; már is több egyesületnek a védnöke, és védnöke a mi nemzeti nagy ünnepünkön a házi iparnak.

Az igazi varrottast — azt, a mi szép fodorvászonra van varrva — nagyon szereti és már több alkalommal vitetett úgy régi, mint új munkákat, különösen asztalterítőket. De kiterjed a figyelme más fajta házi iparra is; közelebbről hallottam, hogy már több ízben felszólított egy bécsi híres csipkekészítőnét, jőne Magyarországra és tanítaná itt a csipkeverést. Már magában ez is fényes világot vet arra a törekvésre, mely a magyar házi ipar föllendülését irányozza. Hát aztán még az a gyönyörű sok szép himzés, melyet a főherczeg-asszony kiállított a háziipar-csarnokban, mily ékesen beszél a Pozsony és vidéke áldott asszonyáról!

A főherczegnő nemcsak a társadalmi magaslaton áll, de eljutott az erkölcsi nagyság azon fokára is, hol az ember másokra gondolva tesz, munkál a közjóért, mert fogékonyvá finomult az emberi szenvedések iránt. Izabella főherczegnő érzi, hogyha a sors magasabbra helyezte, nagyobb kötelességeket is rótt rá; s ez leginkább a házi ipar iránti nemes érdeklődésbe nyilvánul. És a mi szép hazánknak égető szüksége van a házi iparra; különösen a hegyvidékeknek, hol a vadvirág pompásan virít, de a búza gyér, a tél pedig nagyon, nagyon hosszú!

A pompás vadvirágú, hosszútélű Kalotaszeg vidékének a tájviseletébe öltöztette Izabella főherczegnő az ő két szép kis leányát, a szőke Gabriellát s a feketeszemű Izabellát. És a két kis főherczegnő, ha itt a havasok alatt született volna, akkor sem lehetne kalotaszegibb; a piros válfős-ing, a leszedett kötény, a ránczos fersing, mintha csak rájuk termett volna, de még a kiállítás és az egyiknek az arczcskaja is egészen kalotaszegi.

Kinézek az ablakomon a labdázó gyermek-csoportra: tavaszi napfény csillog a színes tájviseleten és a ragyogó gyermekszemekben, közel hozzám (különben hozzám a gyermekek mindig közel vannak, mert nagyon, nagyon szeretem őket) egy kis csoport tömörül; ezeket az apróságokat még nem veszik maguk közé a labdázók; de már egynek — közülök a legmagasabbnak — labda van a kezében, mely körülmény önérzetessé teszi s a mint

lenéz kis társaira, tudja, hogy most ő a közfigyelem tárgya. Ekkor hozzá lép a húga, kicsi Tamás Kata, hátracsapja a karocskáját, épen úgy, mint a kis Izabella főherczegnő, felnéz a nénjére, a kinek már labdája van, s ettől a dicsőségtől az ő üde arcza is ragyog, fekete szeméből pedig vidám bizalom sugároz, valami gyermeki csintalansággal. Olyan ártatlan, szép kép ez épen, mint az a másik a fotografián. És meglepő a hasonlat a kis főherczegnő s a

GABRIELLA ÉS IZABELLA FŐHERCZEGNŐK.

kis parasztleány között is. Vajjon ha a kicsi Katát öltöztetnék a habzó drága csipkékbe, akkor is hasonlitanának egymáshoz? De ezt már nehéz lesz megítélni, mert a kicsi Kata anyja valamivel bajosabban juthatna a főherczegi öltözőkhöz, mint megfordítva.

Vajjon a paraszt menyecske, az édes anya tudja-e, hogy az ő leánykájának a lelkében is nagy kincs rejlik s az a kincs az övé? Lehet, hogy ösztönszerűen érez valami ilyet, de már odáig nem tud fölemelkedni és lelkét

nem fogja érinteni soha az, a mi kívül esik a faragásos kapuján; ez már mind közönyös volt előtte: bánja is ő!

S míg ez így lesz, addig mindig csak akad egy kis különbség ember és embet között.

A különbség?

A magasból nemes szíve útján le tud szállni az egyik, míg szárnyak nélkül fel nem röptülhet a másik.

GRÓF CSÁKY ALBINNÉ.

Hosszú zord tél borította Kalotaszeg vidékét, és mikor a kenyér is, a fa is fogyatékán vala, a hó pedig épen nem akart fogyni s úgy hullott sűrű pelyhekben szakadatlanul, mintha el akarta volna temetni a kicsi házakat: még csak akkor tolult a nép igazán munkát kérni. Szántam őket; de már annyi volt a kész varrottas, hogy nem is tudtam, hova rakassam és így szóltam hozzájuk:

— Édes lelkeim, ne zaklassatok, mert már tőlem sem telik! Várjunk pár hetet, sokfelé irtam az érdeketekben, hátha jó válasz jó valamerről, akkor ismét adok munkát.

Elszomorodott az egész, de nem mozdult egy se, sőt egy türelmetlenebb, vagy talán a legszegényebb, így szólt:

— Jaj, instálom, a szegény nem várhat! Könnyű annak, a kinek kenye van; de én mivel dugom be a száját a sok kis gyermekemnek?

Egy öreg asszony, ki szemüveget is kért tőlem, hogy varrni lásson, durczásan szólt oda:

— Hallgass, Kata! Tudja is az úr, hogy mi a nyomorúság!

Nagyon kellemetlenül hatottak rám ezek a szavak; hiszen, ha nem tudnám, mi a nyomorúság, csak nem szereznék magamnak ily óriási, idegtépő munkát, mint a mivel ez a házi-ipar-ügy jár! De aztán nyomban elgondoltam, hogy mégis nagyon rossz lehet az, mikor ilyen zord télben még fája sincs valakinek. Attól nem lehet rossz néven venni, ha néha kifakad is.

És akkor azon a zord téli napon jött a megváltás, a remény vidám érzését felkötve, egy áldott jó úrnő drága levele: gróf Csáky Albinné válaszolt. Még a nép ott volt egy tapodtat sem mozdulva, midőn a levéllel visszamentem hozzájuk: — Valami jót hozok nektek, halljátok csak. Van nekünk egy nagynevű miniszterünk: gróf Csáky Albin, a kinek a felesége is épen olyan jó. Két kéréssel fordultam a grófi párhoz: egyik az volt, hogy itt két tanító úr a ti régi mintáitokból egy albumot, — tudjátok, az olyan könyvforma írás — akar készíteni, hogy így a minták is megmaradjanak és el is

terjedjen, a ti javatokra, a varrottas híre. De az ilyen dolog pénzbe kerül, tehát azt kértem, hogy segéljék jó czélukban Pentsy és Szentgyörgyi urakat. Kérésemet meghallgatták és módot fognak nyujtani, hogy a mi ősi szép mintáink meg is maradjanak, terjedjenek is . . .

— Az Isten áldja meg őket! — sohajtott egy jó arczú, beteges menyecske; de a többire nem tett valami nagyobb hatást az az értesítés, hogy lesz «Kalotaszegi varrottas album».

— Aztán még kértem valami olyanra a jó miniszternét, hogyha abban munkás lesz és munkáját siker fogja koronázni, akkor nemcsak áldás, de dicsőség is fogja érni a ti munkátokat. Nem tudom, hallottatok-e róla, hogy a mi királyunk leánya — az, a ki Budavarában született, menyasszony? Mária Valéria főhercegnő férjhez megy és én azt kértem a miniszternétől: eszközölné ki, hogy a királyleány kelengyében legyen a mi szép és jó varrottasunkból is. Szóval, hogy ti, minden falvában Kalotaszegnek, varrjatok valamit . . .

De már erre olyan lelkesedés lett, hogy nem folytathattam. Elkezdtek áldani a grófnét és követelték, hogy nyomban adjam a királykisasszony varrni valóját. Alig tudtam velök megértetni, hogy ez még csak egy szép remény, melynek teljesültéhez bizalmuk lehet, mert Csáky grófné azt tudatja ebben a levélben, hogy ő, a vidék javáért, rögtön írt özv. gróf Kornisnének, a ki udvari asszonya a főhercegnőnek; most már várja a választ. És ezt a választ bizalommal várhatjuk mi is, mert Kornis grófné jó honleány, a kinek egészen a szívéen van a magyar nép ügye. Mint egy korán elhunyt erdélyi grófnak az özvegye, közel is érzi magát hozzánk: itt él közöttünk az ő édes mostoha apósa, tudjátok a remeti kegelymes úr?*

— No, akkor bízhatunk, — reménykedett egy zsémbes asszony, — de azért jó lenne megírni a tekintetes miniszterné asszonynak, hogy addig is instálunk egy kis varrni valót, mert nagy a sanyarúság rajtunk, legalább míg kimenekedünk a télből, addig legyen segítségünkre . . .

Kimenekedünk a télből! Mennyi nyomort, gyötrődést foglal magában ez a pár szó: a népnél a tél nem a gyönyörök forrása. És a nemes grófné jósága sokat enyhített a telek sanyarúságán, mert ő segítette a varrottast oda jutni a legelső magyar leány kelengyéjébe; a grófné volt munkás abban is, hogy a «Kalotaszegi varrottas album»-ot kiadhassák és a varrottas bevett kézi munka legyen az iskolákban is: hej! ha minden miniszterné ennyit lendítene egy-egy jó ügyön!

* A nem rég elhunyt gróf Bánffy Miklós, a kit e vidék nagyon szeretett s a kinek jóságos, melegen érző szíve sokat tett e házi ipar érdekében is.

ÖZV. GRÓF KORNIS MIKLÓSNÉ.

Gróf Kornis Miklósné fiatalon, mint boldog új asszony jött Erdély bércei közé s itt szelid, jóságos modorával csakhamar megnyerte mindazokat, a kikkel érintkezett. Jótékonyágáért áldotta a nép. Nagyon beleillett az erdélyi arisztokráciába, melynek hölgyei minden időben kimagaslottak valódi női erényeikkel. Mintha régi nagyasszonyaink szellemei még most is itt élnének hegyeink között s buzdítanák a derék úrnőket, hogy igazi asszonyok legyenek, a maiak is hasonlók hozzájuk: jó gazdasszonyok, jó anyák, kitünő hitvesek. Minden jónak forrása a munkásság és ebben ékeskedtek mindenenk fölött úgy a régi Erdély, mint az új Erdélyrészt leányai. Megnevezhetnénk koros úrnőket, kik családjok tagjainak, egyházuk Úrasztalaira együtt készítik a legfinomabb kézi munkákat bájos unokáikkal. Így látták ők is nagyanyáiktól, a mint tőlük most látják saját unokáik. Ezek a derék munkás erdélyi úrnők csaknem mindnyájan méltók lennének arra, hogy avatott toll ismertesse buzgalmukat, jótékonyágukat, derék magyar gazdasszonyosságukat. Bár ha ezeket a törülmetszett nemzeti sajátságokat ne engednék elröppenni, zárnák az idők végeig ide a mi bérceink s a mint megőrzik ormaikon a tiszta havat, úgy őriznék a «nagyasszony»-ok itt maradt erényeit is mindenha leányról leányra.

A régibb Erdély egyik kimagasló főrangú úrnője épen a fiatal gr. Kornis Miklósné anyósa: iktári gróf Bethlen Katalin volt. E nemes szívű, áldott emlékü grófné előbb gr. Kornisné, azután gr. Bánffy Miklósné volt. Gróf Bánffy Miklós zászlós úr, ez az igazi tipusa a legnemesebb értelemben vett főuraknak, mostoha gyermekeit is s később a menyét úgy szerette, mintha édes atyjok lett volna. Most is a fülemben cseng, a mint új-remetei bájos magányában szerető gyöngédséggel beszél: «az én kedves jó menyem»-ről. Vajjon az újabb kor gyermekeiben van-e annyi bensőség, szívjóság, hogy a késő aggkorig jusson belőle mindazoknak, kiknek életét csak úgy lehet keseríteni, mint vidámmá tenni? Az öreg kegyelmes úr, a mint virágai között csak a pirosat szerette, úgy kedvelte környezetében is az élénk jó kedvet. Azért is segített annyi embert a nyugalmas élet kikötőjébe, mert gyöngéd szíve örömet lelt a mások elégedettségében.

Ez a magas műveltségű, emberszerető családi kör az erdélyi lüktető társadalmi élet s később a megpróbáltatás nehéz napjai olyan egyénné fejlesztették a különben is kitünő természetű gróf Kornis Miklósnét, a kire midőn annyi jeles között, méltán esett Erzsébet királynénk tekintete, mindenki azt mondta Erdélyben: «Ez jó választás!»

Kornis grófnénak a jó ügyért való nemes lángolása hozta a varrottásra a legnagyobb dicsőséget. Mielőtt meghívták a kis királykisasszony mellé, szintén

nemes, de sokkal szomorúbb kötelesség teljesítése emelte a valódi nagyasszonyok sorába. A grófné kilencz hosszú évet töltött beteg férje ápolásában. Önfeláldozó szeretetének egész melegével, nagy szíve egész gyöngédségével árasztotta el kedves betegét.

Egy ilyen nemes szívet hogyan érintett volna mélyebben az a megkapó gondolat, hogy hazája szép hegyei között egy fiatal sarjadék, az önfentartás lázas ösztönével tör arra, hogy kézi munkájával jobblétet teremtsen s szülőinek immár elkallódó földecskéit visszaszerezze.

És jött a grófné levele: a jó ügyet diadalra vezette: küldjek Mária Valéria főhercegnőnek mintákat, hadd válaszszon azokból.

A királykisasszony tudta, hogy azt a munkát mezei dologban kérgesült kezek varrják s azért nagy volt a csodálkozása a finom munka kidolgozásán. A századokra szóló varrás olyan erőteljesen duzzadt a halványsárga fodorvászón habosságán, mintha kinyomata lenne a nép őszerejének s a minták eredeti gazdag szépsége olyan melegen, üde frissességgel hat, mint a magyar népdal és a királykisasszony elragadtatva kiált fel:

— Hiszen ez gyönyörű szép!

Aztán elkezdődött a választás: ez az égő-vörös, a «bogláros», diszítse az ő fenséges ura pipázó-termét; a halványkék a «körtvés» szép lesz az öltöző szobára.

És mily sajátságos összetalákozása a véletlennek: épen a «körtvés» az a minta, mely e század közepe tájáig meg kellett hogy legyen minden kalotaszegi leány kelengyében, mert csak az hoz a menyasszonyra szerencsét! És folyt a választás tovább, míg aztán a jó ízlés a legszebbre esett, a tiszta fehérrel varrt «tányéros»-ra: ez legyen egy kis nappaliba és annál szebb nem is lehetett. A vászna az a páratlan fodorvászón volt, melyet csak M.-Gy-Monostoron tudnak szőni, a mintája pedig négyszög alak, munkás vagdalással és tömött himzéssel, melyet egymástól a gyöngyszem «akasztalat» választ el. Ezeket a gyönyörű függönyöket fehér selyemmel bélelték és nagyon, nagyon szépek voltak.

A két grófnétól — Kornis és Csáky grófnétól — épen egyszerre jött az örömdetes levél: «Mária Valéria ő fensége három termét fogja diszíteni kalotaszegi varrottassal!»

És lőn végtelen öröm a hegyek között s végtelen nagy várakozás a kiválasztott minták után.

Így ismerte meg a varrottast a költői kedélyű királykisasszony, s hogy a földműves nép ősi munkája helyet talált a diszes királyi kelengyében, olyan érdem, mely még népszerűbbé teszi a kies országrészben özvegy gróf Kornis Miklósné szül. Vécsey Mária bárónőnek különben is szeretett egyéniségét.

AZOK A JÓ MAGYAR ÚRNŐK.

Bizony ők! Mert sokan, sokan vannak még, a kik szívökre vették a kék hegyek között élő szegény magyar nép ügyét, a kik segédkezet nyújtottak, hogy házi ipart teremtsünk nekik. Már a kezdetén rendkívül sokat fáradt a kalotaszegi varrottasért:

Kállayné gróf Bethlen Vilma. Az erdélyi leány ismerte az itteni viszonyokat és azonnal lelkes pártfogásba vette a jó ügyet, annyira, hogy Kalotaszeg házi ipara csaknem háttérbe szorította egy darab időre a bosnyák gyermekeket, a kiket a nemes grófnő sajátkezüleg varrt téli ruhákkal szokott ellátni. Egy egész télen árulta bécsi palotájában a paraszt varrást, a mi pedig nem kis fáradság és valóban nemes cselekedet. Akkor télen pedig a kalotaszegi gyermekeknek is jutott téli ruhára és bőven szállt az áldás arra, a ki értetők fáradozott.

Ugyanez időtájt áldásosan működött Budapesten:

Gróf Károlyi Tiborné. Az erdélyi bazárban kiállított varrottasoknak híveket gyűjtött a magasabb körökben és valóban hálára méltó fáradsággal épen úgy terjesztette a varrottast, mintha csak ő is erdélyi grófnő lett volna. De hát a másokért való fáradozás nincs helyhez kötve, az a nemes szív ösztöne.

Beniczky Gáborné, gróf Batthyány Ilona, szintén tenni akart valamit ezért a házi iparért és tett is sokat. Egy alkalommal olyan jóízű megjegyzéssel küldött vissza valamit, melyen még most is mosolygok, ha eszembe jut. Ugyanis ment a grófnéhoz egy láda varrottas, részben a vendégszobák ágyneműire, részben pedig, hogy terjeszsze ismerősei körében. Véletlenségből a varrottas közé tévedt egy olló, mit a grófnő ezekkel a szavakkal küldött vissza: «Küldöm vissza az ollót, pedig — nagyon jó!...»

Kötetekre menne azoknak az érdekes leveleknek a száma, melyeket az ország minden részéből és külföldről kapok varrottas-ügyben. Sok jellemző van a sok levélben és az emberismeret nagy tudományában nagyon elősegíti az író embert. Különben is szoros kapcsolatban van az én szerényke irodalmi működésem a népiparral: egyik segítette elő a másikat. Különösen a mi áldott József főherczegünk gyönyörű ismertetése után számtalan ilyen kezdetű levelet kaptam: A «Havasok alján» élő nép kézi munkája érdekel, stb.» Aztán jött még egy körülmény, a mi egészen otthonossá tett a már eddig is ismert paraszt házakban. A «Kalotaszegi album» szerkesztői hozzám fordultak, a régi mintákért.

Ettől kezdve még nagyobb buzgalommal kutattam a tulipános ládák mélyeit és megvettem minden stilszerű régi mintát, hogy segítségökre lehessenek

a buzgó szerkesztőknek, a kik lelkiismeretes munkáikon kívül mást nem áldozhattak a jó ügyért.

A «Kalotaszegi album» szépen sikerült; a mintái egytől-egyig mind eredeti régi minták, épen úgy, mint az általam terjesztett varrottas és erre figyelmeztetem is az érdeklődőket, mert már sok visszaélés történt ezzel a szép ősi munkával; és én nem győzőm eléggé felvilágosítani a közönséget, hogy egy darabot se vásároljon, a mi ki nincs mosva és a minek nem fodor a vászna, mert az ilyen darabok mosás után színeket vesztenek megfestik a vásznat és épen nem hoznak dicsőséget az ősi munkára!

A mint az album részére gyűjtöttem a régi mintákat, bizony nagyon megörvendettem, hogy most már hozzájutottam ahhoz a négy régi párnacsúphoz is, melyet előbb semmi áron nem tudtam megkapni. Ugyanis az a négy csúp volt az, mely az 1885-iki orsz. kiállításon a kalotaszegi szoba bejáratát díszítette s melyet Rudolf trónörökös akkor úgy megdicsért. A lapok is felemlítették a stilszerű remek darabokat. Én is írtam arról, valamint írtam mindig, a mikor úgy ítéltam, hogy azzal szolgálhatok a jó ügynek. Célom volt megismertetni ezt a vidéket az ő gyönyörű varrottásával és ezt a célt el is értem: a varrottas híres lett s még hiresebb a pompás fodorvászon. A varrottast varrják már sok felé, de a fodorvásznat nem tudják sehol szőni, csak Kalotaszegen.

Aztán, a mint ismertetéseim után jöttek az érdeklődő levelek, kezdett az én csüggedő reményem is újra éledezni. Mert bizony már-már ott voltam, hogy félúton megálljak; fölötte nagy volt a magamra vállalt teher; hosszúk voltak a telek, sok volt az éhező család: mindnek munkát adtam, a munkát azonnal fizettem s ez teljesen kimerített. Ez időtájt jött segítségemre sok lelkes nő, a kiknek valóban nagy érdemük van abban, hogy e szép jövőjű házi ipart megteremthettem.

Telepy Károlyné a művészkörökkel ismertette meg a varrottast, az ő varrottas ruhája után készíttetett egy gyönyörűen himzett ruhát Munkácsyné is. A minden jó ügyet nemesen felkaroló báró Jósika Samuné, De Gerando Antonina, Zeyk Ila, most már herczeg Odeschalchiné, Barcsay Domokosné, Gegenbauer Józsefné, az erdélyi főbb körökben terjesztették. Nagy buzgósággal és sikerrel árulták a magyar paraszt varrást: Radnay Bella, Lippich Gusztávné, Zorkóczy Ilona, Hegedüs Sándorné, Vécsey Istvánné, Bognár Vilma, Nagyné Farkas Mariska, Nemesányi Adél, Gaal Imréné, Szegedyné br. Gerliczy Irma és még nagyon sokan. Jelenben is fáradozik a sikeres terjesztéssel néhány nagyon buzgó, áldott szívű honleány: Rákosi Szidi, Vértessy Józsefné, Wohl Janka, Ambrózy Etelka, Bacsó Antalné, Korbayné Ravasz Ilona és Khendl Jánosné: ők még mindig nem fáradtak bele a jó ügy támogatásába. Gróf Teleki Sándorné pedig a mult nyáron megnyitotta Angliának egy előkelő palotáját a kalotaszegi varrottas előtt.

Jókai azt írta egyszer, hogy könnyű neki annyit dolgozni, mert munkatársa az egész ország! Úgy nekem is segítőtársam a népiparban az asszonyok java része. Azok a jó magyar úrnők!

HOGY KÉSZÜLT A KIRÁLYKISASSZONY KELENGYÉJE?

Egy kora tavasz rügyfakadásakor érdekes, költői kép volt az, mikor Kalotaszeg szép leányai — négy-öt faluban — utcza sörjén, végig ülték az ablak alatt a töltéseket s úgy öltögették a királykisasszony kepengéjét, a — varrottast. A Vlegyásza ormát még hó borította, de már a tavasz verőfénye ott csillogott rajta, mint ezer apró kis piros rózsa. A kicsi falvak napfényes helyein már melege is volt a napnak, legalább a lányok nem fáztak. Ezen a vidéken még nem volt egyszerre annyi menyasszony, mint abban az évben, és ezt a hírt mosolyogva fogadta a gyöngéd szívű Mária Valéria, valamint az is megnyerte a tetszését, hogy az ő kepengéjén jobbra mind menyasszonyok dolgoztak.

A leányok színgazdag tájviseletén csak úgy sziporkázott a tavaszi napfény, ajkukról csengött a népdal, s ragyogó tekintetük felvillant egy gondolat melegtől. Hiszen ők is menyasszonyok, mint az, a kinek ezeket a drága szép «hümmik»-at varrják. Vájjon, Istenem, uram, mekkora ládát csináltathat a király, hogy a leánya gunyája mind beleférjen? Lám, nekik nem varrnak öt faluban, mint a királykisasszonynak és mégis telides-tele van a tulipános láda, a nagy is, a kicsi is.

Kalotaszeg vidékét nyaranta nagyon sokan keresik fel. A turisták nem rándulhatnak fenségesebb helyre, mint az itteni havasok: a retyiczeli vízesés a leggyönyörűbb vízesések közé tartozik. A Vlegyásza barlangjai tele vannak őskori állatok csontjaival; a Béles havasrész ősfenyői között villamos fény ragyog az éjszakába és gőzfűrészek szelik a deszkát, s a gyárhoz egy órányira van az a történelmi nevezetességű gyászos hely, hol az ifjú hős: Vasvári Pál örök álmát aluszsza fiatal, hős társaival együtt.

Az etnografusoknak itt van a gyönyörű tájviselet, a sajátos és érdekes házberendezés, s itt vannak a dédanyákról maradt varrottasok, melyeknek selyemmel varrt elődeit fel lehet találni az erdélyi fejedelemasszonyokról ránk maradt múzeumi darabokban.

És a festőművészek is nagyon érdeklődnek a táj változatos szépsége iránt: sziklafalú völgyoszorosokat, hegyi patakocskák szakadozott gátjait, erdőalji kunyhókat, stilszerű régi templomokat, szóval találnak itt mindent, a mit csak ecsetjükre méltónak tartanak. És ezek közül az urak közül egy sem járhatott itt úgy, hogy a kalotaszegi leány el ne mondja egész büszkeséggel:

— Mi mind egy szálíg a királyleánynak varrunk most!

Épen olyan büszkén dicsekedett ezzel a bánffy-hunyadi, a körösfői vagy gy.-monostori és szentkirályi leány.

Aztán megmutogatták a mintákat: «Ebből a hosszúból függöny lesz. . . . De, Istenem, uram, vajjon templomban laknak a királyék, hogy olyan nagy az ablakjuk?» És a mint ráznak egyet a hosszú vásznon, az utca porában játszó kis gyermekek mind oda futnak — hadd lássuk mi is! És a porban

VARROTTASOK.

1., 2., 3. Régi magyar minták. — 4. A Mária Valéria főhercegnő kepengyéből való függöny. — 5. «Bogláros.» A Ferencz Salvator főherceg pipázó-szobáját díszítő varrottasok mintája. — 6. «Körtvés.» A Mária Valéria öltöző szobájának a varrottasa. — 7., 8. A Teck Mary hercegnő thea-terítői. — 9. A lord Fitzwilliamné varrottas függönye. — 10. A cumberlandi nagyhercegné tálcza-terítője. — 11. A Munkácsy Mihály törülközője (régi varrottas).

fürdő tyúkok mind elfutnak, azokat már nem érdekli a varrottas, még ha királyi vőlegény számára készül is. A kirázott hosszú függönyön csak úgy lán-gol az égő vörös «Bogláros». De nem enged lán-golásban a «Vizilú» sem, ez a megtermett ősrégi minta. A «Bogláros» függöny és «Vizilús» falborító fogja díszíteni a Ferencz Salvator pipázó-termét.

Távolabb egy szintén gyönyörű darabot mutatnak az érdeklődő fiatal etnografusnak:

— Hát mi ez?

— Instálom, ez a «Körtvés». E nélkül nem lesz boldog élete a menyasszonynak, ez hozza a szerencsét. Be jó is, hogy értésére adák ezt a királyleánynak, hadd legyen úkeme is olyan boldog menyecske, mint ha közülünk való lenne.

Pedig ezt a népies hitet senki sem említette fel a főhercegnő előtt, saját ösztönéből választotta épen az öltözője részére azt a szép mintát, mely nélkül nem lesz szerencsés az új asszony élete.

A halványsárgás fodor-vásznon valóban szép a világoskék dús varrottas. Aztán szép a «Tányéros», ez a tiszta fehérrel varrt kidomboruló minta. Olyan az, mintha egy-egy fehér virágszirmokkal tetézett tányér lenne végig rakva a fodorvásznon. Nem csoda, hogy akkor úgy megdicsérte egy angol lap ezt a «csodaszép» függönyt, mert valóban remek volt az fehér selyem bélésével.

Mikor a kalotaszegi leányok utasnak, etnografusnak (a kire azt szokták mondani «ez képcsináló, tüstént észre lehet róla venni») megmutogatták a szép munkát, újból csengett a népdal. Mikor az szünetelt, megeredt a mese árja az aranyhajú királyfiról és minden leány a maga barna királyfiára gondolt, a kinek majd valami nagy drágaságot fog a házához vinni azzal a kincscsel, melyet ezért a munkáért kap. Ki tudja, hátha kitelik abból egy kis üszőre is. . . . Vajjon a király hány ökröt ad a leányával? És mikor erről kezdenek beszélgetni, az még nagyobb mese Árgyilus királyfinál is.

De nemcsak a termekbe való dísz, a varrottas készült Kalotaszegen; itt szőtték a tányértörelőket, konyhaabroszokat: hadd legyenek azok erősek, — mondta a mi királynénk, — mert egy szegény katonatisztnének erre is ügyelettel kell lenni.

Mikor minden megvarrva, beverve . . . hogy mi a beverve? Nos, hát míg tovább mennénk, elmondom.

A híressé vált fodor-vásznak sem fodor, míg be nincs — verve. A mint leveszik az osztovátáról, azonos módon varrják rá a varrottast és akkor bizony nem mindig valami tiszta a munka, mert a szénarend száraztaig, vagy ha aratásból kiveri őket az eső, addig is szorgosan öltögetnek, a mi pedig épen nem tisztítja a nehéz kézimunkát. Tehát ezt a halomra gyűlt varrottast bemártogatják langyos vízbe, elviszik a patakra s ott addig veregetik egy darab deszkához vagy mosó padhoz, míg a vászna egészen összefut. (Ezt az eljárást nevezi a «Varrottas album» ős-ványolásnak.) Ekkor jól kiszukkolják, szépen kihúzóztatják, miközben mindig rá-rá ütnek a súlyok lapjával, hogy megnyomúljon, mert száradás után több simítás úgy sem éri a fodor-vásznat. Az ilyen befodorítás hosszas munka és télen nem is kívánatos. Jégpánczéllá fagy a ruha azokon, a kik verik a vásznat, körülöttük pedig ezer tornyocska jegesedik a lecsurgott vízből. . . .

Tehát, midőn teljesen elkészült a Mária Valéria főhercegnő varrottas kelegyeje, a vidék úri népe eljött, hogy megszemlélje. Nagy volt az elragadtatás: ezt mind a mi paraszt leányaink varrták.

A szebb darabokat bevitték Kolozsvárra egy Emke-gyűlésre, hol felolvasást tartott erről a munkáról Szentgyörgyi Lajos.

Nagy, nagy lendületet kapott ez a házi iparügy a királykisasszony varrottása által. Kényeskedő nőcskék nem mondták ezután, hogy: igen durva, mert hát ez a megjegyzés éppen nem is felelt meg az igazságnak s csak annyit bizonyított, hogy az a nőcske nem ért hozzá. A mire alkalmazni kell a varrottast, arra éppen nem durva, csak eredeti és rendkívül tartós.

Mikor a három szobára való szép varrottast megkapta a királykisasszony, kedves üzenetet küldött a kalotaszegi leányoknak: megelégedését fejezte ki és szívesen köszöntötte az egészet, s ezen felül szerencsét kívánt a menyasszonyoknak. Bizony rég lehetett és soká lesz még, mikor a magyar király leánya üzenetet küld Erdély leányainak!

Aztán a deli királyleány már régen boldog fiatal asszony volt, mikor a távolabbi falvakból jött a nép: mivel instálom, úgy hallánk, hogy a király leánya megy férjhez: hát hadd varrjunk mi is űkemének.

És így varrták még vagy egy évig Mária Valéria kelengyéjét. De hát miért rontottam volna a kedvöket, mivel «ők sem akarnak hátrább valók lenni mint más.»

Van ebben a jámbor ámitásban valami abból az erős elhatározásból, hogy boldogulnia kell ennek a népnek az ő ősi, szép varrottása révén: boldogulni minden áron. Ezt így álmodtam . . . de aztán erre törekedtem ébren is!

A KIK NEM ÉRTENEK A VARROTTASHOZ.

Szép lenne az nagyon, ha soha senki sem szólana olyanhoz, a mihez nem ért: legalább is ne szólna úgy, mintha a nem értett dologban ő lenne hivatva irányt adni.

Sok dicséret, sok méltó elismerés érte már az ősi magyar munkát, az igazán szép varrottast; de néha akadtak olyanok is, a kik azt mondták róla, hogy durva, és ezek azok, a kik nem értenek hozzá.

Mert az a kérdés, hogy mire akarják alkalmazni? Például zsebkendőre durva, de erre durva a legdrágább selyembársony is. Ellenben nem durva . . . de halljátok csak, mit mondott a varrottasról Madame Adam az ő lapjában «Le Moniteur de la Mode»-ban. — «A pompás kalotaszegi varrottas valami remek krepp-szerű vásznon van, szebbnél-szebb fehér, kék, vagy vörös kivarrással. A kivarrás finom, alig hihető, hogy a nép varrja. Használni lehet toalettekre. (Párisban Matild hercegnő, Munkácsy Mihályné és még többen hordtak varrottas ruhákat), továbbá szobák berendezésére, ágyterítőkre, asztalfutókra, teaterítékekre . . . de nem lehet azt mind előszámítani, hogy mi min-

denre alkalmasak ezek a remek magyar himzések. De aztán meglepő hatású is azon a halványsárgás eredeti vásznon, különösen a fehér himzés. E mellett áruk rendkívül olcsó nagy eleganciájuk daczára, stb. stb.»

Igy ír a varrottasról az a jó izlésű híres francia aszony. Ebből még az is kitünik, hogy a ki ért hozzá, épen nem találja durvának és — drágának sem.

Egy ily nehéz, rendkívül tartós kézimunka — és nem szövés! — melynek az idő csak növeli a becsét, melyet még az unokáink is használni fognak, nem olyan számba megy, mint az, a mit rövid használat után ki lehet dobni a szemétdombra.

Duckerts Gyula, belga főkonzul, hazánkról írt könyvében rendkívül nagy érdeklődéssel ír a kalotaszegi varrottasról és melegen ajánlja azt Belgium figyelmébe. Az akkor épen kapóra jött, mert nyomban utána nyilott meg a brüsszeli kiállítás, a hol nagyon feltűnt a magyar munka és a királyné értésemre adta, hogy nagyon szépnek találja, nagyon érdeklődik a varrottas iránt. És hogy is ne érdekelné az ősi magyar munka a magyar nádor leányát. Érdekelhet egy ilyen háziipar minden komolyabb gondolkozásu egyént, mert van abban valami megkapó, hogy mint törli magát a tíz éves leánykától a hetvenéves pápaszemes öreg asszonyig, — a ki áldja a varrottas újra ébredését, — hogy mezei munka közben varrjon olyan dolgokat, melyek immár utat tettek a királyi palotákig.

Öltözékre csak úgy, mint termék berendezésére, tea- és kávéterítékekre, selyemmel varrva finom ágyneműbetétekre, — szóval mindarra, a mit Madame Adam is felemlít, alkalmazható a varrottas. És most gondoljuk el csak, hogy hány gép, szövőszék, hímző, varró intézet működött volna közre egy diszes palota berendezésénél, kávé-, teaasztalok felszerelésénél és mindenféle szebbnél-szebb darabok előállításán s hogy ez mind kitelt néhány parasztházikóból, kapát, sarlót forgató kezek munkájából. Bizony ezt nem csinálja így utána egy fejlettebb iparu ország sem.

Azért ez a mi szép ősi varrottasunk méltó a figyelemre, méltó, hogy a nagy közönség is tudjon róla valami tájékoztatót.

Többen azt állítják, hogy hajdan a nép kezdte a varrottast s úgy szállt az fel a palotákba. Én ellenkezően azt tartom, hogy a palotákból terjedt lefelé, mint minden divat és szokás. Mint a hajdani nagyúri magyar lakodalmak teljesen feltalálhatók a mostani kalotaszegi lakodalmakban, úgy az aranyhímes, skófumos díszmunkák benne vannak a fejtővel varrt varrottasokban. A ki annyi régi minta után kutatott, mint én és annyi nevezetesebb darabnak tudja az eredetét, az már tisztán látja, hogy a fejedelemasszonyok «nemes leányai» mint varrták például a «szarufás»-t, arannyal, selyemmel, s azután vagy ötven évre került a parasztkunyhókba, mint «ágyfütől való» kék fejtővel varrva. És több mintáról be tudnám bizonyítani, hogy sokkal előbb megvolt finom, fátýolszerű alapon, mint később a fodor vásznon. Legtöbb minta Lorántffy Zsuzsánnától ered, neki volt legtöbb «nemes leánya», a kikkel varratott.

Nemcsak a varrottas de más munka is úgy szivárgott lefelé az úrnőktől. Például élt a mult század elején M.-Gy.-Monostoron két Gyerőfy-leány. Nagy szorgalommal készítették a reczét; a század végén már minden paraszt leány «reczés lepedőt» készített a kelengyéjébe. És azóta is köti a legkisebb leány is a reczét abban a faluban, míg Kalotaszeg többi falvában nem tudja a nép. Általában ott van több régi varrottas is, a hol hajdan úri családok laktak.

Tagadhatatlan, hogy idők folytán a nép izlése ráütötte bélyegét a régi mintákra és egy-egy sajátos ág, vagy a rózsa átkerült a hímes sulykokról, faragásos utcaajtó-felekről a varrottásra, különösen az «írás utáni»-ra. Ezt a munkát azért nevezik írás utáninak, mert koromlébe mártott lúdtollal «írják» a kelmére s ezek a minták már sajátos kalotaszegi jelleget mutatnak.

Úgy írás utáni, mint vagdalásos varrottast lehet vékony anyagra selyemmel varrni; de azért a fodor-vászonra varrt darabok sem durvák, a jó izlés előtt csak eredetiek és nagyon, nagyon szépek. S e mellett még egy igen jelentékeny hivatásuk van: megteremtik ezen a vidéken a kender-ipart.

És ha, a mit én álmodtam, a mire ébren törekedtem, egyszer teljesül, akkor jobb világ fog derülni Kalotaszeg apró gyermekeire is, a kiket nyaranta elhagynak a szülők s a kikről egyet-mást főntebb elmondtam.

MÁRIA TERÉZIA FŐHERCZEGNŐ BÁNFFY-HUNYADON.

Királyunk közelebb elhunyt testvéröccsének a felesége, Mária Terézia főherczegnő, 1888-ban Kolozsvárra utazott férjével, Károly Lajos főherczeggel.

A nagy műveltségű főherczegnő nagy érdeklődéssel kíséri irodalmunkat és pártolja házi iparainkat.

A főherczegi párral utazó gróf Károlyi Gyula arról értesített, hogy a feleségek óhajtanák a vasúti állomáson a kalotaszegi tájvisetletet látni, mert nagyon érdeklődnek iránta. Vajjon lehetséges volna-e az?

— Hogyne!

És nyomban indítottam a cselédséget néprajzi kirándulásokra. Ez már megszokott dolog nálunk. Nyaranta annyi etnográfus, fotográfus érdeklődik a festői tájvisetlet iránt, hogy a nép ezt már egészen közömbösen veszi. Nekem kell mindig újabb és újabb dolgot kitalálni, hogy szívesen jöjjenek, mikor utánuk indítok. Legnagyobb sikerre az vezet, ha olyankor, mikor begyűjtöm őket, mindig akad a számukra egy-egy darab puha kalács, vagy ropogós rétes.

— Nosza! gyűljön a fiatalság ünneplő ruhában: pártásan a lányok, bokrétásan a legények.

— Hát ismét képet csinálnak belőlük, vagy mi a csodát? — kérdik a

szülők, a kik épen nincsenek elragadtatva attól, hogy csemetéiket lépten-nyomon kiszedegetem a mezei munkából.

GRÓF ZICHY LUDOVICA KALOTASZEGI RUHÁBAN.

(Mária Terézia főherczegnő fényképe.)

Mikor összegyűltek, a konyhában már javában sült a rétes és a nyitott ablakon kiszállt az illata a virágos udvarra:

— Uram Isten, be jó szag van itt! — mondta egy kis leány.

— Igen, mert sok a virág! (Pedig ennek nem a virágillat csiklandozta az

inyét, de azért derekasan hozzálátott a virágszedéshez, mert ezek a lábon járó színes virágok rá sem gondolnak, hogy a virág nem az ő kedvükért virít. Épen mint a mezőn a vadvirágnak, úgy neki esnek minden alkalommal az én udvaromnak is.)

— Hát instálom, hol a képcsináló?

— Most nem képet csinálnak rólatok. (Pedig azt csináltak.) Csak meg akarja nézni az ő felsége sógorasszonya, hogy milyen a ti szép viseletetek.

VAJDA-HUNYAD VÁRA.

(Fényképezte Mária Terézia főhercegnő.)

És kiküldtem őket a pályaházhoz; aztán inkognitóban magam is arra felé tartottam, hadd lássam: mint mulat az én népem. A vasúti főnök kiállította őket egy csoportba; az udvari vonat berobogott és a mint Mária Terézia főhercegnő végignézett a viruló fiatal seregen, elragadtatva kiáltott fel:

— Le fogom őket fényképezni!

Nyomban a földön termett. Az udvari szolgák leszedték a fényképező készüléket és felállították az út alatt a mélyedésbe.

Károlyi gróf a főhercegnő kívánsága szerint csoportosította a népet a híd alatt lévő parton. Zichy Ludovika grófnő érdeklődve dicsérte a szép tájvise-

letet, a vonatvezető főtisztviselő pedig nyugtalankodva rázta a fejét; ez a fényképezés nem volt benne az ő programjában.

A főhercegnő szép, érdekes feje eltűnt a gép fekete leple alatt, az udvari szolgák parancsváró állásba csapták magukat, s egy pár percz mulva már össze volt csomagolva minden. Mária Terézia mosolyogva köszöntötte a népet; aztán a férje karján a vonat felé tartott, az udvari kocsiból is búcsút intett.

— Na hát, instálom, mégis csak képet csinálának belőlünk! mondta a nép.

Pár óra mulva jött a sürgöny Kolozsvárról, hogy a fenség nyugodtabban óhajtana néhány felvételt csinálni erről az érdekes népről; aztán szeretne a háziipari munkáikból, a varrottasból is látni valamit.

Akkor estve már ment néhány csinos alak, s azok között az én szép szobalányom is, a ki erre az alkalomra kalotaszegi ruhába öltözött, a mi pompásan állt neki. Rögtön is feltűnt a főhercegnőnek, de még inkább az udvarhölgyének, Zichy grófnőnek, mosolyogva czirogatta és kérte, hogy adja át a ruháját: nagyon szeretné abban látni magát. A szép leány zavarba jött: hát ő addig miben lesz?

— Az én ruhámban.

S pár pillanat mulva a szép székely leányból grófnő lett, a grófnőből pedig olyan szép kalotaszegi leány, hogy a főhercegnő azonnal levette és ezt az érdekes képet nekem megküldte emlékéül a bánffy-hunyadi kiszállásnak; erdélyi útja emlékére pedig küldte a vajda-hunyadi vár szép fényképét, s mind ez világot vet a főhercegnő nemes szívére, mert ezt mind a háziipar iránti jóságból cselekszi: ilyen szívvel fenséges lenne Mária Terézia főhercegnő hercegi korona nélkül is!

A főhercegnő ekkor annyira megszerette a kalotaszegi varrottast, hogy a következő évben azzal rendeztette be a kistapolcsányi kastélyát. Gyönyörű asztalterítőket és függönyöket rendelt: az utóbbiak mintája a «kis almás» volt; tizenkét ablakra égő pirossal varrva és ugyanannyira sötétkéekkel.

Kedveli a főhercegnő a kalotaszegi régi párnahéjakat és «ágyfűtől való»-kat, azokból már Kolozsvártt léte alkalmával is vásárolt.

És mikor ezt így leírom, emlékezetembe jó, hogy Zichy Ludovika grófnő mily örvendő levélben tudatta velem, hogy a főhercegnő mennyire szereti a varrottasokat és küldi a mintát, mely után készüljenek a Kis-Tapolcsányba szánt munkák. És ekkor látom azt a képet is, melyet az a csoport mutatott a hid alatt levő partos mélyedésben.

A főhercegnő az amatőrök buzgalmaival igazgatta a gépet, az udvari lakások minden figyelmüket a főhercegnő felé irányították.

A két magyar kísérő pedig — Zichy grófnő és gróf Károlyi Gyula — szó nélkül néztek a havasok felől kéklő heglánczolatra és akkor bizonyosan valami melegség áradt a szívökre, mert érezték, hogy ezek a hegyek, ez a föld, a

körülöttük álló nép mind, mind magyar s ennek az érzésnek a melegétől karolták úgy fel a nép ügyét. Bár adatott volna nekik hosszú idő, sok esztendő, hogy a mit akkor éreztek, azt valósíthatták volna! De fájdalom, hamar lejárt az órájuk. A gróf java férfikorában hagyta ide dús örökét. Zichy Ludovika grófnő férjhez ment Kürthy főispánhoz, de boldogsága nem tartott sokáig, Zichy Ludovika grófnő is meghalt, itt hagyta az ő megszorodott családját.

A mint nézem kalotaszegi ruhába öltözött szép alakját, fájó emléken áll előttem a Bánffy-hunyadi jelenet, melyben a két magyar mágnást az érdekelte itt, a mi magyar.

MUNKÁCSY MIHÁLY A VARROTTASOK KÖZÖTT.

A mi szeretett nagy festő-művészünk is azok közé tartozott, a kik azt hiszik, hogy Kalotaszeg egy külön helység. És az ezt hívók száma nagyon nagy. A most lefolyt hadgyakorlatok alatt több főtiszt különböző helyeken mondta, hogy szép a vidék, szép a tájviselet, csak azt az egyet sajnálja, mert nagy szándéka volt rá, hogy Kalotaszegre nem futhatott el.

Munkácsy 1891 őszén Kolozsvárra érkezett, a honnan kirándulásokat tervezett a vidékre. Akkor gyűjtötte a típusokat a honfoglalást ábrázoló nagy képéhez.

Természetesen első sorban Bánffy-Hunyadot ajánlották.

— Bánffy-Hunyad? Oda nem megyek; inkább szeretnék Kalotaszegre menni.

— Mester! Hiszen Bánffy-Hunyad Kalotaszegnek a főhelye, mint Kolozsvár Erdélynek.

Azt a vidéket, melyet a Kalota vize szeg át, s mely húsz-huszonöt faluból áll, azt nevezik Kalotaszegnek. Innen van az eredeti elnevezés, de aztán kiterjed olyan falvakra is, melyek távol esnek a Kalota vizétől s ez már néprajzi elnevezés, mert «Addig terjed Kalotaszeg, a meddig a muszuly ér».

Hogy mi az a muszuly? Az itteni szép tájviseletnek egyik legsajátosabb ruhadarabja ez. Fekete vagy sötétkék szaten-szoknya «ledarázsolva», a mi azt teszi, hogy valami csodaszép öltésekkel apró ránczba van szedve. A szoknyát elől — a szintén úgy ránczolt kötő alatt — feltűzik, miáltal a belső szegés, az arasnyi széles, finom, színes posztó kifordul és mint egy frakkszárnny hull a piros csizma sarkára. De most már felesleges ismertetést írni erről a tájviseletről, mert az utóbbi időben bőven hoztak a lapok kalotaszegi viseletet és az ezredéves kiállításon is bő alkalma nyílik az érdeklődő közönségnek megismerni úgy a szép viseletet, mint az igazi varrottast.

És a mester azt felelte:

— No, ha Kalotaszeg, akkor oda elmegyek!

És a mi nagy örömünkre megnevezte azt is, hogy Kalotaszegen hova fog menni.

El is jött. Estve érkezett. Mikor a sötétes utcákra kipislogott volna a kicsi ablakok világa, kedvesen mondta az uramnak:

— Oh, hogy szeretem! Nézd csak, olyan kedvesek azok a világos parányi ablakocskák és úgy pislognak felénk, mint a miskolczi kocsonyából a béka . . . Ezek az egyszerű házacskák úgy emlékeztetnek gyermekkoromra!

Bizony, akár kicsi, akár nagy ember valaki, ha van hozzá való szive, az mindig melegen dobban arra, a mit gyermekkorában is szeretett. Aztán a mester még akadt valamire, a mi szintén gyermekkori emlékeket ébresztett. Mikor az ebédlőbe lépett, azonnal feltűnt neki a hatalmas pipa-tartó, az ezüst kupakú sárga-barna tajtékpipákkal.

— No, ez már nagyon érdekes! Rendkívül szeretem.

— Hát olyan nagy pipás a mester? — kérdeztük.

A titkára, Écsy, fiatal festő, fölnevetett:

— A mester és a pipázás!

— De hát akkor miért érdeklődik annyira?

— Azért érdeklődöm, mert édes apámnak is volt pipatartója . . .

Vacsorához ültünk s Munkácsy azzal az ő rendkívül kedves, rokonérzést keltő módjával beszélgetett mindenről, érdeklődött azok iránt a dolgok iránt, melyeket az ő tapintatos finomsága olyanoknak ítélt, hogy azok iránt a háziak sem lehetnek édektelenek. Így hát a pipák után nyomban jött az irodalom és a nép-ipar. Úgy volt az akkor, hogy az uramról irtam valamit; Munkácsy elolvasta a cikkekcskét s arra fordította a beszédet és mikor észrevette, hogy mitől tartok, szeliden nézett a szemembe, puha fehér kezét a kezemre tette:

— So'se bánja, nagysád, jól tette! Én is ott veszem a modellt, a hol épen találom. A világért sem kell elszalasztani a kínálkozó jó alkalmat: ugyan miért ne festhetné le valaki az urát?

— Aztán figyelmét a varrottas függönyökre fordította:

Érdekes. Vajjon a nép nyelvén van-e neve ezeknek az özönvíz előtt való csodaállatoknak? (Azok a csodaállatok a függöny szegésén épen azok voltak, melyeket két angol író nő annyira megdicsért és nyomban le is rajzolt.)

— A nép «Vizilú»-nak nevezi ezt a mintát.

— Élénk képzelő erő! Minden mintának van neve?

— Van. Ha a mester így érdeklődik, holnap bemutatok néhányat.

Másnap épen hetivásár napja volt: a vidék magyarsága, a havasok oláh népe mind Bánffy-Hunyadra gyűl ilyenkor. Munkácsynak volt mit nézni a sajátos színes sokaságon. De aztán a sokaság is megnézte jól azt a fehér hajú különös urat, a ki lépten-nyomon arra kényszerít valakit, hogy adja oda a rongyos bocskorát, mert ő azonnal újat vásárol helyette. Daróczot, inget, mindent le akart kérni az emberekről újért, vagy pénzért.

A parasztember, úgy a maga családjában, mindig hajlandó arra czélogatni, hogy: minden úr bolond egy kicsit. De van eset rá, hogy ezt a megjegyzést nemcsak otthon nyilvánítja.

S míg Munkácsy elszedegette a vásári nép különböző ruhadarabjait, Écsy ugyancsak fényképezett. A sötét szekrény mindegyre megtelt lemezzel; akkor haza futott és a pinczében működött; ismét a piacra rohant. Ez így tartott ebédig. Délben jött Munkácsy teljes meglepéssel, mert nemcsak sok ócskaságot gyűjtött, de akadt több olyan típusra is, a mi neki nagyon tetszett.

Nem is hittem, hogy ezek után eszébe jusson a varrottas. De eszébe jutott. Rendkívül gyönyörködött az eredeti munkában: különösen a fehérrel vagy halványkékkel varrt darabokat tartotta «rendkívül szép»-eknek és ezekből egy egész ládával vásárolt össze.

— A halványsárga fodorvásznon remek ez a világoskék himzés: mi a neve ennek a mintának?

— Patkós.

És azóta a patkós mintából sok függöny van Párisban.

Szép pártás leányokat, patyolatkendős új menyecskéket gyűjtöttem össze.

— Nézze, mester, ezeknek az öltözékét, szebb ez, mint a piacon talált viseltes holmi!

— Bizony szebb! — lelkesült Écsy, a fiatal festő, — hát még a viselőjük.

És Munkácsy Párisba érkezése után szép levelet írt a szép magyar varrásról, mely díszé az ő sátorának.

Én pedig a «Honfoglalás»-t nézve, annak főalakján elmerengek és visszaemlékszem egy csinos barna férfira, a kit többször láttam a bánffy-hunyadi vásárokon.

KÉT ANGOL IRÓNŐ NÁLUNK.

«Két jeles angol író nő megy Bánffy-Hunyadra: arra kérem, lássák szívesen» . . . írta gróf Eszterházy Kálmán orsz. képviselő.

Elvárjuk, szívesen látjuk, — lőn a válasz.

Aztán egy gyönyörű nyári napon, mikor a levegő tele volt frissen kaszált fűnek az illatával, meg is érkeztek a turistanők. Dr. Szádeczky Gyula kísérte őket és meglátszott a turista öltözékeiken, hogy ezek gyakorlott utasok. Előbb csak az öltözéken, aztán sok más egyben később.

Az egyik angol leány: a barna Miss Rose, író nő. Író nő a szőke Margaret is; de a mellett szobrász és festő is. Különben mind a kettő alapos műveltségű s így minden affektálás nélkül való. Meglátják a szépet az egyszerűben, gyönyörködni tudnak mindenben, a mi csak arra érdemes.

Hej! Mint gyönyörködtek volna még akkor, ha egy vasárnap itt éri őket és láthatják azt a valóban festői képet, mikor templomba megy a nép. A ciztermet tömött zöld bokor köríti, azon belül, mint egy rózsakoszorú, olyan a virító tájviseletben díszlő nép, a mint csendes léptekkel megy az Isten házába. Az öregek már elhaladtak, most megy a bokrétás legények délczeg csoportja, aztán mennek a leányok, pártáik fehér gyöngyén, ingválluk fehér haván, lengő szalagjaikon kápráztatón ragyog a napfény; de a menyecskék öltözeke sem enged a szinpompában. Habszerű fehér patyolatkendő borítja a fejhez simuló, aranyos kis fejkötőt és borítja, csaknem sarkig, a gyönyörű ruházatot, mely a finom túlangle alatt még szebbnek tűnik fel.

De ha nem mutathattam is be az angol leányoknak ezt a színes, ünnepi képet, volt gondom rá, hogy megismerjék a kalotaszegi viselet ünnepi díszét is, s a mellett lássák a népet a maga mindennapi foglalkozásában. Sok csinos parasztháznál megfordultak, a hol szétnézhettek és rajzolhattak kedvük szerint, nem zavarta őket senki.

Az idevaló nép szívesen látja az idegent, s még nem is kíváncsi rá, hogyha rajzol, mit rajzol?

Hát csak pingálgasson az Istenadta, mert inkább hiszem: nincs neki egyéb dolga. Ha lenne, tudom, nem hiábavalóskodnék!

És ebben teljesen megnyugodva, egy tekintetre sem méltatja, hogy voltaképpen mit rajzol? De ezt valami olyan felsőbbiséggel teszi, hogy az idegen nem lát benne közömbösséget, csak kiméletet. Így voltak ezzel az angol leányok is és nagyon tetszett nekik. Egész nap jártak, keltek, szemlélődtek, jegyezgettek és sokat rajzoltak.

Egy nap, mikor hazakerültek, megállapodtak abban, hogy mégsem láttak semmi olyan érdekest, mint a mi ebédlőnkben levő varrottas függönyt. Annak a felső szegésén valami nagyszerűnek találták a tenyeres, talpas «Vizilús» mintát. S míg vázlatkönyvükbe lerajzolták, egyre dicsérték a régi varrás eredeti szépségét. Aztán szerényen kérdezték, hogy nincs-e még valami régi minta?

De bizony van, akár egy szekérkasra való! (Ezt a mondást is lejegyezték.) És mikor előkerültek a régi abroszok, régi párna-csúpok — régi illattal töltve be a szobákat — elragadtatva kiáltottak fel:

— És ezt mind a nép varrta?

— Varr a nép ennél finomabbat is. Íme, itt vannak ezek a selymes varrottasok, régi minták után készült új varrások: sarlót, kapát forgató durva kezek finom munkái!

És nagyon tudták méltányolni ezt a csodadolgót, s le is rajzolták a minták nagy részét.

Másnap reggel megkezdődött a program készítése. Hova vigyük, mit mutassunk a vendégeinknek — már mint az angoloknak, mert azok mellett voltak magyar vendégek is, a mint ki fog tünni mindjárt. — Kocsizzunk a

hegyek közé, hadd lássák meg, hogy azok a kékkel zománczozott bérczek közléről mily üde zöldek.

— Ej! füvet látnak Angliában is! — vetette ellen valaki.

— Nos, hát nézzük meg a sebesi várromot, melyben egykor a megsebesült Rákóczi pihent. Megnézhetjük a kissebesi gránitbányát; a Remetét, ezt a bájos nyaralóhelyet, melyet az agg főúr, gróf Bánffy Miklós építtetett az erdőben, a melynek regéjét később elmesélem . . .

— Hát itthon mit lehet csinálni? — kérdezte az oxfordi püspök leánya, a szőke Miss Margaret.

— Itthon is csak akad valami: például el lehet hívni néhány szép leányt, s ha tetszik le is festheti őket.

— Akkor maradjunk itthon, — kérte a társát.

De az élénk, barna Miss Rose megrázta csinos fürtös fejét. Ő inkább megy a szabadba; és kedves mosolylyal kért, hogy menjünk, aztán kötekedve szólt a másikhoz:

— Margaretnek az ilyen igen kényelmes kirándulás, ő csak azt szereti, ha tíz óra hosszat gyalogolhat esőben . . .

Ugyanis ennyi idő alatt ment Tátra-Füredről a lomniczi csúcsra, s onnan vissza szakadó esőben. Erre a komoly Margaret még komolyabb lett, de nem ellenkezett.

— Hiszen ez könnyű! Az egyik jójjön, maradjon a másik.

— Pompás! Lehet az úgy? — tapsolt örömében Rose.

Utitársuk s lelkes vezetőjük, dr. Szádeczky Gyula indítványozta (a mint-hogy egy geologustól mást nem is várhattunk!) a gránit-bányák megtekintését. A benszülöttek nemcsak mint vendéglátó háziak, de máskülönben is szokva vannak ahhoz, hogy nekik egész nyáron keresztül érdeklődniök kell minden olyan dolog iránt, melyet különböző ízlésű vendégeik szeretnek.

Ennek okán egy nap etnografusok, fotografusok, másnap festők, szobrászok, régiséggyűjtők vagyunk. Nekünk ez már könnyű. Csak akkor nehéz, mikor történetesen a különböző szépművészetekért vagy tudományokért rajongó vendégek összetalálkoznak, mint például most is: két festő, egy etnografus és egy geológus.

Különösen a két utóbbi nem érdeklődik a másik tudományaért és ebből az is látszik, hogy ők nem bánffy-hunyadi lakosok, s így nincsenek belegyakorlódva, hogy mindig az iránt kell érdeklődniök, a mi iránt teljesen közömbösek.

Aztán voltak a vendégek között olyanok is, a kik egyszerűen csak vendégek minden más czél nélkül, de a kiknek azért mégis volt külön saját véleményük, s így igazán csodálni lehet, hogy a végén elindulhattunk három kocsin.

Miss Margaret otthon maradt és angolos nyugalommal festette a szép

Kudor Katát (a ki akkor még csak fesső bimbo volt, most már új menyecske, a kinek lakodalmát a nyáron lefotografizták és ezt a diszes lakodalmi menetet be is akarják mutatni élő alakokkal az ezredéves kiállításon).

Míg Margaret festett, addig élénk társa sok szép helyet bejárt, röptében lerajzolta a sebesi várromot és az «Új remetét»; a gróf Bánffy György zenetelki kastélyából nagyon megszerette a kilátást.

— Ha itt lakhatnám, itt lapulnék és úgy nem mozdulnék innen, mint egy gomba, — mondta elragadtatva.

Csak hogy nehéz ezt a mindig mozgó, csacsogó, daloló fiatal teremtest mindig egy helyben penészülő gombának képzelni!

Vacsora alatt az etnografus vendég, dr. Jankó János angolul mondott pohárköszöntője nagyon megtetszett az angol leányoknak s viszonzásul a barna elkezdett énekelni, még pedig magyar népdalokat. Olyan szépen, olyan magyaros vágással dalolt, hogy az egész társaságot felvillamosztta. Ez a magyaros vérmérsékletű szép angol leány dalra lelkesítette csaknem az egész társaságot. Mikor a magyar nótától csengett a ház, dr. Szádeczky elővette a hegedűjét, s minden geológussága mellett olyan szépen, olyan magyarosan húzta, hogy ezt már bátran megirigyelhette tőle az etnografus doktor.

Mikor a missek megtudták, hogy a fölcseggő magyar népdalok között volt három, melyet épen az egyik vendég — az őszülő alispán — szerzett, rendkívül érdeklődtek: mert hát ők még soha sem láttak olyan embert, a ki magyar népdalt szerzett volna.

Másnap ismétlődött a kóborlás, festés, a nóta és a hegedű. Miközben egyszer csak a szőke missnek eszébe jutott, hogy ő valamit elhagyott valamelyik parasztháznál. Nosza! felkerekedik és minden szó nélkül neki indul a tolongó hetivásárnak, a hazatérő bivaly-csorda között. Aztán még ő csodálkozott, hogy mi ezen csodálkozunk.

Sok félénk vagy kényeskedő kis magyar leánynak szerettem volna megmutatni ezt a derék angol leányt.

Harmadnapra útrakelt a két bátor turistanő, hogy Erdélynek nevezetesebb helyeit beutazza és mi azon reményünknek adtunk kifejezést, hogy ezek talán nem fognak rólunk annyi badarságot összeírni, mint azok, a kik koronként fölfedezik Magyarországot és beszélnek rólunk mint valami szeretetreméltó vadakról.

S valóban nem írtak badarságokat, a mint azt majd be is mutatom.

KÉT ANGOL IRÓNÓ RÓLUNK.

«Nem lehetünk közömbösek az iránt, a mit rólunk nagy nemzeteknek az irodalma világgá bocsát. Mindenki, a ki külföldön megfordul, tapasztalja, hogy nagyon kevés az, a mit a művelt osztályokban is tudnak rólunk. Az a kevés is oly naiv, olyan messze áll a valóságtól, hogy sokszor igazán jobban szeretnők, ha még azt sem tudnák. De honnan ismerjék meg? Mikor nálunk feltűnő, ha ködös Albionnak egy-egy szőke fürtű teremtménye fesztelen maga-

Fiatal asszony.

Vőlegény.

Menyasszony.

Apa.

KALOTASZEGI JEGYVÁLTÁS.

tartással végig halad utcáinkon. Ezért örülünk, valahányszor hazánkról egy-egy rokonszenves hű munka jelenik meg s ezért sietünk ismertetni minden olyan ránk vonatkozó külföldi könyvujdonságot, mely tárgyilagos és leírásával csak némileg is többet nyújt a jóakaratuságnál.»

Ezeket mondja dr. Szádeczky Gyula annak a könyvismertetésnek kezdetén, melyet a két miss munkájáról írt. Azután előadja, hogy Párisban ismerkedett meg a két angol leánynyal, a kik már azelőtt nagy utazásokat tettek és gyermekálmaik nagyon vonzották a «tejjel-mézzel folyó Kanaán» felé is, melyről, mint egy Tündérországról, úgy álmadoztak. Tudták, hogy a magyar faj ázsiai származású, bátor, lovagias nép. Vannak nagy hegyei, nagy pusztái és volt egy nagy Lisztje. A mit még ezenkívül tudtak, az mind mesészerű, káprázatos

dolog és a valóságnak éppen nem megfelelő valami volt. Mikor Párisban valóságos élő magyarokkal találkoztak, még erősebb vágyódás fogta el az ösmeretlen országba való utazásra. S vágyaikat teljesítették; eljöttek hozzánk. Budapesten gróf Eszterházy Kálmán készítette meg a programjokat, mely szerint Tatra-Füred után jőjenek Erdélybe: szálljanak ki Bánffy-Hunyadon . . . Aztán kiszálltak, mely kiszállásról érdekes könyvükben melegen emlékeznek meg.

A két író- és festőnő könyvet írt és festett rólunk és az angol kritika nagy elismeréssel fogadta ezt a könyvet. Természetes lelkesedéssel, pezsgő léttel, megkapó rajzokkal, őszinte melegséggel van ez a könyv írva. Csak egy modern bíráló akadt, a ki el nem hitte nekik, a mit rólunk írtak s ez azt jegyzi meg: «A pompás leírások olyan lovagias, rég letűnt világba vezetik az olvasót, milyen a mai korban bizony nehezen képzelhető». Pedig az mind elképzelhető, a mit ez a derék két leány írt: mert hogyan látta volna őket szívesen minden magyar család s hogyan követett volna el mindent, hogy tanulmányúttjokat a lehető legkellemesebbé tegye. S hogy ők ezt olyan nagyra vették, az a szívnemességgel párosult műveltségről tanúskodik.

Érdekes könyvük címe a következő: «Sketches of life and character in Hungary, by Margaret Fletcher, with illustrations by Rose Le Quesne London. Swan Sonnenschein et Co. 1892.» A könyv gróf Eszterházy Kálmánnak van ajánlva, mint «A magyar nemzeti lovagiasság és vendégszeretet élő megtestesítőjének». A könyv XIX fejezetre oszlik, melyből az utolsó hét fejezet egészen Erdélyről szól. Az erdélyi rész Bánffy-Hunyaddal kezdődik és mindjárt be is mutat egy képet: a piacon sorjában ülő kofákat, a kik előttünk kissé idegenszerűek, mert csak ritkán, nagyon hő nyári napokon van az úgy, hogy a kalotaszegi paraszttasszony kalap alá bújjon. Akkor forrón süített a nap és előkerültek a mezei munkán használt széles szalmakalapok, melyek éppen nem váltak előnyére a szép tájviseletnek. Abból ugyan ki nem nézheti az angol, hogy azok az árulató menyecskék az ő hegyes orrú, kicsi piros csizmájokkal hófehér, ráncos alsószoknyáikkal, mely felett a feltűzött muszuly bizonyos csinnal hull alá, nagyon szép, délczeg alakok. De már a mit a házaikról írnak, azzal meg lehetnek elégedve. Ezekről a csinos, tiszta házakról egy helyen azt jegyzi meg, hogy: «Az a színhatás, melyet a bánffy-hunyadi magyar parasztházak keltenek, mindig felette kedves. Bámulatos, hogy a köznép mily jó ízléssel használja díszítésre az edényeket.» Aztán írnak a kalotaszegi varrottasról, a minták csodaszerű szépségéről, régi származásáról, újjászületéséről s házi iparrá lett fejlesztéséről . . . De a mit itt kiemelnek, már arról én nem szólhatok és egy későbbi megjegyzést is elhallgatnék, mert ott is előfordul a nevem: de abban van valami, a min mosolyogni kell, azért nem hallgathatom el.

Angol hölgyektől az a legnagyobb megtiszteltetés, mikor azt írják, hogy a mi házunknál «egészen angolos tónus uralkodik». De a mit ezután monda-

nak, az egy kissé naiv és így hangzik: «De az angolos hatás egyszerre, mint egy varázsütésre eltűnt, midőn asztalhoz ültünk. Az asztalfőnél a ház úrnője, a végénél pedig a ház ura foglalt helyet, hosszú zöld ágat lóbálva ünnepies lassúsággal. Vajjon azért tették-e, hogy a legyeket távol tartsák, vagy valami régi hagyomány maradványaképen, azt mi soha sem fogjuk megtudni!»

Hát, édes lelkeim, szeretetre méltó angol hölgyeim, ha ez nektek olyan idegenszerű, csodás dolog volt, ugyan miért nem kérdeztétek meg, hogy mitől jó az a lóbálás? Bizony készséggel megmondtam volna, hogy az én uram nagyon, de nagyon undorodik a legyektől s étkezésnél mindig kell, hogy mellette legyen egy friss galy, melylyel elzavarja, ha vagy egy légy oda téved. Ezért az egyszerű dologért ne borzongjatok össze, Albion leányai, nincsen ebben semmi babonaság!

Onnan látszik, hogy ők erre az ártatlan kis zöld ágra nagyobb súlyt fektettek, hogy nem mertek róla tudakozódni még a vezetőjüktől sem, hogy esetleg valami nemzeti hagyományt ne sértsenek kíváncsiságukkal.

Bánffy-Hunyadról a Székelyföldre, aztán Brassóba mentek, honnan kirándultak Szinájába is. Ott sok bukaresti szépséget láttak, a kikről azt jegyzik meg: «Szuperkonventionális kifejezésűek és intriga tükröződik arcukról, a minek nyoma sincs a magyar nők vonásaiban», szóval a két írónő épen úgy megszerette a magyarokat, mint mi őket.

A rendkívül érdekes könyv utolsó fejezete a Vajda-Hunyad megyében fekvő Branyicskának van szentelve. Branyicskán a báró Jósika család vendége volt a két miss. Akkor még élt az öreg Jósika Lajos báró, a kinek épen akkor nevenapja volt. Nagy diszszal ülték meg a névnapot s a két hölgy annak a csodálkozásának ad kifejezést, hogy itt a névnapot és nem a születésnapot ünneplik meg, mint náluk.

Az öreg főúr menyee, gróf Eszterházy Ágnes, — a Kálmán gróf szép és jó leánya — nagyon megtetszett a misseknek s ezt írják róla: «A báróné magas termetű, szép barna nő, megáldva mindazokkal a kiváló tulajdonokkal, melyek egy régi faj sajátságaihoz tartoznak.» Kiemelik vendégszeretetét, mindenre kiterjedő figyelmét, a szép iránt való nemes érzését, apró gyermekeinek szép magukviseletét.

Aztán megemlékszik Margaret a branyicskai kastélyban töltött egy nyugtalan éjjeléről, mely emlékezés a Kovács J. tanár fordításában (ugyanis ezt a derék munkát K. J. fordította magyarra) így hangzik: «Azt szükségtelen ismételnem, hogy a branyicskai úrhölgyek műveltek. Különösen Eszterházy Anna grófnő a költészet valódi tárháza. Engem egy este egészen ártatlanul nagy zavarba hozott, midőn arra kért, hogy albumába egy angol jellemző verset írjak. Én engedelmeskedtem s neki is fogtam, de semmi sem jutott eszembe egyéb, mint a következő vers:

«Nyári este volt, az öreg Gáspár munkáját bevégezte» . . .

Egész természetem ellenem lázadt, hogy ezt írjam be, mint nemzeti jellemző különlegességet s arra kértem, hogy halaszthassam másnap reggelre. Az éj nagyobb részét gondolatokkal töltöttem s igyekeztem megszabadulni az öreg Gáspártól. Csak azért említem meg e jelentéktelen dolgot, hogy másokat figyelmeztessenek, hogy ha egy regényes országba akarnak utazni, ne felejtsenek magukkal vinni egy alkalmas szemelvényes zsebkönyvet. Másnap reggel végre összefirkáltam s bejegyeztem valamit az albumba egy jeles író neve aláírásával. De ama borzasztó éjszaka után megfogadtam, hogy többé soha sem utazom költészeti könyvecske nélkül.»

Aztán, midőn fájo szívvel, meleg érzések között búcsút vett a b. Jósika családtól és hazatérő útjokban Budapesten kiszálltak, így folytatja: «Ott talál-tuk gróf Eszterházy Kálmánt, a ki Branyicskán létünk alatt Bécsben volt. Az ő nagy szívéssége utazásunk kezdetétől a végéig tartott s a vasuti állomáshoz is elkísért, hogy lássa, vajjon úti jegyeink rendben vannak-e s hogy nekünk Istenhozzádot mondjon. Mikor hazafelé indultunk a munkához, az őszi ködben az az erős érzelem támadt bennünk, hogy még valamelyik nyáron újból vissza kell jönnünk a vendégszerető Magyarországba, hol a nép szíve oly meleg, mint a napfény, hogy újból kiálthassuk: «Éljen a magyar!»

A könyv végén egy csárdást tánczó pár van, Le Quesne Rose jól sikerült rajza.

Az sem lenne ám érdekesség nélkül való rajz, ha őt, a ragyogó szemű barna angol leányt, vette volna le valaki, mikor csárdást tánczolt, melegen, tüzesen és társa, a csendes szőke Margaret nézte angólos nyugalommal. De azért ebben a nyugalomban is van melegség; a mit megmutatott rólunk írt valóban szép czikkeivel.

Hej! ha minden utazó ennyi tájékozottsággal, ennyi melegséggel írna rólunk, akkor nem hinnének bennünket valami nomád életet élő félvadaknak.

REGE AZ «ÚJ REMETÉ»-RŐL.

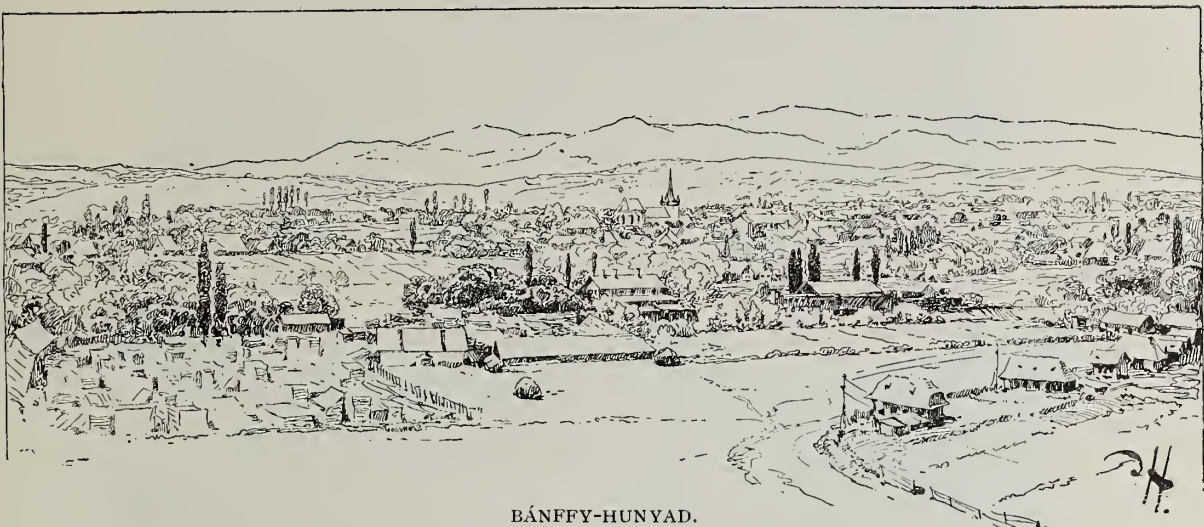
Hogy megemlékeztem a két angol író kirándulásáról, felújult emlékezetemben az a regeszerű régi történet, melyet az öreg gróf Bánffy Miklós mondott el nekem, a mint ott ültünk a regényes új nyári lak legöregebb tölgyfája alatt.

A körösvölgyi gyönyörű hegyek kéksége fölött égő piros sugárzással tört át a hanyatló nap fénye, és a táj nagyon, nagyon szép volt. A völgy smaragdzöldjére valami érczfényű, sötét ragyogás borult és a nyári lak fölött az erdőből egy széles csik szintén sötétnek tűnt fel, míg a kis kastély oldalán a futórozák szirmai s az ablakok üvegtáblái piros fényben lángoltak. Az erdő madarai

kezdték hazaszállingózni és a fákról édes csicsergés hallatszott. Hogy a hangulat még teljesebb legyen, az öreg gróf jóságosan adott elő családja történetéből egy parányi regényt.

A nagyszabású, fejedelmi pompájú bonczhidai kastélyban élt egy hatalmas Bánffy. Volt neki négy tűzvérű fia, szép növésű négy barna levente.

A legszebb, legdaliásabb Ferencz volt. Benne megvolt mindaz, a mi szép és jó a más háromban külön-külön volt csak: a Dénes talentuma, a Miklós jó szíve, a János szépsége és bátorsága. Szóval Ferencz nagyreményű ifjú volt, az apjának legkedvesebb fia. Ilyen Bánffy még nem volt. Mindene megvan hozzá, hogy Európaszerte ismerjék a nevét. Ezt mondták a híres professzorok is, a kik nevelték. Ezt mondták a vívó- és tánczmesterei; ezt minden

BÁNFFY-HUNYAD.

lélek, a ki csak ifjú Bánffy Ferenczet ismerte. Mikor otthon megtanulta mindazt, a mit a legkitünőbb tanárok csak tanítani tudtak, akkor két jeles professzor kíséretében külföldi egyetemekre küldték az ifjút.

Volt az öreg Bánffynak egy Pillikán nevű főkertésze, a ki olyan citromfákat nevelt, hogy csodájára jártak messzi földről. Mikor leszedték a két ököl nagyságú citromokat, alig-alig tudták elhelyezni a rengeteg pinczéekben. De nemcsak a híres citromfák növekedtek «mindenek bámulatára», hanem növekedett a főkertésznek egy csodaszép leánykája is, és midőn három évi távollét után ifjú Bánffy Ferencz «tudományokkal terhelt hazaérkezék vala», egészen elbűvölte a gyönyörű Judit.

— No, szeretett fiam uram, úgy-e a külföldön sem láttál ily szép citromfákat?

— Nem, édes apám uram, még leányt sem ilyet . . .

Aztán a régi történet itt is megújult egészen úgy, a mint szokott; mert

A KIRÁLY INDULÁSA A HADGYAKORLATRA BÁNFFY-HUNYADON.

DIADALKAPU BÁNFFY-HUNYADON A KIRÁLY BEVONULÁSÁKOR.

A KIRÁLY SZALONJA BÁNFFY-HUNYADON.

A KIRÁLY ELŐSZOBÁJA BÁNFFY-HUNYADON KALOTASZEGI BERENDEZÉSEL.

hát az öreg főurnak, csak úgy, mint a többi öreg főurnaknak, nem tartozott a hő vágyai közé, hogy apatársa lehessen a kertészének.

★

Itt ezt a nagy erdőt Remetének nevezik, két-három emberöltő óta. A nevét onnan kapta, hogy Bánffy Ferencz Bonczhidáról elbujdosott s ezen a vidéken föltalálta őseinek ős rengetegét, melybe egy klastromot épített és ott élt, mint remete.

Eddig a családi könyv. Az íródiák, a ki megemlékezett «az híres citromfák» ökölnyi terméséről, nem kísérté figyelemmel annak a kiváló egyéniségnek az életét. Csak annyi a bizonyos, hogy remete lett és azontúl a nagy rengeteget Remetének nevezték.

Az «Új remete» agg' ura, már mint gyermek összejárta a Remetét, így akadt rá egyszer a klastrom alapköveire. Hej! Ha majd sok pénze lesz, ide egy hatalmas várat fog építtetni. Nem, jobb lesz egy vadászkastély, melynek előcsarnokai tömve lesznek olyan vadállatokkal, melyeket maga lőtt. Azoktól majd megborzong minden látogató. És a mi akkor a gyermek lelkében megfogamzott, azt végrehajtotta az agg' férfi, azzal a különbséggel, hogy zordon vadászkastély helyett építtetett egy barátságos, vidám nyári lakot, melyet körülvétetett sok, sok piros rózsával, mert csak a piros virágot kedvelte. Aztán tudtul adta a vidéknek, hogy a ki az Új-remete páratlan levegőjét szívni akarja, csak menjen oda bátran és járja ki magát kedvére.

★

De hát mi lett a szép kertészleányból? Arról nem beszél a családi könyv, hallgat a családi hagyomány. És mégis egyszer ez a titok csak előtört a földből, mint tavasszal a virág. Pedig mélyen el volt rejtve: századok takargatták be puha földrétegekkel.

Ezelőtt néhány évvel egy kutat ástak Bonczhidán, a híres citromfák közelében — mert most is híresek az ottani citromfák. — Egyszer csak az ásó megkoppan, nem megy tovább, a fúró sem halad lejjebb és az öreg gróf nyomban elrendeli, hogy ki kell emelni óvatosan az ellentálló tárgyat. Az pedig nem volt egyéb, mint egy pár öles, hatalmas sírkő. A sírkő ripacsos oldalán ennyit tisztán el lehetett olvasni: «Juditha Pillikán, Francisci Bánffy conjux.» Tehát a szép kertészleányból mégis csak Bánffyné lett! S míg a férj Kalotaszegnek egy őserdejében porladoz, a Pillikán Judit hamvai a fejedelmi Bonczhidán vegyültek össze a hirneves ősök hamvaival. De az már titok marad, hogy mi választotta így széjjel a szerető szíveket? Az utód — az öreg gróf — úgy vélte, hogy hátha a szép kertészleány halála tette remetévé a férjet?

A remete Bánffynak gyermeke nem maradt. Tesvérbátyja volt az őse Bánffy Dénesnek, annak a gazdag, hatalmas főurnak, a kit lefejeztek az

Apaffy Mihály fejedelemségében. Testvéröccsének pedig egyenes ivadéka az öreg gróf.

Bizony nem lehetett az kicsi zivatar, mely a család reménnyel legteljesebb ágát, az apa legkedvesebb fiát, a «tudományokkal terhelt» Bánffyt abba a rengetegbe hajtotta és most még sem tud arról semmit a családtag sem!

ÚJ-REMETE.

Ebből aztán az is látszik, hogy az örök időben mily gyorsan elenyésző parányiságok a nagy családok nagy eseményei.

Az Új-remete agg ura elhallgatott; szellemes, finom arczára a visszaverődő napsugár fényt vetett, míg körülötte homályba borult a kert.

És a madarak csicseregni kezdtek, mire a piros virágok lágyan, édesen bólintgattak. Azt hiszem, egyetértettek abban, hogy a ki a régi Remetéből Új-remetét alkotott; a romok fölé vidám lakot emelt, a ki az ős rengeteg komor homályát piros virágokkal, kis unokák piros jókedvével élénkíti és

örvend annak, ha e gyönyörűségben osztozik az egész vidék, az áldott jó szív lehet: annak legyen derült az élete alkonya.

A százados tölgyek is suttognak valamit, bizonyosan az lesz a remete Bánffy ősi regéje . . .

★

Új-Remetének is, Zentelkének is az új királyi ajtónálló-mester és zászlós úr, gróf Bánffy György az ura.

Az igazán kék hegyek között, fiatal fenyűk üde zöld környezetéből tömören emelkedik ki a szép zentelki kastély, melynek ablakaiból oly gyönyörű a kilátás. A ki onnan néz szét a tájra, az aztán megérti, hogy miért dicsérik annyit Kalotaszeg vidékét.

A kastélyt gróf Bánffy György gubernátor építtette a bonczidai kastéllyal egy időtájt. Később a Jósika bárók tulajdona lett. A forradalom alatt, mikor a páros falut, Szentkirályt és Zentelkét, hamuvá égette a havasokról lerontó oláh tömeg, a kastélyban is mindent feldúlt: a pinczékben patak módjára folyt a régi borok arany nedve, a termekben pedig lándzsákkal feszegettek le a falak híres freskóit, s mikor már a vad tömeg dühe mindent összerombolt, akkor tüzet adott a kastélynak. Nehány évig fedél nélkül állt a nagy épület, s így összhangban volt az elpusztult kettős faluval. Később a Jósika bárók befedették és az itt lakó Jósikák közül az utolsó, br. Jósika Samu a jelenlegi miniszter lakhatóvá tette az alsó részt és rendbe hozta a regényes fekvésű gyönyörű kertet.

Az utóbbi időkben ismét Bánffy-birtok lett Zentelke. A nagy építőnek egyenes utóda és névrokona, a mostani tulajdonos, gróf Bánffy György vásárolta vissza ősenek kastélyát, s az összerombolt emelet gyönyörű termeit régi fényökbe helyezte vissza. A múlt évi királylátogatás alatt úri kényelemmel, magyaros vendégszeretettel fogadta vendégeit. A gróf vendége volt Pápay, a kabinetiroda főnöke és a külföldi attachék.

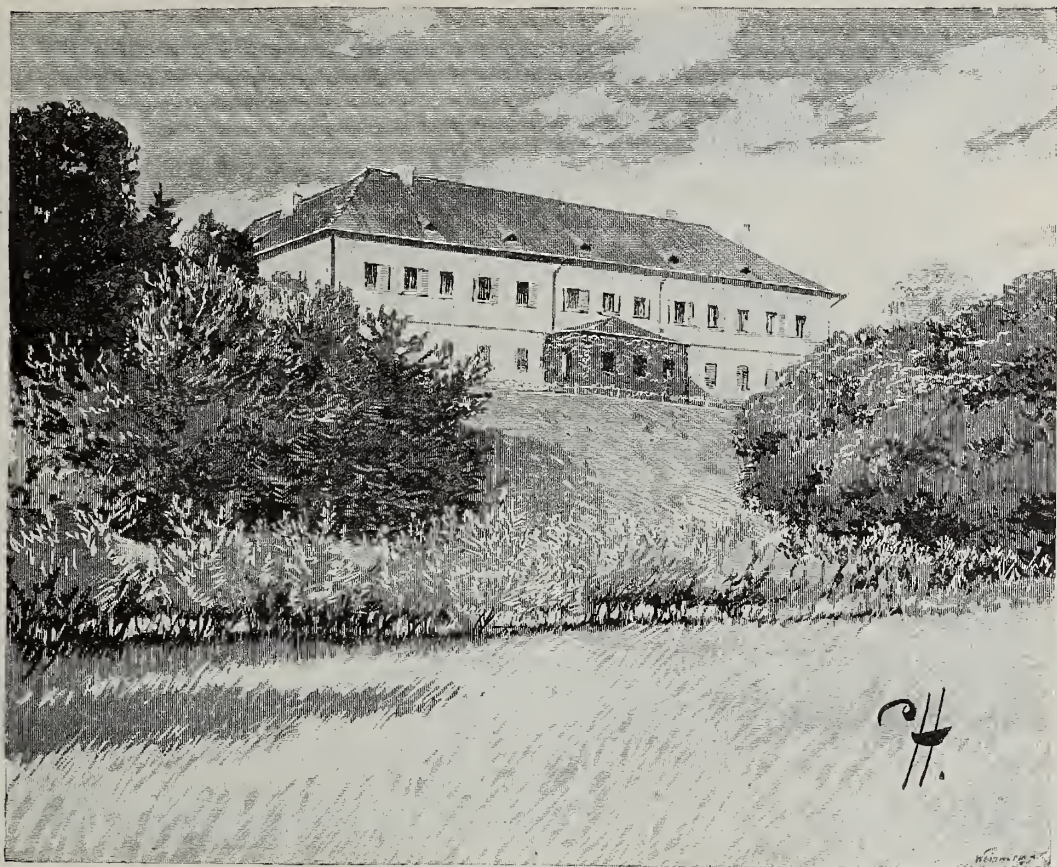
Ez a tömör szép kastély emeleti pompás termeinek páratlan kilátásával, a földszint kalotaszegi szobájával és regényes fekvésű kertjével nagyon, nagyon szép.

ETHNOGRAFUS, FOTOGRAFUS ÉS A NÉP.

A dombélek, a völgykatlanok népdaltól zengenek; serényen foly a munka, s a hófehér ingújjak szemet kápráztatva villognak a nyári nap izzó hevében. Szép a kalotaszegi tájviselet mindenütt, de talán mégis legszebb a zöld mezőn. A nép pedig csak itt van igazán otthon. Itt érdekli minden csalit, minden zsombék; ismer minden madárfészket, megfigyeli a madarak családi életét és híre sincs

annak az érdektelen közönynek, mely különben annyira jellemzi ezt a népet. A mezei munka az ő eleme, itt melegebben dobban a szíve, egészen egygyé lesz a földjével: ezzel az édes, jó magyar földdel. Igazában nem is lehet tudni, hogy a vadvirágot és a népdalt melyikök termeli?

Mennyire más ez a szép, délczeg nép benn a községében. Ott közönyös minden dolog iránt, a mi kívül esik faragásos kapuján és bizonyos elitelő gúnynyal mondja, hogy az úr felette sokat okvetetlenkedik s még többet

A ZENTELKI KASTÉLY.

hiábavalóskodik a sok mindent akarással: már mitől is jó az? A mi megvan, nem kell elrontani; a mi nincs, nem kell kívánni: jobb a bizonyos valami, mint a bizonytalan semmi. Erős a ragaszkodása minden meglevőhöz s idegenkedő minden újítás iránt és nem bántja a kíváncsiság sem.

Pár évvel ezelőtt, midőn Munkácsy Mihály kedves vendégünk volt, híre futott, hogy itt van a király. Épen kedd, hetivásár napja lévén, az én öreg szomszédasszonyom s állandó modellem szokott helyén árulgatta a hagymát és szidta a havasi oláhot, hogy miért kényesebb, mint régen volt, a mikor mind

egy szálíg megvette, a mivel kínálták. — Csak odaszól hozzá egy másik asszony:

— Marczi banya, igaz, hogy a király Gyarmathyni van?

— Én bizony nem tudom, de lehet igaz is, mert akármiféle csak erre jő, az mind ott leli a helyét!

És ebben aztán megnyugodott ő is, a többi is és nem jutott eszébe senkinek, hogy a királyt nézni jöjjön.

Egy ködös őszi napon jöttek amateur fotografusok, a kik néprajzi megbízásokat kaptak.

— Istenem uram, vajjon miben hiábavalóskodnak már megint azok az urak? — Mondogatja a nép, mikor fotografusokat, ethnografusokat lát feltűnedezni Bánffy-Hunyad utcáin; jött most is egy pár, előadta ohajtását, de az idő felette rövid s ha segédkezet nem nyújtunk . . . stb.

Tehát ohajtanának — ezen az egy napon — valami népmulatságot; egy szövőszéket — azaz osztovátát — mikor szőnek rajta, egy lakodalmi menetet, egy fonóházat s még néhány népies jelenetet.

Volt olyan idő is, midőn a nép iránt való mód nélküli lelkesültségemben ezt mondtam volna:

— Oh kérem, azonnal! De most néhány mellékes körülmény is eszembe jutott, pl. hogy itt csak tavaszfélt ülnek lakodalmat, mikor a közelgő mezei munkához szükséges az új erő. Szőni csak farsang után szőnek, mert előbb meg kell fonni a kendert. Fonóházba ugyan járnak már, de csak — este. Így hát bizony nem lehet. Nem lehet! Csapódott sulyosan a szívemhez ez a felkiáltás. Úgy hát e szép, délczeg nép az ő gyönyörű tájviselésében ne legyen ott? De bizony ott lesz! Nosza, hadd induljon az én népipari kiküldöttem: gyűljön a fiatalság, képet csinálnak belőlük. A szülők nem nagy elragadtatással veszik, mikor csemetéiket így kiszedegetem a munkából s természetesen megjegyzik: «Istenem uram be sokat is hiábavalóskodnak az urak!» De a fiatalság jó kedvvel jó, mert tudja, hogy képet fog kapni és nincs ellenére a frissen sült rétes sem, a mit ilyen alkalmakkor kiosztok közöttük.

Pár hét múlva jöttek a jól sikerült fényképek. Gyűljön a fiatalság, képet kap! Nyomban érkeztek. Elsőnek jött a csinos, mosolygó arcú, se nem szőke, se nem barna Dézsi Kata. Gyűjtővilla van a kezében — már mint a képen — és leányos, csintalan mosolylyal hallgatja, hogy mit beszél a kerítésen behajló csinos legény. A kis leány, a mint meglátja ezt a jól sikerült jelenetet, egész szívből kiált fel:

— Jaj, istenem uram, beh szép!

— Te, vagy az a legény, az a szép?

— Én, instálom, — feleli gyorsan és mosolyogva nézi tovább a képet.

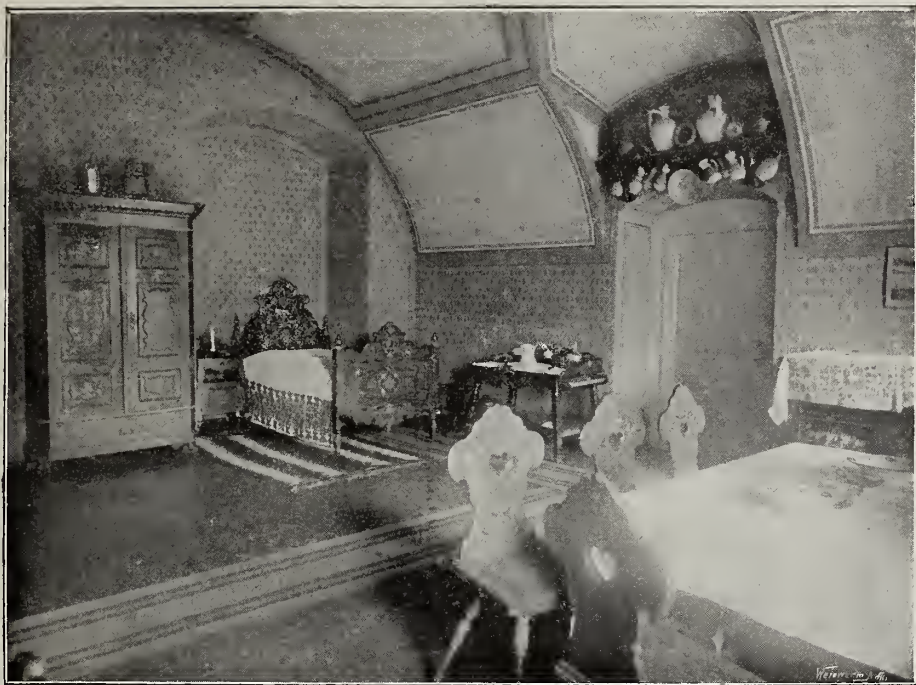
— Na hát vidd el, neked küldték.

— Hogy örökre az enyém legyen?

— Úgy.

— Jaj, istenem uram! — Aztán megköszöni kétszer is s minden köszönésre megjegyzi, hogy — mert nagyon, nagyon szép! Ezután jött az a barna kis leány, a kit okvetlenül el akartak vinni Párisba modelnek, s az egész csak abban múlt, hogy a leány nem akarta. Ünnepi díszben van megörökítve s mikor meglátta arczképét, kissé összehúzta keskeny fekete szemöldjeit:

— Iszen nem is látszik, hogy a párta fehér gyöngyből való; aztán a réznek még az ezüstje is fekete; mintha füstös lenne; mintha nem is az én szép fehér pártám lenne!

SZOBA A ZENTELKI KASTÉLYBAN KALOTASZEGI BERENDEZÉSEL.

— Na, Erzsi, ha te ennyire kényes vagy a gyöngyös pártád fehérségére, akkor ugyan jól tetted, hogy nem mentél el Párisba — modelnek!

Különben általában véve a leányok és menyecskék inkább meg voltak elégedve az arczképeikkel, mint a legények és ez épen nem azt bizonyítja mintha az asszonyok lennének a hiúbbak.

★

Novemberben, szintén egy sáros reggelen érkezett dr. Jankó János is. Mint miniszteri megbízott jött, hogy összegyűjtse az erdélyi síkvidéki és hegyi oláh, a magyarországi hegyi és városi oláh, a toroczkói és kalotaszegi magyar típusokat. Nem először van ezen a vidéken; több ízben megfordult itt hosz-

szabb tartózkodásra, mikor adatokat gyűjtött «Kalotaszeg magyar népé»-hez. Úgy ismer már Kalotaszegen mindent, mint egy benszülött. Őt is sokan ismerik a nép közül; hogyne, mikor a gyermekeikkel játszott s az asszonyaikkal varrt és szőtt.

A Vlegyásza felett szürke hófelhők gomolyogtak; tehát ott fenn épen olyan idő van, a mikor nemcsak a favágó oláh, de még a vörösbegy is lejebb vándorol . . . hanem Jankó ment s még azt is, a mi zord útját enyhíthette volna, a theát itthon feledte, a mely gondatlanságon csak az a körülmény javíthatott, hogy egyik oláh házigazdája — vendéglátás fejében — körömhegyig kiitta finom francia cognacját s így egy cseppet sem lehet csodálni, hogy majd megfagyott, míg az úttalan utakon csapdosta a havas eső.

Két mokány lóval és egy vezetővel kelt útra; néhány nap múlva haza küldte a lovakat, de a tulajdonos nem volt elragadtatva, hogy mily állapotban kapta vissza s azt erősítette, mintha teljesen tönkre lennének téve, mert az az úr egy huzamban nyolcz órát lovagolt rajta. Az egész hiba onnan eredhetett, hogy a lovat nem lelkesítette a tudományszomj s azért nem győzte tovább. Lám, Jankó győzte s 16-án frissen, vidáman érkezett haza s mielőtt érdekes útját részletezte volna, előszedte drágaságait, melyeket ezen útjában szerzett. Az egyik szerzeménye úgy került, mint itt a vizsgán mondta volt egy oláh fiú, mikor felszólították, hogy számítson elő néhány szerzési módot — első a lopás, kezdte . . . No, hát dr. Jankó is szerzett egy oláh templom oldaláról egy régi kőkeresztet. Ott ugyanis az a szokás, hogy nem a sírokra állítják a keresztet, hanem a templom oldalára szegzik fel. Második és harmadik szerzeménye — igaz úton került — egy sajátos pisztrángfogó szigony és egy hímes guzsaj. A mi pedig érdekességében fölülmulja mindezeket, az egy szarvasagancsból való faragott puskaporttartó. Hiteles adatok bizonyítják, hogy ez a szaru a «havasok királyá»-nak, Jankúnak az apjáé volt s azt tényleg használta is a Hóra-lázadás idejében. A szaru vésett díszítése stilszerű és érdekes. De a fiatal tudós még ennél is inkább örvendett azon felfedezésnek, hogy egyik oláh faluban, Topánfalván, igriczekre akadt. Az elnevezésük egészen, a régi és működésük is rokon a régi hegedűsökével annyiban, hogy az «igriczek»-et viszik több faluba a lakodalmi multságokba hegedűlni.

Másnap dr. Jankó «előhitta» a képeket, a gyermekeket az a kép érdekli, melyen a patakban aranyat mos egy fiucska, mert hát az jó játék lehet nagyon ott a vízben. Az uramnak pedig minden képhez van egy adomája. Hiába! Mindenkit az érdekel, a miben — dolgozik.

Dr. Jankó majd le fogja írni ezt az ő érdekes útját néprajzi szempontból, én el fogom olvasni szépirodalmi szempontból és odakünn a nép csak mondogatja tovább:

— Istenem uram, beh sokat is hiábavalóskodnak azok az urak!

BÁNFFY-HUNYADI LAKODALOM.

Bánffy-Hunyadon, a birón kívül — legmódosabb gazda Pócs Márton uram. Átellenből hozzánk fénylik faragásos kapufelének pléh-borítója, a mi pedig megcsodálni való újítás a «házában». Az udvaron szemben egymással

MAGYAR LEÁNY MAGYAR-GYERŐMONOSTORRÓL.

két csinos ház van, a szebbik új épület, s arra van szánva, hogy a két fiú abba vigye a feleségét: az lesz még csak a nagy nap, mikor a két, legnagyobb gazdafiú a lakodalmát üli!

Az édes anya, a még mindig csinos, okos Pócs Mártonné, már évek óta kiszinezte magának azt a nagy napot. A két fián kívül nem volt több gyermeke és ezt a kettőt az imádásig szereti. Gondja volt rá, hogy jó előre kinézz

a menyeket: azok legyenek a legszebbek, legjobbak és legvagyonosabbak az egész Bánffy-Hunyadon. És a két leányban *együtt* még is volt mind a három tulajdonság. Mind a kettőt Kudor Katának hívják: az egyik Kudor Kata a legvagyonosabb leány és szép is. A másik szép is, jó is; szereti minden ember. Azt mondják róla: édes kedvvel beszél a vénnel is, a gyermekkel is, és olyan az ábrázata, mint a pünkösti rózsza napfeljöttkor, és a növése szakasztott a lilium! bizony oda illik a kőgrádcson nagy házba! Aztán ha nem épen a leggazdagabb is, de azért hat leánynak sem csinált annyi gúnyát az édes anyja, mint annak. És még hozzá teszik — a leendő anyós gyönyörűségére — nem is lesz olyan két szép derék menyé senkinek, mint Pócsnénak.

— Lakodalom sem volt még olyan, mint az én fiaimnak lesz! — gondolja Pócsné. — Egyszerre két szép pár fog a pap elé állni és két szép pár fog a kőgrádcson felhaladni, és a négy részről való atyafiság ellepi az egész udvart . . .

Hanem ezt a kedves álmot megzavarta egy hír: a fiatalabb fiút, a gazdagabb Kudor Kata jegyesét, beparancsolják a katonasághoz, s ettől való rettegeből nyomban hazaszállítják a menyasszonyt: csendben, egyszerűen. És ezzel egyszerre vége szakadt a rég dédelgetett páros lakodalom eszméjének; pedig már csak egy hét választotta el attól a naptól. Most már legyen az egyes lakodalom is olyan fényes, mint lett volna a kettős és nyomban indítják a hívogatót, hogy meghívja az új meny kiterjedt rokonságát is.

Elérkezett a lakodalom napja. Szép májusi reggel van, és a kelő nap ragyogva törik meg a kapufelek híres pléh-lemezén; az udvaron halommal áll a fanagyságú fenyőgally; friss illatát ide hajtja a szellő, és én úgy érzem, mintha a havason lennék. Segítő asszonyok szorgoskodnak: a töltött káposztát már a tűzhöz tették, most egy pár fiatalabb asszony csattogtatva nyújtja a gyúrt téstaleveleket — azokból lesz a csigas, s míg az apró kockákat borda felett csigává seritik, foly a sugdosódás:

— Vajjon, istenem uram, miért kelle úgy sietni a Marczi lakodalmával? Iszen nem jöve utána parancsolat, úgy látszik. Valami nagy oka lehet ennek!

Egy öreg banya szétnéz, hogy vajjon a hetős menyecske nem settenkedik-e valahol a közelben és suttogva mondja:

— Aztán az én szóm ne legyen, de ez az állapot azért esik így, mert körösi Kudor Kata nem akart másodiknak állni a pap elé . . . aztán édes lelkem az is lehet, hogy a miért piaczi Kudor Katának szebb a színe . . .

Elhallgatott, mert Pócsné közeledett, s ez az okos asszony úgy őrködik családjá összetartásán, hogy még egy szemhunyorítással sem árulja el, mintha nem tetszenék a dolog és már ha ő úgy adja, mintha hitt volna a beszélítésbe, akkor másnak sem szabad egyebet hinni: az ő házat szóba ne vegye senki! S oly tökéletes fölényvel óvja a háza tisztességét, hogy még tudakozódni sem mernek a páros lakodalom megheiusulásának az okáról. Bizony, egy nagy

műveltségű úrnőtől is elég lenne az a tapintat, melylyel a gazdag Pócsné vezeti háznépét. De aztán egy finom műveltségű, szeszélyes meny sem vehetné inkább igénybe ezt a tapintatos eszélyességet . . .

Nyugodt komolysággal járja össze a házat, halkán beszél valamit az új meny-nyel, azután megállapodik a «csigást» készítők előtt, azok másra terelik a beszédet:

— Ugyan igaz-e, hogy a mai lakodalmról képet is csinálnak s hogy ez a történet azért esik, mert odaát nagyon kedvelik piaczi Kudor Katát?

Erre én teljes meggyőződéssel felelhetem, hogy úgy van. Mert Kudor Kata az az ártatlan szelid jó leány volt, a milyennek a nagy világban képzelik

KALOTASZEGI MAGYAROK.

a nép leányait, s a milyen a valóságban ritkán szokott lenni. De ha akad egy, azt szívem szerint való volt mindenképen kitüntetni. Akartam, hogy a Dunky fivérek ügyessége épen ezt a lakodalmat örökítse meg.

A csigas még nem volt készen, mikor a legénység már összegyűlt a lakodalmi háznál. Az a szokás, hogy a legények muzsikaszó mellett tánczolva indulnak el, hogy utca sorjában összegyűjtsék a meghívott vendégeket. Az *első* kép ezt a jelenetet tünteti fel. A bokrétás legények tapsolva, bokázva indulnak, a cigány húzza a hátuk mögött, Pócs uram pedig, a megtermett javakorbéli férfi, kikiséri őket és elégtelenül néz utánok; a háta mögött csak

alig látszik a felesége. Pár óra múlva az összegyűjtött násznéppel visszatérnek a «vendéggyűjtők» és ez a *második* kép. Megkapó gyönyörű jelenet ez, melyet a legtökéletesebb fénykép sem adhat vissza. A legények után alig belátható hosszú sorban jönnek a vendégek, de nem üres kézzel. Piros csizmás, festői öltözetű, szép, délczeg menyecskék olyan könnyed biztonsággal hozzák fejükön a magasra felrakott kosarakat, teknőket, mintha épen semmi sem lenne náluk. Pedig a kosáraljban 6—8 kalács van, azon felül mindenféle sütemény, s még azon is felül rudacskákra tűzött kürtös kalács nagy számmal, aztán ágakra kötözött «lyukas pánkó», a mi tenyér nagyságú ropogós csöröge, melyet gyűszűvel lyuggatnak ki; ezt a papir vékonyságú nagyon mutatós süteményt magas gúlákba rakják a többi süteményre s az idegen el nem tudja képzelni, hogy mi lehet az a teménytelen lengő, röpködő dolog a menyecskék fején; mintha száz meg száz sárga fényű óriás lepke szállta volna meg a gúlákat. A közelebbi rokonság kosaraiból varrottas kendők és aranyos fejkötők is csüngnek alá. Az egész kép nagyon eredeti s ragyogó színpompája megkapó. A kapu félszárnya nyitva van: ott áll a hetüs menyecske az urával; Pócs gazda pedig épen ki akarja nyitni a másik szárnyat is, hogy vendégei bemenjenek, asztalhoz üljenek s a «kikérdés» idejéig «falámozzanak». Épen így történik ez a lányos háznál is. A jegyeseket külön-külön viszik a násznagyok a paphoz kikérdésre. Azután pedig foly a táncz mind a két háznál az esküvőre való menetelig. Akkor a legényt is, a leányt is «elbúcsúztatják» szülőitől, testvéreitől, a két násznagy közre veszi őket és indulnak az esküvőre. De a két ház násznépe össze nem vegyül s még arra is ügyel, hogy ne épen egyszerre érjen a templomhoz. A vőlegény pár perczzel előzze meg a menyasszonyt.

A *harmadik* kép a vőlegény esküvőre való menetelét ábrázolja. Két násznagy, a bíró és a kurátor között halad a bokrétás vőlegény, a cigány vígan húzza.

A *negyedik* képen a menyasszonyt viszik esküvőre. Két oldalt mellette a nyoszolyolányok vannak, a háta mögött pedig leánytársai mind pártával; és az a sok fehérgyöngyös párta, a lengő piros virágú pártaszalag, hófehér ingújj és alsó ruha, hegyes orrú piros csizma, szint játszó selyem kézbevalók, szemkápráztató színes képbe tömörül és igazán szép látványt nyújt.

Az *ötödik* kép, mikor a templomból kijövet, szokás ellenére beszállítottam az új férjet a Kudor Kataék udvarára, hogy ott együtt is levétessem őket. A szelid szép menyasszony ott ül az ágy előtt, melynek gyönyörű vánkosit maga varrta ki azzal a tömött óriási munkával. Künn az utcán a násznép várja a vőlegényt, a kiadó gazda pedig őrt áll, nehogy ideje korán elröpítsék a menyasszonyt is.

A *hatodik* kép egy érdekes tájszokást mutat be. «Ágykivető», azaz mikor a menyasszony elvitele előtt pár órával kiteszik az utcára az ágyat is, a ládákat, edényeket: szóval az egész házbeli kelengyét (a lábas jószágot csak másnap hajtják el; azt előbb fel szokták «szólani», de ezt a nagyon eredeti szokást más alkalommal írom le). A piaczi Kudor Kata kelengyéjén van mit

KALOTASZEGI NÉPVERSELET.

nézzen a község: az ágyon tíz párna, azon, a mint az ötödik képen látható is, két-két rendbeli varrottas párnahéj olyan módon, hogy a felsőnek a hímzetlen vége nyitva van s azon kandikál ki az alsó varrottas csúpjá. A párnák alatt — ez már újítás — a paplan alatt «hajtásos lepedő»; kár, hogy azt a régi gyönyörű mintát újításból elfedték egy más lepedővel is, valamint az is kár, hogy az ősi «ágyfütül való» nem látszik. A menyasszony le van könyökölve a «fiókos kaszten»-re, szemben vele áll az ő édes bátyja, Pista, egy csinos, szép, barnapiros legény, a ki jó könyveket olvasott a hugának a télen, míg elkészült az a sok gyönyörű kézi munka. A szép fehérneművel tönne rakott ládák fedele fel van nyitva, s ott látszik a mézes pogácsa szív, a vőlegény ajándéka. Tíz kosárban a fogasok díszé: a gyönyörű régi kancsó van, ezt már nem lehet pénzen beszerezni; és ott van a menyasszony előtt egy kosár varrottas ing, a mi már nem tért bele a ládába. «A gúnya is több, a tükör is nagyobb, mint más menyasszonyé, de inkább hiszszük a tisztesség is nagyobb, hogy még képet is csinálnak erről az állapotról.» Ezt a megjegyzést épen a hátam mögött tették, mire odaszóltam: — «Édes lelkeim, nem a sok gúnyáért meg a nagy tükörért érte Kudor Katát az a kitüntetés, hogy a lakodalmit lefényképezik, hanem a szép magaviseletiért!»

A kirakott kelengye az utcán marad addig, míg a vőlegény szekerei utána mennek, a mi csak alkony táján szokott lenni.

Hetedik kép a «csetenyés szekér». Fenyőfákkal díszítik a lajtorjás szerket, tele ülik a násznép asszonyai és jókedvükben olyan szavakat, nótákat kiabálnak, melyek az utcán járó fiatal leányoknak nem egészen alkalmas hallani valók. A négy bivalyos szerket az új házas öcs hajtja, azon a vendégnépség gyermekei ülnek; de mikor rá kerül a három tulipános láda, akkor azok leszorulnak, valamint az első szekérről az asszonyok is. Arra a szekerre az ágyat rakják; az asszonyok fiatalja pedig fejére kapja az edényt, tükröt, szóval a kényesebb tárgyakat s úgy viszi nagy diadallal a gyalog menő menyasszony előtt. Mikor a csetenyés szekerekre felrakják a kelengyét, akkor veszi kezdetét a búcsúzás. A menyasszony egy meglehetősen hosszú verset mond, melynek kezdetén csendet kér eképen:

«Míg beszélek, addig rám figyelmezzetek,
Hogy én tőlem válást mindnyájan vegyetek,
Vajda! Hegedűdnek álljon meg zengése,
A sarkantyuknak is szűnjön meg pengése» . . .

És valóban megszűnik minden zaj, és a menyasszony mondja a hosszú búcsúzó verset. És mikor azt kívánja, hogy édes szülői, kedves testvérei ne sirassák, akkor azok úgy elkezdene zokogni, hogy ezentúl aztán egy ígét sem lehet érteni a búcsúzóból.

Ha be nem alkonyodott volna, az utolsó kép az leendett, mikor a meny-

asszony új otthonába lép, após, anyós fogadja, mézes pálinkával kínálja, aztán meghatottan hallgatják az új menyecske «beköszöntőjét», a melyben a többek között ilyenek is vannak.

«Mert a páros élet Isten rendelése,
Erre hí fel engem ő gondviselése ;
Igy rendelte Isten Ádám mellé Évát,
Ábrahámnak Sárát, Izsáknak Rebekát,
Józsefnek a Krisztus szent anyját, Máriát,
Pócs Istvánnak mellé engem : Kudor Katát.»

És Pócs István, azt hiszem, nagyon meg van elégedve ezzel az elrendeléssel.

VIZÉRT MENŐ BÁNFFY-HUNYADI FIÚ.

ETHNOGRAFIA ÉS FŐZÉS.

ELMÉLKEDÉS EGY «RÉGI SZAKÁCSKÖNYV»-RŐL.

Úgy hát nekem erről a könyvről írnom kell, mert a varrottast felfedeztem, mert erdélyi vagyok, főzni is tudok, így hát illő azt is tudnom, hogy mikor nagyasszonyaink az ő nemes leányaikkal varratták a tulipános és küllős mintákat, ugyanakkor milyen ebédeket, vacsorákat főzettek? Hasonlítottak-e azok a mostani erdélyi étkekhez? Körülbelül ez annak a szép levélnek az értelme, melyet egy vaskos könyv kíséretében küldött hozzám az erdélyi származású tudós, Szilágyi Sándor bátyánk.

Jól van, megkísértem. És elkezdem forgatni a kötetet, előbb csak úgy, mint némely modern hölgyecske teszen minden könyvvel: szeretné, ha elmondhatná, hogy olvasta; de nem tudja megtenni, nincsen hozzá türelme, mivel felette nagy a felületessége. Valami ilyet érzek én is: oh, bár elolvastam volna már! Ismét forgatom és ime, a mint szemembe ötlík: «Időt válaszszatok s napot számláljatok, hogy a nevezett napra elérkezzetek, szégyent ne valljatok.» Egyszerre csak kezd érdekelni a dolog: ez már ismerős beszéd; épen így biztatja a kalotaszegi gazda házanépét egy-egy lakodalom előtt. Aztán több ételnek és tárgynak az elnevezése épen az, a mint itt használja a nép ma is.

Radvánszky Béla báró érdekes előszavában elmondja, hogy a régi időből kevés szakácskönyvünk maradt, jó, hogy legalább ez fenmaradt, melyet egy fejedelmi szakácsmester írt hajdanában. Olyanoknak írta, kik már értettek a főzés mesterségéhez, mert több helyen ismétli: «Az készítésével úgy élj az mint már szokás» vagy pedig: «Mindenféle fűszerszámot úgy erőlködj megadni, a mint fejedelmed vagy urad szereti». A tisztaság egyik fővonása, mert ha az étkek készítését nem adja is úgy elő, hogy a főzésben járatlan azon teljesen eligazodjék; de azt el nem hagyja soha: «A fazekat tiszta vízben szépen kimossad». És ha az ember figyelmesen olvassa ezt a régi szakácskönyvet, mely a xvi. és xvii. század étrendjét mutatja, feltalálja benne mindazt, melyből később kifejlődött az az igazi jó erdélyi konyha, melyről azt tartották, hogy az erdélyi urak kevesebb vagyonból sokkal jobban élnek, mint a magyarországiak. Hej, ha a mi gentri asszonyainkban fel nem ébredt volna az a vágy, melyet a gyors közlekedés miatt a fővárossal való gyakori érintkezés ébresztett, hogy: — francziáskodjunk; akkor a sok fachirozott, sületlen sült és izetlen thea-tészták helyett járnák most is, mint csak tiz-tizenöt évvel ezelőtt: a ropogósra sült kappan, a puhára piritott bélszín, a rétesek, kürtös kalácsok és fánkrok ízletes változatosságban. De épen mint az ősi varrottast elhagyta az úri nép és csak a parasztházak tulipános ládái tartották fenn az enyészettől, úgy van ez a régi magyar étkekkel is.

Nézzünk csak egy kalotaszegi parasztlakodalmat. Mivelhogy «üdőt számítottak» az udvaron immár készen áll a fából rakott óriási nyitott tűzhely. Az öregebb gazdák feleségei, a bekötött karú «szakács asszonyok» épen azon szavakkal osztják a parancsolatot, mint a régi szakácskönyv nagymestere; íme: «Fogjad, mellezd meg izibe!» «Semmi rútságot benne ne hagyj» «Na, ösd rá ezt a levet, mint annak az módja». A szakács «böstöröt» nem használ, míg a parasztlakodalmakban kézről-kézre jár ez a kis gömbölyű faszerszám, mivel-

A LEGÉNYSÉG INDULÁSA VENDÉG- ÉS AJÁNDÉKGYŰJTŐBE.

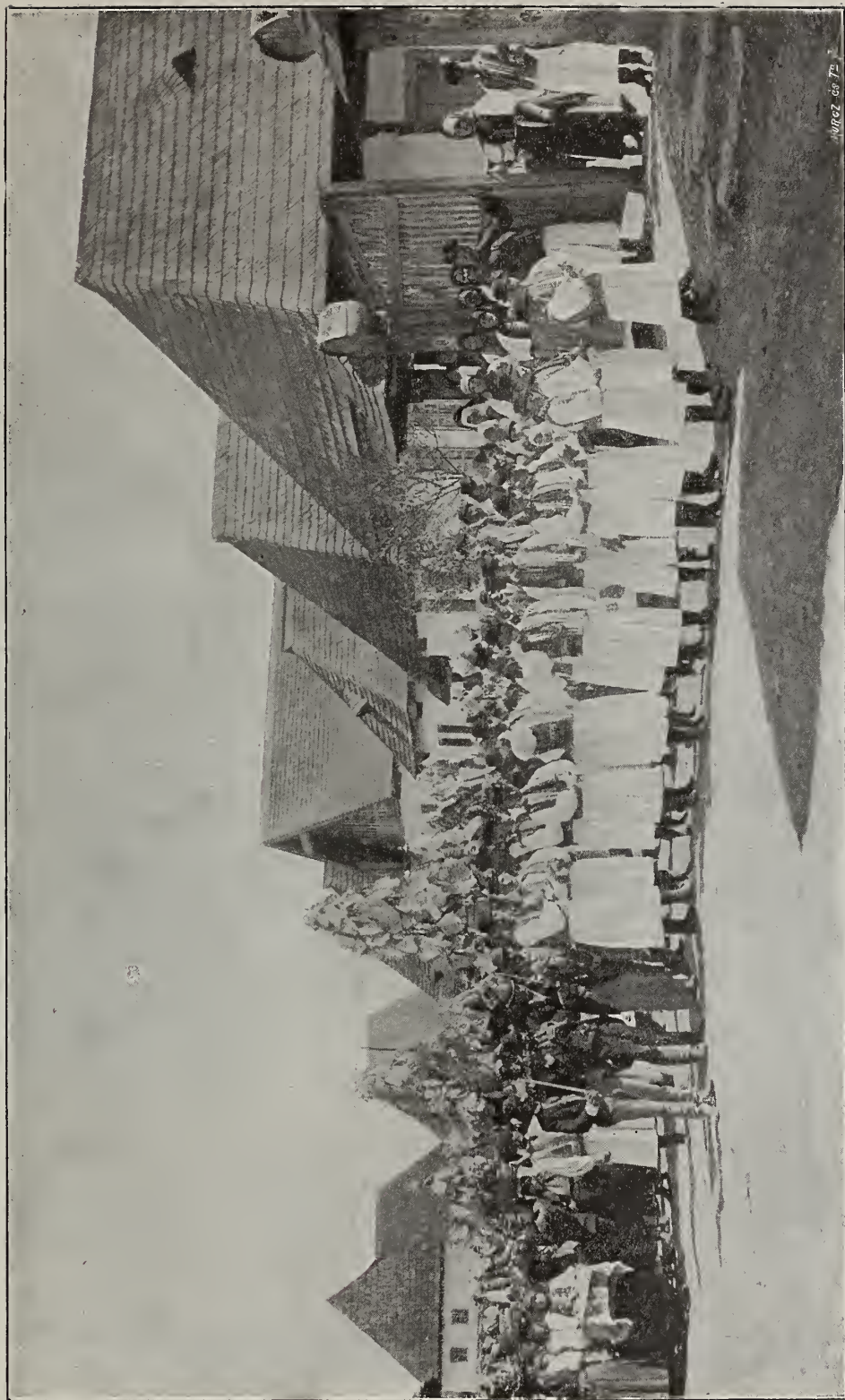
hogy ilyen alkalmatosságnál sok borsot kell törni, sok sáfránt eldörzsölni. Im-már a «rakott túszej»-en magasan lobog a láng, egyik oldalon nyársak forognak, zsír serczeg, a másik oldalon óriási fazekak főnek, pöfögnek. A kövér tyúkok, mikor puhára főnek, következik az abárolás (épen mint a régieknél) az aransárga levest tiszta fazékba szűrik, sáfránnyal, borssal, szerecsendió-virággal, gyömbérrel megfűszerezik, vékonyra vágott laskát (és nem metéltet) főznek bele s mikor felforrt, a feldarabolt tyúkra öntik; mellé kis tálban eczetes tormát adnak. Ezt követi a töltött káposzta, mely után következnek a

tiszta borsos, a petrezselymes édeslő báránnyal (a paraszt-lakodalom ezen elmaradhatatlan étke), melyben, ha nem is teménytelen számmal van a tikmonyj, de azért bőségesen vágnak bele keményre főtt tojást. A nyáron sült töltött csirke, kappany, szopó-malacz után jönnek a habzó zsirból «rostás» kalánnal kiszedett «pánkók» csörögék, a két ágú villára szűrt rétesek, a mi mind magyar gyomorhoz való, egészséges, jó eledel és nagyon hasonlít a régi szakácskönyvbeli étkekhez épen, mint a nép által megőrzött varrottas a fejedelem-asszonyok himzéseikhez; vagy Apafi Mihály uram inge, a paraszt férfi-ingekhez; épen egy a sajátos szabásuk.

Hanem aztán van a szakácskönyvben sok olyan, a mi arra vall, hogy a «mester» nagy uraknak főzött; mert a fehérhus, juh, bornyú és tyúkfik után «Immáron következnek» a halak, még pedig a leggazdagabb változatban; a csikok, rákok, szarvasok és mindenféle vadak, melyekből olyan pástétomokat lehet csinálni, «hogy mikor az asztalon felveszik az fedelét, az házat megtelje az jó szaga.» Általában a jó illatra sokat ad s a hol csak teheti, a rózsavizet sem kiméli.

Akkor még a kisebb nemesi házaknál is bőven akadt a rózsavíz, mert készítette azt minden házi asszony azokban a kis lombikokban, melyek bőven ontották a tiszta seprő, gabona- és szilvapálinkákat; a körtve, barack és sok más finom rozsólisokat. Valamint, hogy hajdan kitelt minden a háztól, s ha mégis venni kellett valamit, azt kétszer is meggondolták, míg egyszer pénzt adtak érte. Az e fajta takarékoság megtetszik a fejedelmi szakácson is: egy ökör mikénti megsütéséről, szarvasokról, fácánokról könnyedén beszél; de mikor arról van szó, hogy «megfaragott nádmézzel betrágyázzon a valamelyes ételt, akkor megszállja az aggodalom s így szól: «Ha nádméz nincsen, akkor mézünkkel csináld.» Erdély nem a citromok hazája, azért csinán bányunk a citrommal is, mert több helyen említi «citromot is tehetsz belé, ha leszen.» De már a «tikmonyok»-at nagy bőségben használja; némely fánkneve tészta. félannyival sokkal jobban sikerülne. A «Kölndöröket», «szömöröcsöket» jól készíti, (ezek gombócok, vagy erdélyiesen: galuskák). Ha az ember ért a főzés mesterségéhez, sok ételt felismerhet a készítmódjáról, habár az elnevezése teljesen ismeretlen is. Az előbbieken kívül így jöttem rá a «röstölt szabású» étkekre is. A «röstölés» nem lehet más, mint a: «sürités», «habarás», «ereszték» s ezért van az erdélyieknek most is röstölője (szilke), ezt az edényt használhatták a «röstöl»-ésre. Ebben a szakácskönyvben akadtam egy eledelre, melynek a nevét nem ismertem, de mikor elolvastam a készítését, egyszerre csak felelevenült emlékembe gyermekkoromból egy főzési kísérletem.

Volt nekem egy öreg nagynénem, a ki pompásan tudott főzni; szeretett is az étkek készítmódjáról beszélni s különösen gyakran említette, hogy nagyanyja többféle ételről emlékezett meg: «De azzal mi már nem élünk, csak a régiek csinálták.» Én istenem, hát lehetett annál még régibb is, mint a

A VENDÉGEKKEL ÉS AJÁNDÉKOKKAL ZENESZÓ MELLETT A LAKODALMAS HÁZHOZ VONULÓ LEGÉNYEK.

néni nagyanyja! Gondoltam és áhitattal hallgattam az ókorbeli ételek készítését, mignem egyszer, egynek a főzéséhez nagy vágyat éreztem. Hogy miért épen ahhoz, most már nem tudnám megmondani; talán azért, hogy a dédanya — a néni hiteles állítása szerint — arra tette azt a megjegyzést: «Olyan étel volt az, mi után a király is megnyalta a száját.» Jól megfigyeltem, mint készült a nevezetes étel: kell tenni egy fazékba tehén húst, disznó lábat, kolbászt, májast, galambot, veres káposztát, répát, murkot, petrezselymet, sót, borsot, safránt, gyömbért, szerecsendió-virágot, vízzel megtölteni és főzni három óra hosszat. Épen annyi ideig főztem én is. Még pedig a lehető legnagyobb titokban fel-feltörő lelkesültséggel, a mindjárt elérendő siker lázával. Kitálaltam és az épen olyan volt, mintha egy agyagos kis tócsába tégladara-bokat dobánk. Nagy büszkeséggel mutattam be első főzési kísérletemet — most is csodálom, hogy a fogadtatás el nem riasztott a további kísérletektől! — A mint belenéztek a tálacskába, nevetett mindenki; de megkóstolni nem akarta senki. Nagyon zokon vettem a dolgot, hanem a buzgalmam annyira még sem ment, hogy magam kóstoljak bele; pedig jó lehetett az nagyon, mert a piros orrú fehér kis malacz egy falatot sem hagyott belőle s meg is nyalta utána a száját «mint a király» s ettől kezdve még inkább kedvenczem lett a kis jószág.

Különben a jeles étel neve — a mint most látom, a *Régi szakácskönyvek* 243-ik lapján; «Ulipotreda» és a mester ezt mondja róla: «Ezt az étket kétszer-háromszor főzik esztendőben a német császár asztalára.»

A ki máskülönben főzni tud, az még az «Ulipotreda»-ból is készíthet jó eledelt, sokkal inkább, mint az egyszeri paraszt gazdasszony a patkószegből. Ellenben, a ki főzni nem tud, az ne tegyen soha kísérletet semmiféle szakácskönyvből, mert bizonyosan olyan étket fog előállítani, mint az én első főztem volt, vagy aztán legyen hozzávaló malacza!

És most azt tanácsolnám én is, a mit a szakácskönyv mestere utasításba ad szakács társainak, azzal a különbséggel, hogy én nemcsak írónőtársaimhoz szólok, mert makacsul ragaszkodom azon különös meggyőződésemmel, hogy vannak férjek, a kik még roszbábbul étkeznek, mint az írónő férje, hanem szólok minden háziasszony társamhoz a régi utasítás szavaival: «Az uradnak a szájaizéhez szabjad a magad szád ízét, hogy kedvét találjad; de soha sületlent, fővetlent fel ne adj, akármit kérje az urad.»

Különben a mostani férjeket sokkal okosabbaknak is tartom, minthogy *fővetlent* kérjenek.

BÉLES.

(HAVASI KÉP.)

«Béles torka, halál torka!» ez volt az első, a mit arról a vadregényes szép tájról hallottam.

Régen volt az, midőn a forradalom után való években mindenki arról beszélt, hogy mi történt akkor a havason? Mindenkre hatott az a gyászos

ESKÜVŐRE VISZIK A VÓLEGÉNYT.

tragédia, de leginkább mégis csak az én szülőfalvamban érezték azt. És a közvetetlenség erős hatása alatt több év multán is mind csak arról beszéltek, hogy mint veszett oda az a szép deli vezér: Vasvári Pál. Látták útra kelni fiatal lelkesült csapatával, a «Rákóczi szabad csapat»-tal, hogy harczot vívjon az ősrendetegben a — havassal: de nem látták visszatérni.

— Vezér! Ne menjen a Béles torkába, mert az a halál torka leend! — intette édes apám az ifjút.

Nagyon szerette, nagyon féltette. De Vasvári Pál mégis ment, a m.-gyerő-

monostori «nyírfás»-ból indultak és a Béles torkán át értek a funtineli fensíkra, mely fensík temetője lett a «Rákóczi szabad csapat»-nak és hős vezérének, Vasvári Pálnak. És a szomorú jóslat szavai: «Béles torka, halál torka» fenmaradt a vidéken.

Pedig most már a Béles nem a halál torka, hanem egy új élet bölcsője; a pezsgő, lüktető élet teljes nyilvánulásával: a civilizáció legkittünőbb vívmányaival.

Pár év óta látjuk, hogy a vasúti állomástól erős bivalyok által vont szekerek óriási kéményeket, kerekeket és mindenféle csodanagyságú darabokat szállítanak a havas felé. Egy czég gőzgyárakat épített; ezentúl a fenyőfát a bélesi gőzfűrészfogja feldolgozni, világga bocsátani.

És igazán bevallom, nem volt előttem kellemes az a gondolat, hogy a fenyvesek között kormos kémények is törjenek a ragyogó kék ég felé és a ragyogó kék eget gyárak füstje mázolja; eddig csak a víz párája s a friss szurok illatos gőze vont egy-egy foszló fátlyat abba az aczélos tisztaságba; érintetlen volt az ősengeteg költészete... Nem, nem vágyom gyári zajban látni viszont a nagy magányt, azt az ősz havast, melyet az ifjúkori emlékek még búbájosabbá varázsolnak!

És most, hogy onnan jövök, újra visszakivánczozom oda. A mint pompás erdőkön keresztülhaladva az ember egy magaslaton benéz a Béles völgyébe, az valami megkapó, fenséges látvány. A sötét fenyővel borított, égbe nyúló hegyek aljában vidám nyári lakok, gyönyörű villák fehérленek; a Béles és Szamos vize átsillog a fenyők között, aztán távolabb, a völgynyílás felé, mint egy pikkelyes ezüstlemez, úgy ragyog a víz a sötéten kéklő fenyves oldal alján.

És a gőzfűrészfog hatalmas kéménye ontja a füstöt és az ég mégis kék s a zománczos hegyek között élő népnek kenyerere van. Hajdan a máléra is szűken telt.

Az óriási halom tönkök és deszkák között vassíneken gördülnek az anyagot ki- és beszállító négykerekes hajtányok: derült kifejezéssel sűrög-forog a töméntelen munkás. És ki hinné, hogy itt az oláhság birodalmában, a hol túlnyomó a tót munkások száma, a hol a művelt hivatalnokok ősei nem Árpád apánkkal keresték a hazát, magyarosító szellem uralkodik, annyira, hogy a kik németül nem tudnak, azért küldik ide, mert itt megélhetnek német szó nélkül is.

És nagy itt az irodalom iránt való érdeklődés is; sok magyar lap jár és ismerik a magyar íróknak az apróbbját is. Így történt, hogy egy alkonyban láttuk, mint fejk a kerítésen túl a tehenet; az egyik gyermeknek kedve kerekedett a friss tejre, átküldtem a cselédet egy pohár tejért, melynek az árát a kezébe adtam. Mire az egyszerű asszony, egy takaros erdőkerülőné így felelt:

— Nem kell nekem a pénz! Boldog vagyok, hogy szolgálhatok valamivel,

mert ha engem nem ismer is ő nagysága, de én jól ismerem, mivel olvasni szoktam . . .

Nem lehet azt tagadni, hogy az ilyesmi jól esik az embernek mindenütt, hát még a havason!

A gyárban, ebben az óriási műhelyben, hol a gőzgépek erejétől rezeg a föld, a széles szíjak alatt óriási kerekek forognak és a gép hatalmas aczél-rúdjai az erő nyugodtságával simán siklanak ki s be. A fűrészek sivitva metszik

ESKÜVŐRE VISZIK A MENYASSZONYT.

deszkává a tönköket, de már a deszkát zajtalanul szeldeli egyenlő hosszúra egy félkör alakú lemez: mintha csak éles késsel puha sajtba vágnánk.

Van egy önműködő angol találmányú gép, a mi nagyon komikus hatást szül. Mint egy két lábon álló medve, úgy fordítja lapos nagy fejét jobbra is, balra is, a mikor mindig beleharap az aczél lemezbe; minden páros harapásra egy fűrészfog születik.

A víz partján egy sziklacsúcs alatt ég az öröktűz. A hasznavehetetlen roncsokat egy készülék nyalábra szedi s a vízen keresztül szállítja épen a tűz

föle. Itt kikapcsolódik a készülék s a forgács lehull a lángok közé. A tűzhalom izzó parázsát még a napfény sem tudja elhomályosítani, csak bevonja ragyogó, fehérhamvas lemezzel.

Sokat lehetne írni erről a bűgó, zakatoló, sívító gépóriásról, mely nyüzsgő élettől, jó móddal tölti be a fenyvesek birodalmát; de én nem értek hozzá. Csak a hatását érzem, melyet erősen fokoz egy emlék: az első ittjártam emléke.

Édes apám vitt a Vasvári sírjához. Költői lelke egész rajongásával szerette Vasvárit: megrendítette gyászos elveszte és mindent elkövetett, hogy az utolsó találkozástól kezdve, az utolsó pillanatig kövesse útját. Beszért azokkal, a kik épen mellette voltak, midőn egy csonka ujjú oláh: Togyer Gavrilla, leszúrta és látta is ugyanennél az oláhnál az ifjú vezérnek azt a gyűrűjét, mely az ujján volt, mikor végzetes útjára indult. Szóval elkövetett mindent, hogy tisztán lássa, mint végződött az a szomorú nap: július 6-ika. Mikor már a havas járható volt, szemtanúkkal ment a csatahely biztos megállapítására... Tehát mikor engem elvitt a Vasvári Pál sírjához, akkor még csak egy sirja volt az ifjú hősnek. Most már van kettő. De előttem mindig az lesz az igazi, melyet édes apám mutatott, a Funtinel fensikján. Egy közös sir az, melybe a csata után sok időre betakarították a holttesteket s hol a havas népe minden évben ünnepet tartott a győzelem emlékére.

Innen ereszkedtünk le a Béles völgyébe, ki mokány lovon, ki az erdőkerülő hátán. (Mintha most is érezném báránybőr mellre valójának gőzös szagát, a mint ott ültem a nyakszirtjén.) Fűrészmalmot akart édes apám mutatni. Az egyetlen kis fűrészmalom itt kerepelt ennek a füstölgő óriásnak a helyén és alatta látszott a tiszta víz kavicsos fenekével és piros pöttyös pisztrángjaival. A kis, alá s fel mozgó fűrészecke egész erejéből nyiszítelte az egy szál tönköt. Jó Isten! mily hódolattal gondoltam én akkor arra a bölcs emberre, a ki ilyen csodadolgot tudott kitalálni. És volt, hogy mit hallgasson odáhaza öreg nagymamám és két kis öcsém a nagyszerű találmanyról!

S míg ezeken merengek, bealkonyul — mert itt két órával előbb jő az alkony és ugyanennyivel később a virradat — a fenyvesoldal és a víz tükre ércszinbe borul. De egyszerre a sötét ércszínen fény ragyog: a villamfény fehéres ragyogása.

A nyári lakok is tündérfényben úsznak és a kalotaszegi leánycseléd rémült csodálkozással csapja össze a kezét, a mint ott áll a Szidonia-villa ragyogó terraszán. Uram Isten! miféle csodalélek tudta beosonni, hogy meggyujtsa a lámpákat? Hiszen ő el nem mozdula innen s még sem láta senkit bemenni!

És ha még mindig lennének kis öcsém és öreg nagymamám, most is mesélhetnék nekik valamit a fenyvesek birodalmáról; de azt már igazán mesének tartanák.

A MINTA-EMBER.

Itt született a mi kedves kék hegyeink között: ott a hol a fodorvászon is, a fonal is, meg a levegő is olyan, a milyen nincs más helyen! Igaz aztán, hogy a babonát is bőven termi az a szép hely: Magyar-Gyerő-Monostor.

A MENYASSZONY ÉS A VÓLEGÉNY A MENYASSZONYÉK UDVARÁN.

A «kióvi csata» jeles költőjéről, a nagy felfedezéseket tett, alkotó lángészről, a paraszt kis fiuból lett nagy emberről: Debreczeni Mártonról többen irtak már. De legmelegebben gróf Mikó Imre emlékezett meg egy szép előszóban: a gróf az eredeti forrásból merített, azért olyan átlátszó, a mit írt. Kortársak voltak, és Mikó rajongó szeretettel csüngött «a lángész ezen emberén». Mohón keresgért hátrahagyott irományai között, mert érezte, hogy kell ott valami érdekesnek lenni. Így akadt rá a hatalmas hőskölteményre, a még teljesen be nem fejezett «Kióvi csatá»-ra. Fokozódó lelkesültséggel olvasta végig, aztán sajtó alá rendezte és valóban nemes áldozatkészséggel diszes

kiadásban gazdagította vele irodalmunkat. Az előszó sikerült életrajza Debreczeni Mártonnak és ártatlan okozója annak, hogy én most ezt a visszaemlékezést írom. Úgy történt az, hogy mikor a hősköltemény megjelent, édes apám magához hívatta a Debreczeni Márton rokonságát és felolvasta előttük az életrajzot, melyhez az adatokat maga szolgáltatotta volt. Az atyafiság érdeklődve figyelt; aztán elérzékenyülve, könnyes szemekkel bólintgattak: «igaz, mind igaz; de még oda kelle vala írni az *ökrökről*, meg a *képről*, meg az *ebédéről*». S mindegyik elmondott valami nagyon egyszerű, de nagyon szívhez szóló dolgot a minta-emberről. Az egyik testvérnek, Pálnak, volt egy szép szőke kis leánya, Erzsi. «Debreczeni, lángész ez a gyermek», mondotta volt édes apám és együtt tanított a kis paraszt leánynyal — mily kár, hogy a lángész nem ragadós! — ... tehát mikor a kis leány hallotta, hogy még sok minden nincsen leírva az ő imádott «bácsi»-járól, ragyogó tekintettel fordult hozzám: — «Kisasszony! írjuk le mi, ha megnövünk ... írjunk oda mindent Márton bátyámról» ... Lehet, hogy Debreczeni Erzsi — most már Sinkó Ferenczné — elfeledte ezt a szándékát s habár most is elolvas mindent, a mi nagynevű bátyjára vonatkozik, de azért írni még sem akar. Hanem én nem feledtem el soha azt a jelenetet és mindig tudtam, hogy le fogom egyszer írni azokat az egyszerű megjegyzéseket, melyek a lángeszű férfi meleg szívére, tiszta kedélyének mélységére vetnek világot.

Pár évvel ezelőtt azzal a szándékkal kerestem fel szülőfalvamat és a Debreczeni Márton szülőfalvát, *Magyar-Gyerő Monostort*, hogy a még életben levő egyetlen testvért, az akkor nyolczvanegy éves Pált újra kikérdezem a bátyja felől.

A *Debreczeniek* meglepően hasonlítanak egymáshoz: világoskék ragyogó szemek, fehér piros arcszín, kiálló pofacsont, nagy, domború homlok, lágy, hianvas szőke hajzat és szép metszetű, rendkívül piros ajkak. Ilyen volt *Márton* és ilyen a most élő *Debreczeni* is mind; de legtökéletesebb volt a hasonlat *Márton* és *Pál* között, ezt meg is mondtam az aggastyánnak azon a találkozáson:

— «Pál gazda! kegyelmed épen olyan, mint bátyja abban a nagy könyvben: emlékszik?»

— «Emlékszem, el'íszem, hogy emlékszem ...»

A leánya hozzám hajolt és azt súgta:

— «De én meg nem hiszem; felejt már az öreg nagyon! Ugy-e bár, édes apám uram, nem sokat tud most a «bácsi»-ról?»

— «Kiről te, Márton bátyámról? Na, azt ne mondja nekem senki! A mik most történtek tizenöt esztendő óta, lehet, hogy nem mindig világosak előttem, összefutnak, mint a betűk; de a mi régen történt, azt tisztán látom. Különösen emlékszem Márton bátyámnak a legkisebb szavára, minden lépésére ... emlékszem, hogy ne emlékezném! ... És a révedező öreg szemekbe

fény gyúl; elmúlt idők varázsa borul az aggastyánra és ifjúi hévvel hívogatja elő édes emlékeit.

★

Debreczeni Márton 1802-ben született s alig kezdett iskolába járni, már feltűnt az öreg kántornak, hogy ez nem olyan gyermek, mint a többi s elkezdte biztatni a szülőket:

— «Nagy kincs van ennek a kis fiúnak a fejében; okvetetlenül kollegiumba adják kendtek!»

«ÁGYKIVETŐ.» A KELENGYÉT KIRAKJÁK AZ UTCÁRA.

Az apa azt felelte, hogy: folytassa csak az ő mesterségét, a fazekasságot s a míg hajtani bírná a korongot, addig őrizze a tehenet.

— «Úgy, úgy, Marczikám — tette hozzá beteges édes anyja — ne hagyj te itt bennünket!»

És a kis fiú őrizte a tehenet a «havas szél»-ben és a Szamos partjára dőlve, olvasta azokat a könyveket, melyeket az öreg paptól kapott: hej! ha ezen a kedves helyen meg lehetne mindazt tanulni, a mire a kis fiú úgy vágyott! A gyermek szívében erős küzdelem támadt: nagyon hajtotta valami; de éppen olyan erővel fogva tartotta az zúgó erdő, a csillogó Szamos s a hóval borított kék hegyek. Olykor a tudás vágya annyira sarkalta, hogy felkiáltott: «Megyek!» Aztán ismét érezte, hogy azt az erős köteléket nem tudja

elszakítani. Midőn ébredező lelke így küzdött, akkor halt meg édes anyja és a kis fiú határozott: «Elmegyek!» Könyes szemei felcsillantak: «Most már elmegyek!»

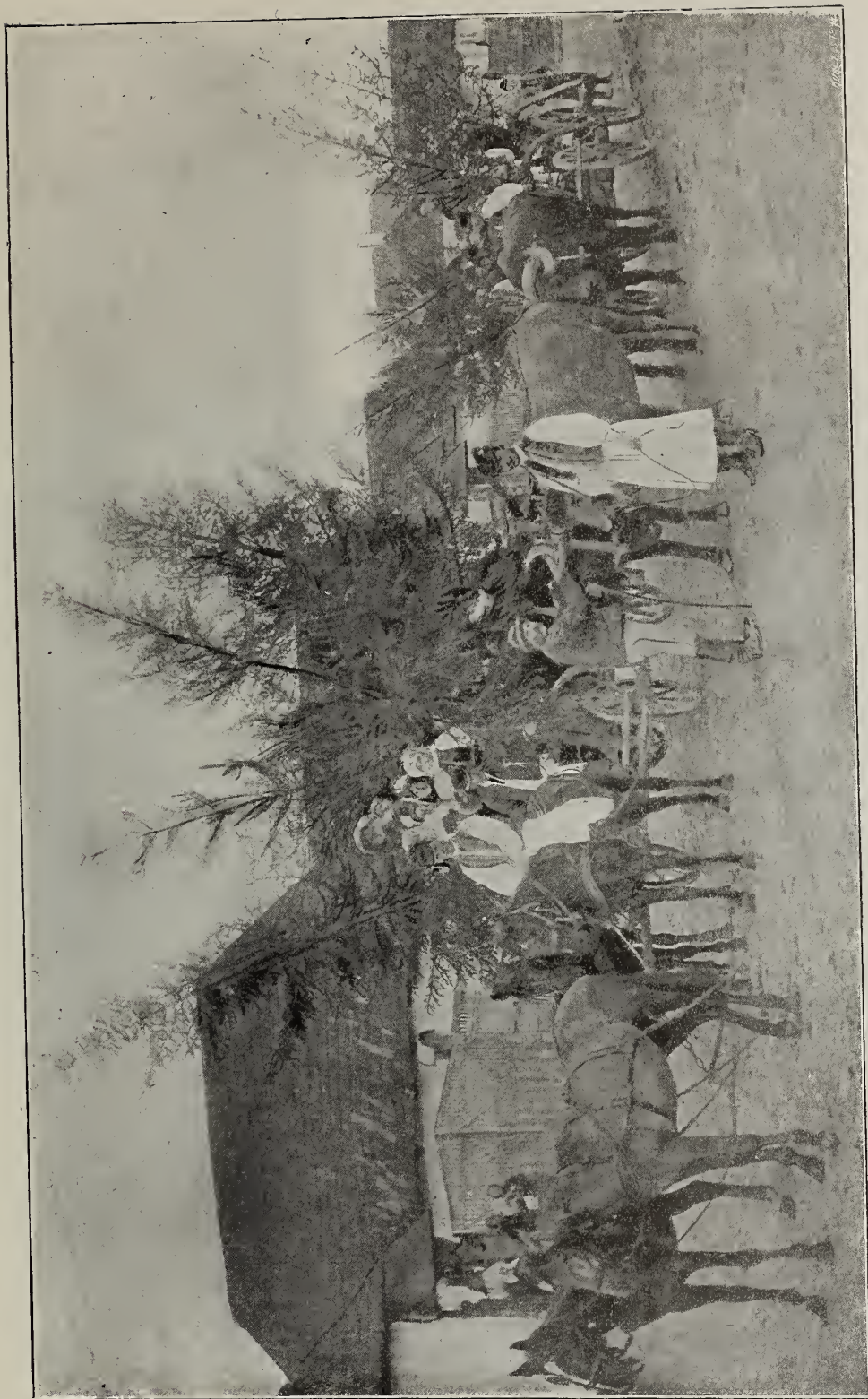
És elment és azon év őszén (1814-ben) a havasalji szülőfaluban már kézről-kézre járt egy levél, melyet a kolozsvári ref. tanoda egyik jeles tanára írt az iskolamesternek s melyet az öreg Pál nyolczvanegy éves korában is szóhiba nélkül tudott: «Rekt'uram! Meglássák nagy ember lesz egykoron abból a kalotaszegi kis fiúból. Az utolsó padból már az elsőre került. Nem is látják tanulni; de azért mégis ő tud legjobban mindent. Klasszikus könyveket olvas éjjel-nappal és megérti. Gyakran látom könyveire hajtani szőke fejét; leborulva siratja szegény meghalt édes anyját. Immár első a legjobbak között és nem tudom nagy talentumát, példás, szelid magaviseletét vagy kitartó szorgalmát dicsérjem-e jobban? Büszke lesz egykor az a falu erre a czondrás kis fiúra...» És a professzor nem csalódott.

Nagy nélkülözések között tanult, mert nem akarta, hogy édes apja elvonjon valamit az öt kis árvától. «Megköszönöm, ha egy héten egy barna kenyeret kapok» és nem is kapott egyebet. Mély szeretettel ragaszkodott övéihez s ezt annyira ki tudta mutatni, hogy még mostoha anyját is megnyerte s a komor asszony tőle kitelhetőleg gondozta apró mostoháit csakhogy a «kollegistá»-nak kedvébe járjon. Az öt kis árva között Ferencz volt a fiatalabb, ezt még a többenél is forróbban szerette Márton. «Tehetséget látok ebben a szép szőszke gyermekben, taníttatni fogom.» S bár szűken telt, mert csak az ösztöndíjak elnyeréséből tengődött; de azért a kis Feri nem látott szükségét semmiben. «Küldök egy aranyat, — így ír Feri tanítójához — takargassák be vele, már a mennyire lehet, a szegény kis öcsém rongyát.» Más alkalommal pedig ezt írja: «Küldök tíz forintot, — kicsiből kicsit, — öltöztessék az öcsémet «kék»-be».

Debreczeni Márton bányász lett és fokról-fokra emelkedett hivatalában. Abrudbánya tiszteletbeli polgárának, Zarándmegye táblabírájának választotta; az országgyűlés pedig nemességre ajánlotta. Nemes lett tehát külsőképen is, mert a benső, igazi nemességgel veleszületett. Debreczeninél a mindig kutató szellem és a lángész teremő ereje olyan alkotásokban nyilvánult, melyeket a külföld tudományos szakférfiai csodálattal ismertek el. Bámulatos, kitartó szorgalma, hatalmas talentuma új lendületet adott az egyetemes bányaügynek. Hasznos újításait, nagyszerű felfedezéseit azonnal alkalmazták. Németországban Koppenhágában és Bukovinában. Ásványokat, csigafúrókat neveztek az ő nevére és egyszerre több külföldi egyetemhez kapott meghívást.

— «Nem megyek, inkább nyomorkodom itthon, ha tehetnék valamit az erdélyi bányászatért, mintsem duskáljak ott, a hol még sincsenek így rám szorulva.» — Érezte, hogy itthon nem fog duskálni soha a földi javakban!...

De hát a nagy tudományú szakférfiről, a mély kedélyű költőről avatott

CSETENYÉS SZÉKÉRREL MENNEK A MENYASSZONY UTÁN.

kéz írt életrajzot, én csak azokat az apró dolgokat akarom felemlíteni, melyekre az unokahűg azt mondta volt: «Ezt írjuk mi le, kisasszony!»

Hosszas távollét után, midőn mint magas állású egyén jött szülőfalvába atyafilátogatásra, mosolyogva tiltakozott a cím ellen:

— «Na, ne bolondozzanak édes lelkeim! nem vagyok én a monostóriának méltóságos úr. Az öregeknek Marczi öcsém, a fiataloknak Márton bátyám akarok én lenni mindig. Kerüljenek csak be, üljünk sort, mint hajdan s hányjuk-vessük meg a régi dolgokat. És ha megforgattuk a szót, jöjjön velem, a kinek kedve tartja a havasszélbe, oda, hol egykor a kajla tehenet őriztem és süssünk szalonnát és hallgassuk a fenyves zúgását s a Szamos harso-gását . . .»

Pattogott a száraz galy, sercegett a szalonna és forró zsírt cseppen-ként eregette a puha barna kenyérre, melyet a hajdani kis pásztor fehér keze tartott a nyárs alá. A pompás lakmározás után végig dőlt a süppedő fűvön:

— «Tudjátok, hogy sokkal okosabb lett volna tőlem, ha el nem hagyom ezt a tájat soha. Érzem, hogy ide vagyok én forrva testtel-lélekkel: az erdő zúgása, mintha az én szivemből áradna szét és vérem keringése egy lenne a Szamos futásával . . . bizony boldogabbak azok, a kik nem szakítják ki magukat fajuk ősi légköréből: a hol nemzedékről-nemzedékre gyökeret vertek, csak ott élhetnek igazán.» Elmulasztva szemlélte a fehérfodrú kékes felhőket: mint sietnek, mint úsznak szakadatlanul; így futottak akkor is, mint most és mint hívták őt, hogy menjen velük . . . mindig, mindig ezek a röpke felhők hívták . . . Ejh! hiában minden, érzi, hogy újból csak úgy tenne, újból elmenne; mert a tudásvágya erősebb a szülőföld vonzásánál is.

Addig nem távozott hazulról, míg az övéivel meg nem ígértette, hogy felkeresik őt Szebenben. És ősz felé az atyafiság szavát állta. Nagy volt a készülődés: a mostoha anya pisztrángokat hozatott, az otthon maradó hajadon hűg, a szőke Kata, varrottaskendőt végzett be az ismeretlen ángynak és jó egészséget kívánt Márton bátyámnak. Pál befogta két apró tehénkéjét és felültette a kis diákot, ennek tanítóját és a mostoha anyját s megindultak a nagy útra, melyet Isten segedelmével, öt napi menéssel, öt napi jövéssel megejtenek valahogy.

Végre elérkeztek a nagy «sárgaház» elé és lekaczmálódtak. *Debreczeni* Mártonnak nagy úri vendégei voltak: gróf *Mikó* Imre és a két bányatanácsos; éppen asztalnál ültek és a szegény czondrás atyafiság összehúzódva sompolygott a konyha felé. A nyitott ajtón át *Debreczeni* észrevette őket, felszökött és útjokat állta:

— «Nem arra, édes lelkeim; beh jó, hogy itt vannak, régen várom már!» — rendre ölelte őket — «épen jókor érkeztek anyám, még nem halt meg az anyósuk» (azaz még nincs vége az ebédnek).

— «Nem megyünk mi oda, nem vagyunk mi urak közé valók!»

Debreczeni gyöngéd erőszakkal vezette befelé mostoháját. A paraszt-

asszony sáppadozott és zavartan forgatta azt a csomó fenyőgalyt, melyen belől a pisztrángok vannak, kívül pedig a piros varrottas kendő. «Nem is tudá, hogy mit csináljon az ajándékkal, mikor a teménytelen fényes üveg mellől csak rá néze az a sok úr.» A ház ura *Mikó* grófhhoz vezette mostoháját:

— «Engedje meg exczellenziád, hogy ide ültethessem anyámat, a ki felnevelte őt árva kis testvéremet. Te, kedves öcsém, Pali ülj ide a feleségem — az édes ángyod mellé, a kis diákot és a tanítóját magamnak tartom.»

A bányatanácsosok nagy szemeket meresztettek; de *Mikó* gróf el volt ragadtatva, felállott, poharára tette kezét:

NÉZIK A LAKODALMAT.

— «Debreczeni Márton, méltóságos konziliaris uram! Eddig csodáltam bámulatraméltó lángeszét, nagy tudományát, tiszta, erényes életét; most földig hajlok nagy, nemes szíve előtt . . .» S míg a köszöntő a bokros érdemeket zengte, látszott Debreczenin, hogy nem tetszik az neki; de mikor éltette az atyafiságot és a falu egész népét, könny szökött a szemébe épen úgy, mint a rokonainak, mert ugyanegy forrásból, a szülőföld szeretetéből fakadtak azok a könnyek.

A vendégek távoztával megeredt a bizalmas beszélgetés. *Debreczeni* szerető, nemes szívével rögtön kiérezte, hogy mi tehetné az ő Pali öccsét

boldog emberré és végtelen örömet érzett, hogy ő azt a boldogságot megtudja szerezni . . .

— «Na, most vacsoráljunk úgy, mint odahaza szoktunk, ha valami nagyobb alkalmatosságot ülnék. És a tányérokban megcsillan az aransárga csigás leves, aztán jött a töltött csirke és a paraszt rétes. A ház asszonya — a ki csak törte azt a nyelvet, melyen a férje megírta hatalmas hőskölteményét — szíves jósággal kínálhatta őket. Vacsora után a legszebb szobába vezette anyósát s puha ágygyal kínálta. Reggel a ház urán kívül még mind aludtak, midőn a mostoha fáradt kifejezéssel, vörös szemmel távozott a szobából.

— «Hogy aludt, jó anyám?»

— «Nem aludtam, a szememet sem hunytam be — vagy ha behunytam, az még rosszabb vala. Márton fiam, te jó valál mindig, ne szegd a kedvemet most sem, engedd meg, hogy az éjjel a szekeren háljak . . . Na, na, csak ne neheztelj, hát akkor a konyhán . . .»

— «De az istenért mi történt! rossz ágyat vetettek ugy-e?»

— «Az ágyban nem lett vala hiba, de meg sem próbálám» — e közben már mind a ketten ott álltak a vendégszobában és *Debreczeni* kérdő tekintettel nézett a paraszt asszonyra, az pedig rémülten kapta a szemét egyik képről a másra:

— Na, ugy-e látnod magad is? Mikor magamra maradék az este és felvettem a szemem, az az istenverte nagy bolond ló szembe szökött velem, azt hittem, hogy mindjárt kitapossa a lelkemet! Elfordultam, de akkor az az ember felém tartotta a puskája csövét, túl felől a sok szuronyos katona ostromolt, egész borzalom volt! Meg sem mertem mocczanni, összehúzódtam ezen a töltött padon és majd megölt az irtózás . . . de már hogy is lehet az ember olyan, hogy a lovat a falra tegye? Istállóban annak a helye! Na, azt az egyet tudom, hogy ha száz esztendeig élek is, olyan házban nem fekszem, a hol éjszakára kép van a falon!»

És még azon este olyan szobába vezette a fia, hol csak tál és kancsó volt a falakon, épen mint odahaza. A ki egy babonás vén paraszt asszonyért, a ki neki csak mostohája, ilyet tud egy nap alatt teremteni, annak az igazi gyöngédsége túlszárnyalja még a lángeszét is!

Napközben eszébe jutott Mártonnak, hogy mit beszéltek az este és szeliden nézett a Pali szemébe:

— «Öcsém! egy kérésem van hozzád: ma itt épen baromvásár van: nekem szükségem lenne két szép ökörre — te azt nem is képzeled, mi minden kell a bányákhoz! Csakhogy én már kijöttem az effélékből, mert biz a régen volt, mikor a marhát őriztem! Azért kérlek, ne essék terhedre és válaszsz olyan jóságot, a mi egészen a te kedvedre való.»

Pál örömmel teljesítette a megbízást s még nyolczvanegy éves korában is erre az emlékre ragyogott fel leginkább öreg tekintete. Másnap a rokonság

búcsút vett és hazafelé indult a két kis tehénkével. Mikor megérkeztek, a szép két ökör már ott kérődzött a Debreczeni-ház udvarán:

— «Oh, hogy áldja meg az Isten az ilyen jó testvért!»

A BÉLES HAVAS.

És erről a két ökörről, meg arról a híres grófi pohárköszöntőről még ötven év multán is beszélnek abban a havasalji szép faluban.

Debreczeni Márton már sok év óta pihen a kolozsvári temetőben, de neve élni fog nemcsak a tudomány és költészet mezején, hanem a szülőfalva népénél is mindaddig, míg csak az öregek nemzedékről nemzedékre szívhez találó apró történetkéket regélnek apró unokáiknak, nagy és igaz emberekről.

A TECK MARY HERCZEGNŐ VARROTTASAI.

Ki ne tudná azt, hogy az angol trónörökös menyének magyar leány: gróf Rhédey Klaudia volt a nagyanyja. Magyar leány, még pedig a legeslegjavából, megáldva minden erénnyel és mindenkit elbájoló nagy szépséggel.

Nem csoda, ha a fiatal Teck herceg, a ki Bécsben ismerkedett meg a gyönyörű grófnővel, lángoló és mély szerelemre gyúladt, olyan szerelemre, mely kitartott az elhunyt hitves halála után is.

A fiatal hercegnét rajongó szeretet környezte, a mit fenkölt gondolkozása, nemes jó szíve és páratlan kedves modora által ébresztett. Soha sem parancsolt, csak kért; fel van jegyezve erről a bájos asszonyról, hogy midőn a szentgyörgyi nagy kertben sétált volna, egy cigány napszámost így szólított meg:

— Édes Jancsi! nem haragszik meg, ha egy szívességre kérem? Legyen oly jó, menjen be és kérje meg valamelyik legényt, hogy nekem egy pohár vizet hozzon! — Bizony, a ki így tud kérni, csak az parancsol igazán!

A hercegi párnak Erdő-Szent-Györgyön való utolsó időzése 1841-ben volt: a mostani Teck herceg mint kis fiú örömmel futkosott a nagy kertben és fürdött a nagy kert végén folydogáló Kis-Kükiüllőben. De ebben az évben örökre vége szakadt az Erdélyben való kellemes időzésnek. A fiatal férjet elszólították a pettaui hadgyakorlatok, ugyanakkor családja is útra kelt, de a hercegné gyöngélkedése miatt lassabb menetben. Mintha az özvegy édes anyja, gróf Rhédey Lászlóné, a környezet és maga a hercegné is sejtette volna a gyorsan bekövetkező megrendítő esetet, olyan szívszaggató volt a megválás. Néhány nap mulva Grácban meghalt a kitűnő, gyönyörű hercegné. Útközben kocsija feldőlt s az ekkor kapott ütés következtében történt halála. Halálos ágyán megigértette férjével és gróf Törökkel, hogy holttestét haza szállítják Erdélybe s szülőföldjén, az erdőszentgyörgyi kertben temetik el.

Az egész Erdély megrendült ezen a gyászeseten, melyről nagyanyaink egész legendát szőttek. A gyászkocsi elé fogott lovakat gróf Török István hajtotta egész Erdő-Szent-Györgyig. Az áldott szép asszonyt hazai föld takarta, de a szívét magával vitte a lesújtott férj: az a drága szív az övé volt «s egy üveg szeszen állandóan íróasztalán tartotta s megrendelte, hogy majd koporsójába is oda tegyék . . . Azon fajta szeretetből való volt ez, melynek a síron túl is folytatása van . . .»

És mikor híre járt, hogy az angol királynő unokája elveszi a magyar leány unokáját, bizony az egész Erdély szíve melegen dobbant. Aztán mozgalom támadt, hogy a bájos Maynak, kinek szeretetreméltó jósága úgy emlékeztet az «erdőszentgyörgyi angyal»-ra, erdélyi nászajándékot kellene küldeni. A tűz

fellobbant, szétfutott s talán el is enyészett, nem tudom. De azt tudom, hogy nálam szikrát fogott s nyugtot nem hagyott. Vajjon ha a magyar parasztleányok munkája jó volt a mi királyleányunk kelengyéjébe, nem lenne-e jó — a nagymama hazájából küldve — Teck hercegnőnek is? Vajjon nem fogja szívét megérinteni az, a mi Erdélyből hajtott ki? De bizony megérintette! Mert Teck herceg, a ki jól emlékszik az édes anyja hazájára, meleg sorokat küldött. Aztán később jött egy könyv is, melynek címe: «Catalogue of the Wedding Gifts made to H. R. H. the Duke of York and H. S. H. the Princess May of Teck, on the occasion of their Mariage» és a könyvnek az egyik lapján (144) ez van írva: «Six pieces of Transylvanien *Varrottas*. Presentend by Madame De Gyarmathy.» Tehát így jutott be a kalotaszegi varrottas kendő az angol királyné nászajándékai közé. A parasztleányok munkája ott volt kirakva az uralkodók és a magas testületek által küldött tündöklő ékszerek, drága csipkék között.

Volt pedig az a hat darab varrottas a következő: két darab nagy asztalterítő sárgás fodorvászonra fehérrel varrva, ugyanígy két darab theaterítő kendercsipke betéttel és két darab kisebb theaterítő szintén fodorvászonon csipkebetéttel, az egyik kék, a másik piros varrással (és az ilyen theaterítők nagyban hódítottak Albion leányainál). Mindezeket pedig helyén való megtudni azoknak, a kiket érdekel az a valóban nagy siker, hogy a magyar parasztnép munkája miként jutott el az uralkodók trónjáig? Megtudni, úgy a mint van *igazán*; mert immár a tájékozatlanok indulhatnak hamis nyomokon is; a mód meg van rá adva . . . De a hamis nyomok útvesztőbe vezetnek és meg vagyon írva: «Mint a forgószél elmulik, úgy nem áll meg a hamisság; az igazaknak pedig örökkévaló fundamentuma lészen».

A KORBAY-PÁR.

Lehetne a Korbay-pár épen ilyen híres művész, a kit szép szóval csalogatott át az angolok királynője Amerikából Londonba; lehetne olyan melegen érző igaz magyar, ebben a könyvben még sem találna, ha bele nem lenne szövődve a vezérfonalba. Itt minden a varrottas, a fodorvászon és a nép a maga eredetiségében, szóval ez a könyv: Kalotaszeg.

A Korbay-pár művészlélek, telve ihlettel, nemes tűzzel: kitűnő zene-tehetség mind a kettő. Az asszony, az a finom, gyöngéd érzésű teremtes: Ravasz Ilona zongoraművésznő és Lisztnek *igazán* kedvencz tanítványa volt. Korbay pedig legelőbb gyönyörű bariton hangjával tűnt fel, és midőn alapos zeneismerete ismertté lett Amerikában csak úgy tolultak a tanítványok, mindenki a kitűnő zenetanártól akart tanulni.

New-Yorkban Korbay volt az első, a ki «Song Recital» dalestélyeket adott és egymaga töltötte be a program minden számát: saját magát kísérve. De nem sokáig működött egyedül; eljegyezte a már akkor feltűnt zongoraművésznőt, a fiatal Ravasz Ilonát és épen akkor jutott a fiatal művésznőnek az a szerencse, hogy szeretett mestérének, Lisztnek H-moll sonatáját ő mutassa be a közönségnek.

Aztán az volt még csak a szép esküvő, melyet a new-yorki jezsuiták templomában tartottak 1884-ben. A szertartásra Pozsonyból kértek fel egy magyar papot s így a virágdiszben, illatban fürdő templomhajójában magyar szó csendült és dobogtatta még melegebben az ifju pár szívét. A szertartás után nászútra indultak s midőn beléptek a hajó nagy termébe, elfogódva álltak meg, szebbnél szebb bokréták, óriási koszorúk és teménytelen sok más díszes nászajándék töltötte be a termet: egy egész virító tavaszt vittek magukkal. Haza jöttek. És haza jönnek azóta minden évben látogatására a tisztas öreg matrósnak, a Korbay édes anyjának és látására a magyar földnek.

Midőn a nászútról visszatértek, házat vettek New-Yorkban és a diszesen, ízléssel berendezett ház lett az amerikai magyarok központja. A Korbay európai műveltsége, nagy nyelvismerete és szeretetreméltó finom modora, a fiatal feleség bájos kedvessége és mindkettőjük zenei művészete olyan vonzó varázsszal hatott mindenkire, hogy boldog volt, a ki körükbe juthatott. Az ő estélyeikről beszéltek az emberek, írtak a lapok . . . hát még, midőn a nagy Munkácsy cigányzene mellett járta a csárdást a háziasszonynyal, Munkácsyné a háziúrral, akkor törte magát még csak igazán az amerikai, hogy oda bejuthasson! És ettől kezdve nem volt New-Yorkban előkelő estély, melyen ne lett volna cigányzene és csárdás. Később aztán akadt még valami, a mi szintén érdekelte őket: előbb csak divatból, azután gyakorlatiasságból.

Ravasz Ilona a Kolozsmegyével szomszédos megyéből, Biharból való s midőn egyik művemből értesült azon törekvésről, melylyel a kalotaszegi népnek háziipart akarok teremteni, lelkes szép levélben kért, hogy küldjek az oczeánon túlra ebből az ősmagyar munkából és engedjem át az ő édes urának lefordításra a «Kalotaszegi gyermekek»-et, melyet az talán egyik estélyen maga — Ilona — akar felolvasni, még pedig kalotaszegi varrottas ruhában. «Jó lesz-e így?» — kérdezte. Bizony jó, még pedig nagyon! És ebből felemlítettem valamit a népem előtt, mire csakhamar elterjedt: «Istenem, uram! Az operenciás tengeren túlra viszik a varrottasunkat!» És ekkor megeredt a kérdészködés az operenciás tengerről: egy egész könyvet lehetne írni az e fajta beszélgetésekből. Ezalatt a lelkes, meleg szívű magyar asszonyka megvarratta a finom fodorvászoruhát, melyen világoskék varrottas tömörült és magára öltve, olvasta egyik fényes estélyen a «Kalotaszegi gyermekek»-et, még pedig olyan szívből jövő igaz érzéssel, hogy a hallgatóság szemébe könny szökött és másnap így írt Korbayné: «. . . megihatott mindenkit a felolvasás . . . var-

rottast kérek és minél többet abból a remek eredeti, pompás fodorvászonból, stb. stb.» És abban az évben, meg az azutániban elkelt a kalotaszegi asszonynak minden fodorvászna és egy öreg özvegy asszony imára kulcsolta a ránczos kezét: «Oh, hogy az én istenem áldja meg azt, a ki még az operenciás tengeren túl is gondol a mi sanyaruságunkra!» (Bizony, ez így volt, ezt el nem lehet enyésztetni az utóbbi időben felmerülő hazugságokkal!)

Most már a Korbay-pár odahagyta második hazáját, Amerikát: az angol királynő meghívta Korbayt a királyi zeneakadémia tanárjának. Az amerikaiak marasztották, jövedelmező állással kínálták s mikor mégis ment, akkor annyi és olyan kitüntetésekben részesült, a milyenben csak kevés ember; de erről már írjanak mások. Engem a Korbayné kalotaszegi varrottas ruhája arra csábít, hogy elmeséljek valamit a mi Pozsonyban a múlt őszszel történt.

Néhány fiatal katonatiszt találkozott össze az utczán s bizonyosan valami nagyon komoly katonauigról beszélgethettek, mert ugyancsak szemügyre vették az arra menő hölgyeket. Egyre, a legcsinosabbra, a fiatalabb tiszt: a kis főhadnagy, fenhangon tett egy megjegyzést: «Ni! ez kalotaszegi varrottas ruha, beh szépen áll ennek a szép asszonynak!» Mire a szép asszony elpirulva, meggyorsította lépteit és betért a postára. Ekkor a fiatal főhadnagy olyasmit kezdett érezni, mintha lehetne a világon annál még gavallérosabb cselekedet is, mint az utczán fenhangon megjegyzést tenni egy nőre. A füléig pirult és katonás elszántsággal a postának tartott, megállt és várt. Mikor a kire várt, megjelent, mély tisztelettel üdvözölte és szólt ekképen:

— Nagyságos asszonyom, engedje meg, hogy egy felvilágosítással enyhíthessek keveset azon a nagy illetlenségen, mely a fenhangon való megjegyzésben nyilvánult: egyetlen mentségem az, hogy kalotaszegi vagyok s mikor megláttam a nagyságod varrottas ruháját, minden egyebet feledve, csak azt éreztem, a mi körülvelt gyermekkoromban, azt, hogy az én édes anyám megteremtője a varrottasnak» . . . és itt bemutatta magát és a szép fiatal asszony: Korbay Ferenczné, az ő lelkesülő, meleg szívével erre olyan elragadtatásba jött, hogy egy nevet kiáltva, csaknem a fiatal főhadnagy nyakába borult, a mit, ha megtesz, a fiatal tiszt épen nem vette volna rossz néven — legalább én így ismerem, már mint a főhadnagyot.

És most a kitünő pár Londonban, az «operenciás tengeren túl!» terjeszti az ő magyar népe munkáját és írja nekem a szebbnél szebb leveleket, melyek tele vannak rajongó, forró hazaszeretettel s az asszonyka hő vágyával, haza készülődésével: «Megyek és imádott hazám fővárosában hangversenyt adok, aztán a havasok alján ajkamhoz szorítom azt a kezét . . .» No, már mint egy kalotaszegi asszony kezét . . .

A TEMPLOM.

Talán akkor legszebb, legragyogóbb a kalotaszegi tájviselet, mikor a nép tömegesen, ünnepi díszben a templomába megy. Az utca földje, mintha csak lángolna a piros csizmák bíborától; a napsugár pedig sziporkázó fényben törik

A REFORMÁTUS TEMPLOM BÁNFFY-HUNYADON.

meg a gyöngyös párták fehér haván. Rojtos selyemkendők, lengő hajfonók röpködik körül a feltűzött muszulyt és ránczos kötényt. Az «*idei esketés*»-ek, a legfiatalabb menyecskék, szintén elvegyülnek a lányok csoportjában, s talán festőiebbek fehér dulángle-kendőjükkel, mely alól kicsillog a fejhez símuló kis aranyos fejkötő.

Más csoportban a legénység bokrétás kalappal, dúsan varrt báránybőr mellrevalóban, rátartó, délczeg mozdulatokkal közeleg a templom felé, a hol már a korosabbja megelőzte a fiatalságot.

A bánffy-hunyadi nép, a mint ragyogó ünnepi díszében végiglépdel a czipiterem zöld pázsitján, nem tudja, hogy emberi csontokon jár és nem tudja azt sem, hogy odabent a templom, melynek érdekes antik menyezete alatt ünnepélyesen búg az orgona, egykor az ő elődeinek a koporsója volt. Homályos szájhagyomány után beszél valamit egy gyászos esetről, a mikor úgy folyt volna ki a vér a templom két ajtaján, mint a patak. De hogy az mikor és miért történt, arról nem tud semmit.

Akkor volt az, mikor Mihály vajda becsapott Erdélybe és rakoncátlan katonáival megszállva tartotta Bánffy-Hunyadot is. A nép fellázadt a katonaság ellen s ez éjjel néhányat legyilkolt közüle. Erre Mihály vajda nagy sereggel, bőszerűen rontott Bánffy-Hunyadra. Mikor a nép észrevette, hogy mi fenyegeti, a templomba menekült. Csak egynéhány család futott el a közeli havasokra és csakis az maradt életben, azoknak az ivadéka ez a délczeg, csinos termetű nép. A templomban levőket egytől-egyig legyilkolták, a házakat felégették. Csak a templom maradt épségben a temetetlen hullákkal, a pusztá üszöktemető közepén.

Ezelőtt valami tiz-tizenöt évvel, mikor a czipiterem avult kőkerítését lebontották, hogy helyébe a csinos vasrácsoszatot rakják, akkor találtak rá a teménytelen csontra. Az utódok gondosan betakarították a csontokat egy nagy üregbe; most azt a helyet zöld pázsit borítja és az újabb nemzedék már nem is tud róla semmit.

A templomban a leányság lesütött szemmel ül, s mikor feláll, hogy imára hajoljon, csak akkor vet egy-egy lopott pillantást a legények kara felé. De a legények mosolygós gyönyörűséggel néznek le a fehérpártás barna fejekre, mert itt még nem divat, hogy a hajnak szőkének kell lenni, s így túlnyomó a sötét gesztenyeszín haj és barna szem. A termetök magas, karcsú, kidomborodó csípővel. A járásuk délczeg, de mikor a templomba mennek, vagy onnan kijönnek, valami ünnepies ringásba olvad a rátartós délczegségök. A portikus előtt egy pillanatig még úgy állnak, a mint kijöttek a templomból: külön csoportban a lány, külön a legény, de már a másik pillanatban a párták között bokrétás, pörge kalapok is virítanak, a mi épen nincs ellenére ezeknek a karcsú, színes virágszálaknak. Mert a bánffy-hunyadi leányok közül — tudtomra — egy sem készül apácának!

EZ A NÉP.

Volt egy kis leány, a ki annyira rajongott az ő kedves népiért, hogy egyszer réges-régen, mikor még senki sem akarta nagy lány számba venni, akár mint bocsátgatta is lefelé ruháinak hajtását, a nagy Széchenyi halálakor ezeket a naiv sorokat írta jól rejtegetett naplójába: «A legnagyobb magyar, Széchenyi István, itt hagyta örökre ezt a szép Magyarországot! Megható volt a mai gyászünnepe: a templom fekete dísz, a sok, sok zöld fenyő, a koszorúk — melyekből a fehérét én kötöttem — az édes apám halotti beszéde; mind, mind megható, de engem mégis más valami hatott meg. Imádattal csodáltam a népet, azt a népet, mely a nagyoktól mindig csak szenvedést kapott és most mégis gyászba borulva sirat egy főurat. Oh, áldott kedves népem, be jó is vagy te és én mennyire szeretlek!» Ezek után következik néhány sor vers, melyet a kis lány édes apjának valamely költeményéből írt oda, — mert enyhítő körülményképen legyen mondvá, verseket nem írt akkor sem.

Halála sujt, de dicső élete
Honszerelem tűzével felhevít.
Legyen áldott a népek istene
S szentelje meg Széchenyink műveit.
És mi magyar anyának gyermeki,
Kiket a szép magyar hon földje tart
Sírassuk meg a legnagyobb magyart!

Hogyne siratnók mi, ha látjuk sirni a népet, — teszi hozzá a rajongó lányka. Tehát a legnagyobb magyart azért siratta, mert látta sirni az ő kedves népét. Mily óriás naivság még egy gyermektől is!

★

Egyszer sokkal később, mikor már nemcsak a gyermek álmai, de a fiatalkor virágai is szétfoslottak, következett egy nagyon megrendítő esemény, de annyira megrendítő, hogy annak a részleteit még most, négy év multán sem tudnám leírni. Nem is tudnám, de nem is akarom. Csak a mit akkor egy nyílt levélben írtam, abból idézek annyit, mint a gyermekkori naplóból.

Egy jeles néprajzi munka «Kalotaszeg magyar népe» jelent meg abban az évben (1892-ben) és a fiatal szerző úgy találta, hogy ahhoz a könyvhöz hozzászólhatnék, mert jól ismerem Kalotaszeget és népét. Nem, nem ismerem, csak hittem sokáig, mintha ismerném! Kalotaszeg magyar népe! Ez a cím egyszerre csak megelevenül, lángol, éget és nem tudom a figyelmemet az engem eddig annyira érdeklő tárgyra a néprajzra összpontosítani. Kalotaszeg

magyar népe! Az a nép, melyet bölcsőmtől kezdve úgy szerettem, melyre büszke voltam . . . Most látom az ő gyönyörű tájviseletében egy sincs, hullámzó forgatagban, aztán egy őrjöngő vadcsorda lesz, a ki «feszítsd meg!» üvöltött azon a borzalmas választási napon arra, a ki hozzá mindig olyan jó volt . . . hiában, most csak ezt látom; ez a rettenetes kép remegteti minden idegemet . . . ehj! fátylat rá . . . hanem azért mégis csak az az igaz, hogy:

Azok döfték a tört belém,
Kiket nagyon szerettem én!

Akkor erre a nyílt levélre, ugyancsak nyílt levélben ezeket mondta egy nagy tehetségű egyetemi tanár, Sz. B.: «. . . De csodálkozhatunk-e rajta, ha ama rettenetes nap után egy hónapra így nyilatkozik a feleség? És mégis azt mondjuk és fogadást merünk rá ajánlani, hogy Gyarmathy Zsigáné két-három év multán maga fogja megmosolyogni nyílt levelét és újból felveszi szerepetébe az ő népét, melyről mindig olyan» . . . Oh, hát még nem mosolyogtam meg! — Annyira nem, hogy kevéssel ezelőtt fellázadt bennem az anya s ismét irtam valamit. Ezt:

Ott künn a zuzmarás fehér világban meg-meglebbenti a szárnyát a halál angyala, — a mint kitekintek a fehér porral behintett sejtelmes hamvasságba, mintha látnám és hallanám is suhogását az öldöklő-szellemek opálos uszályainak, a mint végigsöpörnek a jégcsapos házikók felett és besiklanak a kék-keretű ablakokon. Bizony kevés már az olyan ablak, melyen be ne szállt volna egy és kevés az a ház, melyen differitikus kis halott ne feküdt volna a varrottas terítőn.

Az egyik jégcsapos házikóból épen most hoznak ki egy kis kék koporsót és az utca gyermeke körülette csoportosul . . .

A nép bizalmatlansága az óvó intézkedéseket maga ellen irányuló úri malicziának tekinti: «mert hát az úrnak nincs egyéb dolga s mindig azon töri a fejét, hogy valami hiábavalósággal botránykoztassa a szegény embert!»

A mint egy utcaajtóra felragasztják a veres czédulát, hogy azt a házat kerülni kell, mert ott ragályos beteg van. Nősza! a hóval dobálózó gyermekek nyomban abban hagyják a pompás mulatságot és rohannak a ház felé és azon havason be a szobába is. A házi gazda biztatja őket:

— Jól tévétek, hogy befutátok, nohát nézzétek meg Marczikát.

Máskülönben ügyet sem vetne rájuk, mert nem a gyermeke iránti részvét szól a szívéhez, hanem tetszik neki módfelett, hogy a tilalmat megszegték.

Jönek atyafi-látogatók, almát, rétest hoznak a beteg gyermeknek, kínálják is erősen, de a szegény már nem tud nyelni, hanem azért a nyelvével megérint mindent és úgy taszítja el magától, — nem lehet! Aztán az így megérintett gyümölcsöt, rétest kiosztják a látogatók között. Az első gazda gyermekét több figyelem illeti, az nemcsak hogy mindenből kap, de fel is emelik

a kis haldoklóhoz, hadd búcsúzzék el tőle, mert úgy sem látja többet. «'Iszen kevés van már hátra neki: mikor a nap lesuhad, bizonyosan kiadja a lelkét!»

És senkinek, még az édes anyának sem jut eszébe, hogy a beteg gyermek még eszméletlen van, érti a borzasztó szavakat.

Aztán az ágyhoz emelt fiúcska a mint lehajol, hogy megcsókolja a beteg kis pajtását, a gallérából egy hólapda odahull a kis betegre... És a parányi kék koporsókat csak viszik, egyre szállítják a havas temetőbe...

Szállítják. Szabályszerűen meg van tiltva, hogy a ragályos hullákat kezen vigyék, azért felteszik a koporsót a szekérre és ugyanarra a szekérre felülnek épen annyin, a mennyin csak feltérnek; már csaknem leszorítják a kicsi koporsót, a min úgy segítenek, hogy két asszony a térdére kapja, a többi pedig ül egymás hátán. A gyermekek is felcspeszkednek s hogy le ne potyogjanak, ugyancsak belekapaszkodnak a kicsi koporsóba. És a mint így haladnak az ablakom előtt, egyszerre csak valami nagyon hideg, nagyon kellemetlen belekap a szívembe: Hát ezt a népet szerettem én olyan igaz lelkesültséggel? Olyannal, hogy annak a melege érlelte terebélyes fává a varrottas házi ipart...

A hó sűrűn hullt és az anya elkezdti törölgetni a szemét; de én tudom, hogy csak a havat törli. Tudom, mert hallottam az ellenszegülését, mikor a gyermekéhez doktort ajánlottak:

— Jut is, marad is! — vetette oda durczásan.

De még ha nem hallom is ezt, akkor is bizonyosan tudnám, hogy az az anya, a ki megengedi két szép gyermekének — azoknak, a kik maradtak — az irtóztató ragályt rejtő koporsóra borulni, az már csak a havat és nem az igaz könnyet törli a szeméből.

Sűrű, homályos fehér fátyol takarja el a távozó halottas szekeret, de én még tovább fogom látni ezt a képet, s ha egykor ismét meleg hevület lepne meg az én részemért, bizonyosan a fehér habtengerben ott fog ringani egy kis kék koporsó, melybe az anya szemeláttára fogódzik két üde arcú gyermeke...

Bizony mégis jobb az, ha az ember csak a népszínművekből ismeri ezt a véréből való vért: a népet. Lehet, hogy akkor még rosszabb novellákat ír róluk; de legalább nem szorítja szívét egy nagyon fájó érzés...

★

Mily különös összetalálkozása a véletlennek! Midőn épen idáig értem, hoznak egy durva papírra írt czédulát, melyre szórul-szóra ezek voltak írva:

«Bús levelem és szomorú. Nagyságos asszonyunk! Csókolom a kezét, nincs többé Nagy Kata, mert meghalt! Instálom alássan ki az nagyságos asszonyt és tanácsolja meg, hogy mi legyen belőlem. Koporsót is instálok alássan és csókolom a kegyes kezeit *Körpös György Körösfőn.*»

Hogy ki volt az a Nagy Kata? Egyszerű szegény paraszt asszony volt, a hűségnek, az önfeláldozásnak, a nemes jószívűségnek egy olyan igaz gyöngye, a melyet csak nagyon ritkán lehet találni, érdemes is rá, hogy megható történetéből egy pár jellemző vonást elmondjak a szegény jó teremtés emlékére.

Széles körben ismerték a hűséges Nagy Katát, a ki tizennégy évig volt hűséges cselédünk. Serdülő, ragyogó kékszemű szőke leányka volt, mikor befogadtam; egyszer — úgy tiz év multán — így szólt hozzám:

— Instálom, vajjon még most se menjek férjhez? A mostani kérőm olyan becsületes jó legény, a ki meg fogja becsülni az én édes anyámat s nem nézi majd rossz szemmel azt a szegény nyomorék testvéretem. Nem vagyok már épen fiatal s tartok tőle, hátha későbbben nem akad ilyen kérőm; mindazáltal úgy cselekszem, a mint parancsolja . . .

— Menj hozzá, Kata.

Hej! pedig mint fáj a szívem, mikor ezt mondtam, mert bizonyosan tudtam, hogy nekem aztán igazán nem akad soha ilyen cselédem.

Hozzá ment és lett belőle egy olyan gyöngéd feleség, páratlan anya, önfeláldozó leány és testvér, a milyen csak nagyon, nagyon ritkán akad még a mívelt egyének között is. El lehet képzelni, mennyire szerette a maga gyermekeit, mikor a más árváit is támogatta.

Mielőtt hozzánk jött volna, pesztra volt egy családnál két gyermek mellett, már nálunk lakott, mikor a kis gyermek szülői elhaltak, — a szegény jó leány, a ki minden fizetését édes anyjának és nyomorék néniének adta, megvonta magától, a mire úgy vágyott: a piros csizmát, csak hogy annak az árát odaadhassa a két kis árvának: «mert instálom, csak én tudom mennyire szerették szegényeket a szülői . . . meghasadna az édes anyjok szíve, ha látná őket most!» Később a fiú iparosságot tanult s mindegyre segítette egy pár forinttal és addig kért minden embert, míg a kis leányt árvaházba juttatta. Most ennek a gyöngéd szívű, mélyen érző teremtésnek maradt árván az ő szeretett három kis gyermeke.

Mikor jött a hír, hogy nagyon rosszúl van, azonnal befogattam és a vendégemmel: Telepy Károlynéval kimentem hozzá Körösfőre. Ott ült az ágyon, karjai között tartva kilencz hetes kis fiát. Szelid kék szemeiben valami rémült, éles kifejezés ült. Megdöbbsentem ezen a változáson. Három éves szép szőke leánykája a fejénél állott a «karos pad»-on, öt éves, értelmes arczú fiacskája előmbe futott, a kezébe adtam egy kosarat, azonnal kezdte kiszedegetni a tartalmát s a mint egy papiron nem talált semmi képet, — mert hát más volt annak a papirosnak a hivatása, — ismét hozzám futott: Mamika, mamika! Ezen nincs kép!

Elmosolyogtam, mire az édes anya szelid feddéssel szólt a kis fiához:

— Ugyan, ugyan te kis számár, hát úgy kell mondani?

— Hadd csak Kata, jól van az ügy! . . . Megértett. És én soha sem fogom elfelejteni azt a tekintetet, a mint ekkor mélyen, reménykedve nézett a szemembe; megragadta a kezemet, odanyomta cserepes forró ajkaihoz, aztán remegő hangon mondta:

— Oh, hogy az én jó istenem áldja meg, áldja meg!

A nyolczvan éves agg anya reszketve fogódzott a kis bölcsőbe s könyei végig folytak a redők között, a nyomorék néne ott zokogott az ajtó mögött . . .

És olvasom a durva papírra írt szavakat: Nagy Kata nincs többé! . . . És a köny olyan fátyol, mely elborítja az élességeket és azon a fátylon keresztül most nem látok egyebet, csak azt a bölcsőbe fogódzó remegő agg asszonyt, a zokogó nyomorékot, a három szőke kis árvát, a kinek az édes anyjánál hűségesebb teremtés még nem született: a népből most ezt látom . . . S ez visszaad a régi hitből, rajongó szeretetből annyit, a mi megnyugtat . . . és az olyan jó, ha az ember szeretheti tovább a maga magyar véreit!

A FODOR-VÁSZON.

A nép leányainál általában, de különösen a kalotaszeginél felette nagy szerepet játszik a kender, a vászon. Századokon keresztül, ivadékról-ivadékra tapadt a lelkökhöz a kender selymes szála és vérőkké vált a vászon-kultusz, annyira egygyé forrtak már, hogy el sem lehetne őket szakítani egymástól.

A kenderföldből hajt ki egy-egy esztendőre való remény, öröm és szórákozás. Kezdetét veszi a nyüvésnél, mikor minden kitépett szálhoz oda van fűzve egy-egy kellemes terv, egy teljesülésre váró remény s míg gulába gyűl «a virágos fő», daltól cseng a táj. Áztatás alkalmával tiszta vizet bocsátanak a zöld füves «tók»-ba, s mikor a berakott kendert megnyomtatják súlyos kövekkel, a kinek bánata van, úgy érzi, hogy könnyebb lett a szíve; mintha a bűnnek egy részét odatevette volna a kő alá, hadd ázzék az is; mert a kendermunka megkétszerezi az örömet, felére osztja a bánatot.

És a guzsaly olyan szórakoztatója a tíz éves leánykának, mint a hetvenes aggnak. A fonal vékony szálába beleserül a mult édes emléke, a jövő aranyos reménye. A nagyanya mesél a fonóház tündérvilágáról, hova a kis lány repeső szívvel vágyik, mert ott van a fiatalság, az élet, a szerelem . . . A fonal osztovátára kerül: kattog a lábitó, nyílik a nyüst és az aranyfényű sikátoron át meg át-futkos a vetéllő és beleszővi a szálak közé minden gondolatát a szövőnek. Majd mikor az unoka kelengyéjébe kerül a fodor-vászon, még akkor is ráemlékezik, hogy mikor azt a darabot szőtte, mit remélt, min bánkódott.

Szóval a szép vászon betetőzése a paraszt asszony jó gazdasszonyságának; a szorgalom jutalma és a törekvés diadala az. De hát voltaképen mi a kalota-

szegi vászon szépsége? Az, hogy fodor legyen, «mint a bors», és sárga legyen, «mint a viasz.» A ki ilyet nem tud szőni, az nem tud semmit! Pedig az az eredeti fodrosság, — melyet különösen az angol annyira szépnek tart, — nem a szövéstől, hanem a fonal mód nélkül való megserítésétől, azután pedig a «beverés»-től függ. Minthogy ebben a könyvben minden út a varrottashoz visz, tehát ezen az úton lássuk a vászon fodorítását is.

A népiparosok hozzák a bevégzett munkát, melyet nem siettet senki, varrhatják akkor, mikor nekik könnyebbségükre van, a nagy halom munka, mint egy óriási szemétdomb, tornyosul nem épen előnyére a házi tisztaságnak! Szép a varrottas, de olyan szennyos, hogy csak gyakorlott szem látja benne a jó munkát, — bizony sarlót, kapát forgatva, szénagyűjtés idején minden negyedórán ledobva a munkát, nem is lehet az másként. De az sem lehet, hogy én a szülővidékem híres varrottását így bocsássam világgá; még ha szennyos nem lenne, úgy sem tehetném, mert a fodor-vászon akkor lesz fodor vászon, ha egyszer vízben jár.

Óriási munka ezt a szemét-halmot «beveretni». Hogy mi az a beveretni? Hát az a fodor-vászon az, hogy minden egyes kis darabot, a legparányibb gyümölcskendőcskét is félnyirkosan legalább egy negyed óráig mosódeszkához csapkodni, míg egyszer csak összefut s kész a fodrosság, a mi aztán nem múlik el soha többé, az így «bevert» varrottast azután leöntik gyöngye lúggal. (El lehet képzelni, hogy az a pamut, a mi mind e kínszenyők daczára virító színét megtartja — már pedig megtartja — mily finom lehet!)

És most kerül a sor a sulykolásra. Nyárban ez kellemes multság, magam is elnézem gyakran s csaknem megkívánom mint állnak az asszonyok a kis pataokban s lábaikat körültánczolják a tiszta, hús fodrocskák; de annál keservebb multság ez télen: a barna sulykokra ragyogó jégglemez borul, az asszonyok előköténye mint egy jégtábla, meredten áll és minden mozdulatra csattog; a varrottas csúcsokra fagyva tornyosul a kosarakban s a piros virágokon (de még a kékeken, sőt fehéreken is!) csillámol, leng a zuzmara tollas dísze. De csak kienged és megszárad a varrottas is és a vászna sárgán, fodorosan a varrása tömören, virítóan útra kel: még pedig diadalmas hódító útra! Leginkább Amerikában és Angliában hódít a fodor-vászon s míg az amerikai mindent elkövet, — természetesen siker nélkül, — hogy utánozza, addig az angol Lady, már mint a Lord Fitzwilliam hitvese is, azt írja nekem, hogy: a fodor-vászon függönyei *utánozhatatlan* remek eredetiségek . . . és a Ladynek fényes otthonát több ily remek eredetiség díszíti: három termében van varrottas függöny. A fiatal gróf Teleki Sándorné vezette oda.

És hogy mindezeket így elmondam, bizony nem a dicsekvés késztetett arra, hanem az önérzetes igazságszeretet s tán a hazugságnak gyűlölete; mert ennek az ügynek is, mint minden jónak, megvannak a maga hamis prófétaí . . . És az igazság, rövidre fogva, ez: a varrottast már senki sem varrta

ezen a vidéken, csak az úgynevezett «fehères»-t vőlegényingekre és menyasszonylepedőkre; én varrattam az első darabot herczeg Eszterházy Pálnénak; azután megvásároltam a régi mintákat: nagyon drága «hajtásos lepedő»-ket, «ágyfűtől való»-kat és párnacsúpokat, hogy odaadhassam mintául. Azokat a mintákat pedig varrták az ugyancsak tőlük vett fodorvászonra, s mikor a munkát behozták, fizettem azonnal, még csak nem is sejtve, hogy mikor és ki fogja azokat megvenni. S mikor már ezerek feküdtek a varrottasban, akkor sem jutott eszembe segélyt kéregetni — a mit igaz, hogy el sem is fogadtam volna!

Most már a nagy áldozatok árán vert úton könnyű haladni, rontani is lehet, de azért ez a házi ipar, melynek főereje a vászonban rejlik, mégis csak megvan és sok szegény családnak fog még kenyeret adni. Úgy legyen!

TARTALOM.

	Lap
Tájékoztató	5
A királyné lepedője és az aranyos fejkötő	8
Margitszigeti levél	11
József főherczegné	13
Kalotaszegi gyermekek	16
Özv. Herich Károlyné	20
Egy kalotaszegi kis leány története	23
Izabella főherczegnő	25
Gróf Csáky Albinné	28
Özv. gróf Kornis Miklósné	30
Azok a jó magyar úrnők	32
Hogyan készült a királykisasszony kelengyéje	34
A kik nem értenek a varrottashoz	37
Mária Terézia főherczegnő Bánffy-Hunyadon	39
Munkácsy Mihály a varrottasok között	43
Két angol írónő nálunk	45
Két angol írónő rólunk	49
Rege az «Uj-Remeté»-ről	52
Ethnografus, fotografus és a nép	58
Bánffy-hunyadi lakodalom	62
Ethnografia és a főzés	70
Béles. (Havasi kép)	75
A minta-ember	79
A Teck Mary herczegnő varrottasai	88
A Korbay-pár.	89
A templom.	92
Ez a nép.	94
A fodor-vászon	98

GETTY CENTER LIBRARY

3 3125 00073 0933

Vertical text on the left margin, likely bleed-through from the reverse side of the page.

4188